

ဝဇ္ဇာ အမတ်

အမတ် (၃)

BURMESE
CLASSIC
.COM

ဒုတိယအကြိမ်

ဆိုးဝေ

အမှတ် (၃)

ပင်နီစာအုပ်တိုက်

အမှတ် (၂၀၅)၊ ၃၅ လမ်း(အထက်)၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
 ဖုန်း - ၂၄၄၂၀၅၊ ၂၄၉၇၀၀၊ ၂၈၁၄၂၄
 အမှတ် (၁၅၀)၊ အခန်း (B-5)၊ လမ်း ၄၀၊ မဟာဗန္ဓုလလမ်းနှင့် ကုန်သည်လမ်းကြား၊
 ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
 ဖုန်း- ၂၈၄၃၃၄

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၈၄၁/၂၀၀၂(၈)

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၁၁၅၂/၂၀၀၂ (၁၂)

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းသရုပ်ဖော်

စောမင်းဝေ

အတွင်းစာစီနှင့် ဖလင်

မဟာမီဒီယာအုပ်စု

ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ်

ဒုတိယအကြိမ်

ထုတ်ဝေသည့်ကာလ

၂၀၀၃၊ ဇန်နဝါရီလ

အုပ်ရေ

၁၀၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မိုးကေခိုင်

ချိုတေးသံစာပေ

ရွှေနံ့သာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)

မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်

ဦးဝင်းမျိုးသူရ

မဟာမီဒီယာ (မြဲ-၀၅၈၁၄)

အမှတ် ၁၅၅၊ ယောဂီကျောင်းလမ်း၊ လှိုင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး

၅၅၀

ပင်နီစာအုပ်တိုက်

မာတိကာ

၁။	ဆိုးပေ	၉
၂။	ကျောင်းပြေးဆိုးပေ	၃၁
၃။	အကျိုးတော်ဆောင်ဆိုးပေ	၅၃
၄။	အမတ်လောင်းဆိုးပေ	၇၅
၅။	ထဘီသူခိုး	၁၀၃
၆။	ညောင်ပင်တစ္ဆေ	၁၂၃
၇။	စုံထောက်ဆိုးပေ	၁၄၉
၈။	ပြည်သူခံရုံး	၁၆၇
၉။	ဝန်ကြီးချုပ်	၁၉၃

ဆိုးဝေ

ပင်နီစာအုပ်တိုက်

ထိုနေ့သည်ကား ကျောင်းအားသည့်နေ့ဖြစ်သည်နှင့်အညီ ဆိုးပေသည် အိမ်မှလူကြီးများအလစ်တွင် သားရေလောက်လေး တစ်စင်းနှင့် အပြင်သို့ထွက်၍လည်ပတ်ကာ သူတစ်ပါး၏ အိမ် နောက်ဖေး ခြံတစ်ခြံမှတစ်ခြံသို့ ကူးကျော်ဖြတ်သန်း၍ ပုတ်သင် ညို၊ စာကလေး၊ ကျီးကန်းစသည်တို့ကိုလိုက်လံပစ်ခတ်လျက် ရှိလေ၏။

ဆိုးပေမှာ နာမည်ရင်းမဟုတ်ပေ။ ၎င်း၏နာမည်ရင်းမှာ မောင်ကျော်ဒင်ဖြစ်သော်လည်း မိဘများအပေါ်၌လည်းကောင်း၊ ကျောင်း၌လည်းကောင်း ဆိုးချင်တိုင်းဆိုး၊ ပေချင်တိုင်းပေနေ သဖြင့် ကရုဏာဒေါသဖြင့် မှည့်ခေါ်ထားသောနာမည်ဖြစ်လေ၏။ များသောအားဖြင့် ကလေးများကို ငယ်စဉ်က ငခွေး၊ အပါ၊ နီတွတ်၊ တာတေ၊ ငပွ စသည်ဖြင့် ပြောင်လှောင်ခေါ်တတ်ကြစမြဲ ဖြစ်သော် လည်း အသက် ၉ နှစ်၊ ၁၀နှစ်ခန့်ရှိသည့်အခါတွင် ထိုနာမည်များ ပျောက်ကွယ်သွားကြပြီးလျှင် မောင်ညိုနိုး၊ မောင်သိန်း၊ တင်မောင်၊ တင်သောင် စသည်ဖြင့် ခေါ်ဝေါ်လာကြစေကာမူ ဆိုးပေအဖို့မှာ ကား ယခုဆယ့်တစ်နှစ်ရှိပြီးဖြစ်သည့်တိုင်အောင် ၎င်း၏ ဆိုးခြင်း ပေခြင်းမှာ မပပျောက်သေးသလို ဆိုးပေဟု အခေါ်ခံရခြင်းမှာ လည်း မပျောက်သေးဘဲရှိလေ၏။

ပင်နီစာအုပ်တိုက်

ခါတိုင်း၌ ဆိုးပေသည် ၎င်း၏ ကစားဖော်ကစားဖက် (ဝါ) ကမြင်းဖော်ကမြင်းဘက်များဖြစ်ကြသော မောင်မောင်၊ အိစ္စတ်၊ ဂျော်နီ၊ အဝိန်၊ သာဒွန်းဦးတို့နှင့်အတူ လည်ပတ်လေ့ရှိသော်လည်း လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ရက်ခန့်က အိစ္စတ်၏ သားရေလောက်လေးကို ဆိုးပေက ဖြတ်ပစ်ရာမှအစ ရန်ဖြစ်ကြပြီး မောင်မောင်၊ အိစ္စတ်၊ ဂျော်နီ၊ အဝိန်နှင့် သာဒွန်းဦးတို့က ဆိုးပေနှင့် မခေါ်ကြဘဲ ငါးပွင့် ဆိုင် ဂိုဏ်းခွဲ၍သွားသည့်အတွက် ဆိုးပေမှာ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေကာ ယောင်လည်လည်နှင့် ထွက်၍လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေ၏။

ထိုသို့တစ်ခြံမှတစ်ခြံဝင်းထရံကိုကျော်၍လည်းကောင်း၊ ချိုးဖဲ့ ငုံ့လျှိုး၍လည်းကောင်း ကူးသန်း၍လာခဲ့ရာမှ သင်္ဘောရှားဖြူပင် နှင့် စောင်းလျားသီးပင် ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသော ခြံတစ် ခြံထဲ သို့ရောက်၍လာလေ၏။ ဆိုးပေသည် ရှားဖြူပင်ကိုမော့၍ ကြည့် ပြီးနောက် မြင့်သည့်အတွက် တက်ဖို့ရန် စိတ်မကူးတော့ပေ။ စောင်းလျားပင်ကိုမူ တက်မည်ဟုကြံရွယ်ပြီးမှ အကယ်၍အိမ်ရှင် ထွက်လာချေက ရုတ်တရက်မဆင်းနိုင်ဖြစ်မည်ကို စဉ်းစားမိ လေ၏။ သို့ရာတွင် ဆိုးပေသည် အကယ်၍သစ်ပင်ပေါ်သို့တက် ပြီးမှ အိမ်ရှင်နှင့်တွေ့လျှင် အမှန်အားဖြင့် ကြောက်ရွံ့ခြင်းကိုပြမည် မဟုတ်ဘဲ တစ်နည်းနည်းအားဖြင့် လွတ်အောင်ကြံဖန်၍ ပြေးမည် ပင်ဖြစ်သော်လည်း ယခုမူ လက်ထဲ၌ လောက်လေးပါ၍လာသည့် အတွက် အပင်ပန်းခံ၍ သစ်ပင်ပေါ်သို့တက်ရန် မကြံရွယ်တော့ဘဲ ပစ်ခတ်၍စားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ဆိုးပေ ပထမပစ်ခတ်လိုက်သည့်လောက်စာလုံးသည် ဇောင်း လျားသီးကိုမမှန်ဘဲ သစ်ရွက်များကို ထိမှန်ထိုးဖောက်ထွက်ကာ ဖလပ်ဖတ်ဖတ်ဟူသောအသံဖြစ်စေ၏။ ဒုတိယကျောက်ခဲသည် လည်း ထိုနည်းတူမမှန်ဘဲရှိကာ သစ်ရွက်သံများကို ပို၍မြည်စေ၏။ တတိယအကြိမ်ပစ်လိုက်သည်တွင် လောက်လေးသံကို မကြား

ဆိုပေ

၃

ရမီကပင် “ဟဲ့ လောက်လေးပစ်နေတာ ဘယ်သူလဲ” ဟူသော အော်ဟစ်သံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

ထိုအသံကိုကြားရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဆိုးပေသည် လန့် ဖျပ်၍သွားကာ ခြံစည်းရိုးအောက်မှင့်လျှိုးထွက်ပြေးရန် ရှေးဦးစွာ ကြံရွယ်လိုက်မိလေ၏။ သို့ရာတွင် ခေတ္တမျှ သတိပြုလိုက်စဉ်တွင် ထိုအသံမှာ လူကြီးတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ဟစ်အော်လိုက်သံ မဟုတ်ဘဲ မိန်းကလေးခပ်ငယ်ငယ်တစ်ယောက်၏ အသံဖြစ် သည်ကို ဝေခွဲသိရှိရသည့်အလျောက် ကြောက်စိတ်ပြေပျောက် သွားကာ လူချင်းရင်ဆိုင်တွေ့ရန် စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက်တွင် မိမိနှင့်အသက်အရွယ်ချင်း မတိမ်းမယိမ်း ဖြစ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် အိမ်နောက်ဖေးတံခါးမှ ထွက် ၍လာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မကြောက်မရွံ့ရပ်၍ စောင့်ကြည့်နေ လေ၏။

မိန်းကလေးသည် လေးပစ်သူကို ရန်တွေ့မည်ဟူသော အမူ အရာဖြင့်ထွက်လာခဲ့သော်လည်း ဆိုးပေ၏ မျက်နှာကို မြင်ရသည့် အခါ အမူအရာပြောင်းလဲ၍သွားပြီးလျှင် အနားသို့ရောက်ရာတွင် ယခင်က သိကျွမ်းခဲ့ဖူးသူကဲ့သို့ “ဟင်” ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

“ဟာ” ဟု ဆိုးပေကလည်း အသံကိုတွေ့ရသကဲ့သို့နှုတ် ဆက်လေ၏။

“နင်ဘာလုပ်ဖို့ သစ်ပင်ကို လေးနဲ့ပစ်တာလဲ”

“ငါ စားချင်လို့”

ကလေးမသည် အိမ်ဘက်သို့ တချက်လှည့်၍ကြည့်လိုက် ပြီးနောက် “နင်စားချင်ရင် တံချူနဲ့ခူးစားပါလား၊ လောက်လေး နဲ့ပစ်ရင် အကုန်လုံးကြွေကုန်လို့ ဖေဖေပြန်လာရင် နင့်ကို အဆိုခံရ မှာပေါ့” ဟုပြောလေ၏။

“ငါ့လောက်လေးဟာ တံချူလိုကောင်းတယ်၊ တစ်ခုထဲ ရွေး

ပင်နီစာအုပ်တိုက်

ပစ်ရင်လည်း ရတာပဲ”

မိန်းကလေးသည် ဆိုးပေအား ကြည့်၍နေပြီးနောက် “နင် တို့များကျောင်းမှာ အတူတူနေတယ်မဟုတ်လား” ဟုမေးလေ၏။

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ငါ ဆရာဦးစိုးလှိုင်အတန်းက” ဟုပြော လိုက်ရာ မိန်းကလေးသည် တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးတောမိဟန် ဖြင့် ကျေနပ်အားရသောအမူအရာကိုပြကာ “နင့်နာမည်ကော” ဟုမေးလိုက်လေ၏။

“ငါ့နာမည် ဆိုးပေလို့လည်းခေါ်တယ်၊ ကျော်ဒင်လို့လည်း ခေါ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆိုးပေခေါ်တာ ပိုကြိုက်တယ်၊ ဆိုးပေဆိုရင် ငါ့ကိုလူတိုင်းကကြောက်တယ်၊ ဒီနာမည်တောင် အိမ်ကခေါ်နေ ကြလို့သာ၊ ငါသိပ်မကြိုက်ဘူး၊ စံဖဲဆိုရင် သိပ်ကောင်းမှာ၊ ငါ့ စိတ်ထဲမှာ တောပုန်းကြီးလုပ်တာ သိပ်သဘောကျတာပဲ” ဟု ပြော ပြီးနောက် “နင့်နာမည်ကော” ဟု မေးလေ၏။

“ခင်ခင်ညွန့်” ဟု တိုတိုနှင့် ဖြေလိုက်ပြီးနောက် “နင် ဆိုးပေ ဆိုတာ တကယ်ဆိုးလို့လား” ဟုမေးပြန်လေသည်။

“ငါဆိုးလို့ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကို လူတိုင်းကြောက်ရလို့ ခေါ် တာပေါ့”

“နင် ဘယ်သူ့မှမကြောက်ဘူးလား”

“မကြောက်ပေါင်”

“နင် ရန်ဖြစ်ရဲလား”

“လာလေ ဘယ်သူနဲ့ ရန်ဖြစ်ရမလဲ၊ ငါဘယ်သူမှ မကြောက် ဘူး” ဟုပြောလိုက်သည်တွင် ခင်ခင်ညွန့်သည် အလွန်ပင်အားရ ဝမ်းမြောက်၍သွားလေ၏။

ခင်ခင်ညွန့်သည် မိမိ၏အတန်းတွင် ယခုနှစ်မှရောက်လာ သည့် ကျောင်းသားသစ်ဖြစ်သော မိမိတို့အိမ်နှင့် တစ်အိမ်ခြားရှိ ဆံပင်နီနီနှင့် သူငယ်ကလေးတစ်ယောက်ကို အလွန် အသိမိတ်

ဆွေဖွဲ့ချင်လှပေ၏။ ခင်ခင်ညွန့်မှာ အတန်းထဲတွင်လူတိုင်းနှင့် မပေါင်းသင်းဘဲ အနည်းငယ်မာနကလေးထား၍နေသူဖြစ်၏။ ထိုသူငယ်ကလေးမှာမူ ပိုက်ဆံရှိသူ၏သားဖြစ်ရာ မိမိနှင့် ဂုဏ်ရည် တန်းရည်တူသည်။ ၎င်းနှင့် အပေါင်းအသင်းလုပ်ရလျှင် ဂုဏ်ရှိ သည်ဟုယူဆကာ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ပြုလုပ်လိုသော အမူအရာဖြင့် မျက်နှာချိုသွေးခဲ့၏။ သို့သော် ထိုသူငယ်ကလေးက အရောမဝင် အဖက်မတန်သကဲ့သို့လုပ်နေသည့်အတွက် အတော်ပင်စိတ်နာ၍ နေကာ စိတ်ထဲတွင် ကျိတ်၍အညှိုးထားပြီးလျှင် “နင်က အဖက် မလုပ်ပေမယ့် ငါ့မှာနှင့်ထက်သာတဲ့သူငယ်ချင်းရှိတယ်” ဟု ပြော စရာရအောင် ဆိုးပေအား အသိဖွဲ့ခြင်းဖြစ်ပေ၏။

ခင်ခင်ညွန့်၏စိတ်တွင် ဆိုးပေမှာ အမှန်အားဖြင့် ထိုဆံပင် နီနီနှင့် သူငယ်ကလေးထက် ဘာမျှမသာသည်ကို သိ၏။ သို့ သော်လည်း သာသည်ဟူသောအထင်အမြင်ကို စိတ်ထဲသို့ ဇွတ် အတင်း သွင်းယူလေ၏။

ဆိုးပေသည်လည်း အမှန်အားဖြင့် မိန်းကလေးများကို အလွန်ပင် မုန်းတီး၏။ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းများ အိမ်သို့ သွား သည့်အခါတိုင်း ၎င်းတို့က လူကြီးများ၏လေသံကိုလိုက်ကာ “ဟဲ့ ဒါမလုပ်နဲ့၊ ဒါ မကိုင်နဲ့၊ ပန်းပင်တွေ လက်နဲ့မထိနဲ့” ဟူသော ပြောသံမျိုးကို မကြာခဏကြားရ၍ မခံချင်ဖြစ်မိကာ မိန်းကလေး များကို ရွံရှာမုန်းတီးခဲ့ပေ၏။ သို့ရာတွင် ခင်ခင်ညွန့် ကိုတွေ့ရသော အခါ မိမိတွေ့ဖူးသည့် မိန်းကလေးများနှင့် မတူသည်ကို သိရ သဖြင့် ဝမ်းသာအားရနှင့်ဖော်ရွေစွာ ဆက်ဆံလေ၏။

“နင် ဘယ်သူနဲ့ ရန်ဖြစ်ရဲလဲ”

“ငါ ဘယ်သူနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ရန်ဖြစ်ရဲတာပဲ၊ ဧရာမအကောင်ကြီး လာလည်း ငါမကြောက်ဘူး၊ ဆော်ပလော်တီးပြီး လွတ်လိုက်မှာပဲ၊ ငါ့ထက်နှစ်ဆကြီးတဲ့အကောင်ဖြစ်ပေစေ၊ နားရင်းပိတ်တီးလိုက်ရင်

သွားချီးယိုးဒယား ကသွားမှာပေါ့”

“နင် ဘယ်နှစ်ခါ ရန်ဖြစ်ဖူးလဲ”

“ငါလား ခဏခဏဖြစ်တာပဲ။ အနည်းဆုံးတစ်နေ့ကို နှစ်ခါတော့ဖြစ်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရန်ဖြစ်တိုင်း ငါနိုင်တာချည့်ပဲ”

“နင့်ထက်နှစ်ဆကြီးတာတောင် နင်ရန်ဖြစ်ရဲတယ်လား”

“နှစ်ဆမပြောနဲ့၊ သုံးဆကြီးဦး၊ ငါရန်ဖြစ်ရဲတယ်”

“နင် ဆန်နီနဲ့ ရန်ဖြစ်ရဲသလား” ဟုမေးလိုက်ရာ၊ ဆိုးပေသည် တကယ်တမ်း ဖက်ပြိုင်သတ်ပုတ်ရမည့် ပြိုင်ဖက်ကို ရွေး၍ ပေးလိုက်သည့်အခါတွင် ချက်ချင်းအဖြေမပေးဘဲ တွေ့ဝေ၍ နေပြီး မှ မိမိအားလူကြွားကလေးဟု ခေါ်ဝေါ်ခြင်းကို မခံလို၍ “ဆန်နီဆို တာဘယ်သူလဲ” ဟု ဆင်ရေ့ ရန်ရှောင်ဖြေလိုက်လေ၏။

ခင်ခင်ညွန့်သည် ဆန်နီနှင့်အသိမဖြစ်သေးသော်လည်း ဆန်နီကို ဂရုစိုက်နေသူဖြစ်သည့်အတွက် ဆန်နီ၏ နာမည်ကိုကား သိနေလေတော့၏။ ခင်ခင်ညွန့်သည် ဆန်နီမည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကိုပြောပြကာ နင့်ထက်နည်းနည်းကြီးသည်ဟုဆို လေ၏။

ဆိုးပေသည် နည်းနည်းကြီးသည်ဟု ဆိုလျှင်ပင် အနည်းငယ်နောက်တွန့်သွားကာ “ငါ့ထက် ဘယ်လောက်ကြီးသလဲ” ဟု မေးလေ၏။

“နင့်ထက်တော့ကြီးတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ နင့်နှစ်ဆ သုံးဆကြီးတာတောင် ဆော်ပလော်တီးပစ်လိုက်မယ်ဆို”

“အေး ဆော်ပလော်တီးပစ်မှာပေါ့၊ ဘယ်မလဲ ငါ့ကိုပြလေ”

“ဒါဖြင့်လာလေ” ဟု ခင်ခင်ညွန့်ကခေါ်လိုက်သည်တွင် ဆိုးပေမှာ ဆုတ်ကန်ဆုတ်ကန်လုပ်နေပြီးနောက် “ငါအခု ရန်မဖြစ်ချင်သေးဘူး။ အိမ်ကခေါ်နေဦးမယ်။ နောက်တော့ ငါရန်ဖြစ်မယ်” ဟု စကားကိုရှောင်လေ၏။

“နင် အလကားလိမ်တာ။ လူကြောက်ကလေး၊ နင်ရန်မဖြစ်

ရဲလို့ပြောတာ”

“ငါဖြစ်ရဲပါတယ်ဟယ်၊ ငါမလိမ်ဘူး၊ နောက်တော့ ငါဖြစ် ပြပါမယ်”

“ကောင်းပြီ၊ နင်မလိမ်နဲ့နော်” ဟု ဆိုပြီးနောက် ခင်ခင်ညွန့် က တံချူကိုယူကာ စောင်းလျားသီးများအား ဆွတ်ချူ၍ပေးရာ ဆိုးပေမှာ ကြာ၍နေချေက မတော်တဆ ဆန်နီဆိုသည့်ကောင် ကလေး ပေါ်ပေါက်လာခဲ့လျှင် သတ်ပုတ်ခိုင်းနေမည်ကိုစိုး၍ စောင်းလျားသီးတစ်လုံးနှစ်လုံးရရုံနှင့် တင်းတိမ်သွားကာ “ငါ အိမ် ပြန်တော့မယ်၊ နောက်ကျရင် အမေ့ဆူခံထိနေဦးမယ်” ဟု ဆိုကာ အမြန်ပြန်၍ပြေးလေ၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်၍ ကျောင်းတက်သောအခါ ဆိုး ပေမှာ ဆန်နီဆိုသောသူငယ်ကလေးအားတွေ့ရမည်ကို အလွန် စိုးရိမ်၍နေလေ၏။ ဆိုးပေမှာ မိမိနဂိုသတ္တိရှိသည်ထက်ပို၍ အပြောကြီးသူဖြစ်၏။ သို့သော် ဆိုးပေသည် ဆန်နီနှင့် မထိုးရဲ ရန်မဖြစ်ရဲ၍ မဟုတ်ပေ။ သို့သော် ဆိုးပေဒေါသဖြစ်သည့်အခါ မည်သူနှင့်မျှ ရန်ဖြစ်ရမည်ကိုမကြောက်ပေ။ သို့ရာတွင် အကြောင်း မရှိ ဒေါသထွက် ရန်စခြင်းမရှိဘဲ ရန်ဖြစ်ရန်ကို ဆိုးပေမှာ များ စွာမလိုလားသည့်ပြင် ဆန်နီမှာ မိမိထက်ကြီးသည်ဟု ဆိုခြင်း သည် ရန်ဖြစ်လိုသောစိတ်ကို သာ၍ပင်ကင်းမဲ့စေတော့၏။

သို့ရာတွင် ညနေ ကျောင်းဆင်း၍အပြန်တွင် ဆံပင်နီနီနှင့် သူငယ်ကလေးတစ်ယောက်သည် ကျောင်းသားကလေးတစ် ယောက်၏ဦးထုပ်ကို နောက်မှနေ၍ချွတ်ယူပြီး ထွက်ပြေးလာရင်း တွေ့မိတွေ့ရာလူကို လက်ကမ်းလိုက်ရာ ဆိုးပေ၏ လက်ထဲသို့ ဦးထုပ်ရောက်သွားလေ၏။ ဦးထုပ်ရှင်သည် ဆိုးပေထံပြေး၍ လိုက် ရာ ဆိုးပေကအခြားတစ်ယောက်ဆီသို့ ပြန်၍ပစ်ပေးခဲ့သဖြင့် ဦးထုပ်ရှင်သူငယ်ကလေးနှင့် ကျောင်းသားတစ်သိုက်တို့မှာ ဦးထုပ်

တစ်လုံးနှင့် ခွေးရူးလိုက်တမ်းကစားလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေ၏။

ဆိုးပေသည် မိမိအား ဦးထုပ်လာပေးသွားသူမှာ ဆံပင်နီကလေးနှင့် သူငယ်ကလေးဖြစ်သည်ကိုသိရ၍ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်သွားလေ၏။ ထိုသို့ဖြစ်နေရာမှ အဆိုပါသူငယ်ကလေးသည် မိမိ၏အပြုအမူကို ကျေနပ်အားရစွာရယ်မောရင်း ဆိုးပေအနားသို့ ကပ်လာလေ၏။

ဆိုးပေသည် ဆန်နီဆိုသူမှာ ထိုသူငယ်ကလေးဖြစ်သည် မဖြစ်သည်ကို စိတ်ချလက်ချသိရလိုသဖြင့် “ဟေ့ကောင်” ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။

“ဘာလဲဟေ့” ဟု ဆံပင်နီနှင့်ကောင်ကလေးက ပြန်၍ နှုတ်ဆက်လေ၏။

“မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲကွ”

“ထွန်းရှိန်” ဟု ဆိုပြီးနောက် “မင်းနာမည်ကော” ဟု ပြန်၍ မေးလေ၏။

ဆိုးပေမှာ ဆံပင်နီနှင့်ကောင်ကလေးသည် ဆန်နီမဟုတ်သည်ကို ကြားသိရသည့်အတွက် ကျေနပ်စိတ်အေးသွားလေ၏။ သို့ရာတွင် ဆန်နီဆိုသည့်အမည်မှာ မိမိအား ဆိုးပေဟု အခေါ်ခံရခြင်းကဲ့သို့ ပြောင်လှောင်မှည့်ခေါ်ထားခြင်းဖြစ်ပြီး နာမည်ရင်း ထွန်းရှိန်ဖြစ်သည်ကို မတွေးမိချေ။ သို့သော် ထွန်းရှိန်ဟု ခေါ်သည်ကိုသိရရုံနှင့် လုံးလုံးစိတ်မချသေးဘဲ မိမိနာမည်အား မေးမြန်းခြင်းကို ဖြေလိုက်ပြီးနောက် “မင်းအသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ” ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ဆန်နီမှာ အသက်ဆယ့်နှစ်နှစ်ရှိပြီဖြစ်၏။ ဆိုးပေမှာ များသောအားဖြင့် မိမိကသာလျှင် ဩဇာပေးလိုသည့်အတွက် မိမိထက်အသက်ငယ်သူများနှင့် ရွယ်တူတန်းတူများကိုသာရွေး၍ ပေါင်းလေ့ရှိသော်လည်း ယခုမူ မိမိ၏ အပေါင်းအသင်းကမြင်း

ဖက်ဖြစ်ကြသော မောင်မောင်၊ အီစွတ်၊ ရော်နီတို့နှင့် စိတ်ဆိုး နေခိုက် ဂိုဏ်းကွဲနေသည့်အတွက် ရုတ်တရက်အဖော်ရခြင်း ကြောင့် ဆန်နီအား အထူးသဘောကျသွားကာ “မင်းတို့အိမ် ငါ လည်းလိုက်ဦးမယ်” ဟုဆို၍ လိုက်ခဲ့လေ၏။

ထိုသို့ နှစ်ယောက်သားလျှောက်လာကြရင်း ဆိုးပေမှာ မိမိ တို့ ဆော့ပုံ၊ ကမြင်းပုံ၊ အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက်မွေးထားသော ခွေးတစ်ကောင်၏ အမြီးကို သံပုံးချည်လွှတ်ပုံ စသည်တို့ကို ပြောပြ ၍ ဆန်နီကမူ မိမိတို့အိမ်၌ ယုန်ဖြူကလေးများရှိကြောင်း၊ တိုးပွား ဆိုသည့် ခွေးကြီးမှာ ရှိခိုးတတ်ကြောင်းစသည်တို့ကို ပြောဆိုရင်း ခင်ခင်ညွန့်တို့အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာကြလေ၏။

ခင်ခင်ညွန့်မှာ ကျောင်းမှပို့သောဘတ်စ်ကားဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်ရသောကြောင့် စောစောရောက်နှင့်နေသည့်အတွက် အိမ်ရှေ့ သို့ထွက်၍စောင့်နေလေ၏။ ဆိုးပေသည် ခင်ခင်ညွန့်အားနှုတ် ဆက်လို၏။ သို့ရာတွင် အဖော်ဖြစ်သူဆန်နီသည် ၎င်းအား အ နည်းငယ်မျှ ဂရုမစိုက်ဘဲ မမြင်ဟန်ဆောင်၍လျှောက်သွားသည့် အတွက် ဆိုးပေလည်း ဟန်လုပ်၍လိုက်ပါသွားပြီး အနည်းငယ် လွန်မှ နောက်သို့ လှည့်၍ပြုံးလိုက်ရလေ၏။

ထိုသို့ လှည့်ကြည့်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခင်ခင်ညွန့်က “ငါပြောတာသူပဲ၊ ရန်ဖြစ်ပါလား” ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

“ဘယ်သူလဲ”

“သူ သူ” ဟု ဆိုကာ ခင်ခင်ညွန့်က ဆန်နီအား လက်ညှိုး ထိုးပြလေ၏။

“သူ ဆန်နီလို့မှ မခေါ်ပဲ”

“ဟုတ်တယ် ခေါ်တယ်” ဟု ခင်ခင်ညွန့်က စူးရှစွာ ပြန်၍ ပြောလေ၏။

“ဟေ့ မင်းနာမည် ဆန်နီဆို”

“ဆန်နီလို့လည်း ခေါ်တာပဲ”

ခင်ခင်ညွန့်သည် မြေကို ခြေဖြင့်ဆောင့်ကာ ဒေါသထွက် သည့်အမူအရာဖြင့် ဆိုးပေကိုကြည့်ကာ “နင် မနေ့က ရန်ဖြစ်မယ် လို့ ငါ့ကိုပြောပြီး အခုတော့ကြောက်လို့လား လူကြောက်” ဟု ဆိုလေ၏။

“ငါ မကြောက်ဘူး”

“နင် ကြောက်တယ်။ နင် ကြောက်လို့ နောက်ဆုတ်ပြေး ဘာဘူအိမ်က ခွေးကလေး” ဟု ခင်ခင်ညွန့်က ဆိုးပေမခံချင် အောင်ပြောလေ၏။

“ငါ နောက်ဆုတ်ပြေးလို့လား။ ငါမကြောက်ဘူး”

“လူကြွား၊ လူကြောက်။ သတ္တိလည်း မရှိဘဲနဲ့”

“ငါ သတ္တိရှိတယ်” ဟုဆိုကာ ဆိုးပေသည် ဆန်နီဘက်သို့ လှည့်လေ၏။

“လာ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ချရအောင်”

“လာလေ ချမယ်” ဟုဆိုကာ ဆန်နီလည်း စာအုပ်များကို မြေပေါ်သို့ပစ်ချ၍ အင်္ကျီလက်မောင်းပင့်လေ၏။ ဆန်နီမှာ ဘာ ကြောင့် ရန်ဖြစ်ရမည်ကို မသိချေ။ သို့ရာတွင် မည်သည့်အခါမျှ လက်မနှေး။ သူတစ်ပါး၏အထိကို မခံသူဖြစ်သည့်အတိုင်း ရန်ဖြစ် ပြီးမှ အကျိုးအကြောင်းမေးမည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားလေ၏။

ဆိုးပေသည် မိမိစာအုပ်များကို ပစ်ချလိုက်ပြီး ဆန်နီ၏ မျက်ခွက်ကို တစ်ခါတည်းပြေး၍ထိုးလေ၏။ ဆန်နီမှာ ဆိုးပေ ထက် တစ်နှစ်မျှသာကြီးသော်လည်း ခြေတံလက်တံပို၍ရှည် သဖြင့် ဆိုးပေ၏လက်သီးကို လွယ်လင့်တကူရှောင်ရှားကာ ဆိုးပေကို ပြန်၍ထိုးလိုက်ရာ မျက်နှာကိုထိုးမိသဖြင့် ဆိုးပေ ဖင်ထိုင်၍ ကျသွားလေ၏။

သို့ရာတွင် ဆိုးပေမှာ အညံ့မခံလိုဘဲ ချက်ချင်းပြန်၍ထကာ

ဆိုးပေ

၂၁

ဆန်နီအား တဘုန်းဘုန်းပစ်၍ထိုးရာ ဆန်နီကရှောင်ပြီး မျက်နှာကို ထိုးလိုက်ပြန်သည်တွင် လန်၍ကျသွားပြန်လေ၏။ ဆိုးပေ ပြန်၍ထလာသောအခါတွင် မျက်လုံးတစ်ဖက် ညိုမည်း၍နေတော့၏။

“လာလေ ချဦးမလား” ဟု ဆန်နီက မေးလိုက်လေ၏။

ဆိုးပေမှာ အတော်ပင် ပူထူရှိန်းဖိန်း၍သွားသည့်အတွက် “တော်ပြီ တော်ပြီ” ဟုဆိုပြီး ရန်ဖြစ်ပြီးသည့်အခါ ပြန်၍နှုတ်ဆက်ရန် ကျောင်းတွင်သင်ထားသည့်အတိုင်း ဆန်နီအားလက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကာ အသီးသီး မိမိတို့စာအုပ်များကို ကောက်ယူကြလေ၏။

ခင်ခင်ညွန့်သည် ဆိုးပေမနိုင်သည့်အတွက် မကျေမချမ်းဖြစ်ကာ “ဆိုးပေ လူကြောက်၊ အလကားညာတာ။ တစ်ခါတည်း ဆော်ပလော်တီးပစ်လိုက်မယ်ဆိုပြီး နင်သာအတီးခံရတယ်” ဟု ဆိုလျက် ငိုယိုကာအိမ်ထဲသို့ ဝင်ပြေးလေ၏။

ထိုအခါမှ ဆန်နီက ဆိုးပေအား “ဘာဖြစ်လို့ ရန်ဖြစ်တာလဲ” ဟုမေးလာလေ၏။

“အလကားကွာ သူကငါ့ကို မင်းနဲ့ရန်ဖြစ်ဖို့ ပြောနေတယ်ကွ။ ဒါကြောင့်ငါလည်း ရန်ဖြစ်တာ”

“ဟေ့ နောက်ကို ဒီကောင်မလေးနဲ့ ဘယ်တော့မှ အရောမဝင်နဲ့ကွ။ အလကားပဲ။ မိန်းကလေးဆိုတာ ခွေးလိုပဲ ရန်ထောင်တတ်တယ်။ လာကွာ တို့အိမ်က ယုန်ဖြူကလေးတွေကြည့်ရအောင်” ဟုဆိုကာ ဆိုးပေ၏ပခုံးကိုဖက်၍ နှစ်ယောက်သားထွက်ခွာသွားကြလေ၏။

ထိုအခါမှစ၍ ဆိုးပေနှင့် ဆန်နီတို့မှာ အလွန်ပင် ဖက်မိလုံးမိကြကာ ဟိုအရပ် ဒီအရပ် မခံနိုင်အောင် ရှုပ်ထွေးပွေ့နောက် မီးတောက်အောင် ဆော့ကြရာ မိဘများမှာ နားနှင့် မဆံ့အောင်

အတိုင်အတောများစွာ ခံနေကြရလေ၏။

ဆိုပေမှာ မောင်မောင်အစ သာဒွန်းဦးအဆုံး အကုန်လုံးနှင့် မခေါ်မပြောဖြစ်နေသည့်အခိုက် တစ်ယောက်တည်း ပျင်းရိငြီးငွေ့ နေရာက ဆန်နီနှင့်အဖော်ရသည့်အတွက် ပျော်ရွှင်လျက်ရှိလေ ၏။ ဆိုပေမှာ ဆန်နီအား အဖော်ရရှိတွင်မက အရေးအကြောင်း ရှိသည့်အခါ အားကိုးစရာရမည်ကို ဝမ်းသာနေလေ၏။

ထိုသို့ နှစ်ယောက်သားလုံးမိကြကာ လည်ပတ်ကြသော် လည်း ဆိုပေမှာ ခင်ခင်ညွန့်အားမမေ့နိုင်ပေ။ ခင်ခင်ညွန့်သည် မိမိအပေါ်တွင် ဖော်ရွေခြင်းကို ဝမ်းသာစရာဖြစ်ခဲ့ရာမှ ၎င်း၏ မျက်မှောက်တွင် ရှက်လောက်စရာ အရေးနိမ့်ခဲ့ခြင်းကို မည်ကဲ့ သို့ အဖတ်ဆည်ရပါမည်နည်းဟု အမြဲအကြံထုတ်နေလေ၏။ ခင်ခင်ညွန့်နှင့် ရံဖန်ရံခါတွေ့သည့်အခါတွင် မိမိအား မခေါ်မပြော ဘဲ ကြွက်သေကောင်ပုပ်၏အနံ့ကို ရဘိသကဲ့သို့ နှာခေါင်း ကလေးရှုံ့ကာ ရှုံ့ချခြင်းခံရသည်ကို အသည်းထဲ၌ ခွေးလှေး ယားသီး ကပ်ထားခြင်းခံရသကဲ့သို့ မခံချိမခံသာ ဖြစ်နေလေ၏။

ဆန်နီမှာမူကား မိန်းကလေးများကို အရောဝင်ပေါင်းသင်း ခြင်းမရှိ၊ ဂရုလည်းမစိုက်သည့်အတွက် ခင်ခင်ညွန့်၏ နှာခေါင်း ရှုံ့ခြင်းကို မမြင်မိပေ။ ထိုသို့ ဂရုမစိုက်ခြင်းကြောင့်လည်း ခင်ခင် ညွန့်၏ စိတ်ထဲ၌ ငါ့အား ဘာကြောင့် ဂရုမစိုက်ရတာလဲ ဟု တွေးတောကာ မခံချင်စိတ်ဖြစ်မိခြင်းသည် ဆန်နီအား စွဲလမ်း ခြင်းကို ပိုကဲစေသည့်ပြင် စိတ်ဆိုးခြင်းကိုလည်း ပွားများစေတော့၏။

ထိုသို့ ဆန်နီနှင့် ဆိုပေ ပေါင်းမိခြင်းသည် တစ်စထက် တစ်စ အရပ်ထဲတွင် မခံနိုင်ဖြစ်ကြရုံမျှမက ရွယ်တူချင်းမှန်သမျှ ကိုလည်း ရန်စမခံနိုင်အောင် ပြုကြလေရာ တစ်နေ့တွင် အခြား ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှ ကျောင်းသားကလေး တစ်ယောက်နှင့် စကားများကြကာ “နင်တို့ ကျောင်းသား သူတောင်းစား၊ တို့များ

ဆိုးပေ

၂၃

ကျောင်းသားအကောင်းစား” ဟုခေါ်ပြောခံရခြင်းကိုမခံရနိုင်ကြဘဲ ညနေတိုင်း ထိုကျောင်းသားများ ကစားချိန်တွင် သွားရောက်နှောင့်ယှက်ရန်စကြလေ၏။ ထိုကျောင်းသားများက ဆရာကိုတိုင်ကြသဖြင့် ဆရာကိုယ်တိုင် ဆိုးပေနှင့် ဆန်နီတို့၏ အိမ်သို့ လာရောက် တိုင်ကြားလေ၏။

သို့ရာတွင် ၎င်းတို့ မိဘများသည် ထိုသို့ အတိုင်ခံရခြင်းသည် မိမဆုံးမ ဖမဆုံးမ အခေါ်ခံရမည်စိုးသည့်အလျောက် အမြဲပြောနေကျစကားဖြစ်သော “ကျုပ်တို့သား ဒီလို လုပ်မယ်ဆိုတာ ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး။ သေသေချာချာ စုံစမ်းပါဦး။ ဒီလို တစ်ခါမှ အတိုင်ခံရပါဘူး” ဟု ပြောဆို၍ လွတ်လိုက်ပြီးမှ ဆိုးပေတို့ကိုမူ မိမိတို့ငယ်စဉ်က အပြောအဆိုခံရလေ့ရှိသည့် စကားအတိုင်း “နင်တို့နောက်ကို ဒီနေရာနားသွားတယ်ကြားရရင် အသက်ထွက်ရအောင်ပြင်ပေတော့” ဟု ကြိမ်းမောင်းထားလိုက်ကြ၏။

သို့ရာတွင် ဆိုးပေနှင့် ဆန်နီတို့၏ စိတ်ထဲ၌ မိမိတို့အား ထိုသို့ တိုင်တန်းခံရခြင်းသည် လာရောက်စစ်ကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်ဟုအောက်မေ့ကြကာ ကမ္ဘာရန်စပြီဟု နှလုံးပြုလျက် ထိုကျောင်းသားများနှင့် နောက်ထပ်ရန်ဖြစ်ဖို့နည်းလမ်းကို ရှာဖွေနေကြလေ၏။ တစ်ခုသော ညနေတွင် ထိုကျောင်းသားကလေးများ ဗလီရိုက်၍ ကစားနေကြသည့်ကွင်းအနီးသို့ ဆိုးပေတို့ ရောက်သွားကြလေ၏။

“ဟေ့ ဆန်နီ၊ တို့များ သူတို့အနားမသွားရဘူးလို့ အိမ်က ဆူထားတယ်”

“သူတို့အနားသွားတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့။ တို့များ ကျောင်းဝင်း အပြင်ဘက်ကနေပြီး ကြည့်မှာပဲကွ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒီနေရာကို လူတိုင်းသွားနိုင်တာပဲ” ဟု ဆန်နီက ပြန်၍ပြောကာ ကစားကွင်း

ပင်နီစာအုပ်တိုက်

ကိုကာရံထားသော သံကြိုးတန်းများ၏ အပြင်ဘက်ကနေ၍
ကြည့်နေကြလေ၏။

ထိုသို့ ကြည့်နေကြရင်း ၎င်းတို့နှစ်ယောက်၏ ပါးစပ်ထဲမှ
ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချသောစကားများသည် မရပ်မနားထွက်ပေါ်လာကြ
လေ၏။ ၎င်းတို့နှစ်ယောက်မှာ မိမိတို့၏ ရန်သူများဖြစ်ကြသော
ထိုကျောင်းသားတို့၏ နာမည်များကိုမသိကြသော်လည်း အတွင်း
သဏ္ဍာန်အားဖြင့် နာမည်ပြောင်များကို မှည့်ခေါ်ပြောဆိုကြ
လေ၏။

“ဟော ဟိုမှာ ဖက်တီးကြီး၊ ဖက်တီးကြီး။ အညာသားဗိုက်
ပူ ခွေးကလေးနှင့်တူတာပေါ့ကွ။ သူ့ဗိုက်သူမနိုင်ဘဲ ကစားချင်
သေးတယ်။ ဟိုကောင် ဟိုကောင်ကြည့်စမ်းကြည့်စမ်း၊ တစ်နေ့က
တို့များနဲ့ စပြီးတော့ ရန်ဖြစ်တဲ့ ငါးဖောင်ရိုးခြောက် မဟုတ်လား။
ပြေးပုံကြီးကလည်း ဘယ်လိုမှန်းလဲမသိဘူး။ ခွေးဖင်လောက်ထိုး
သလိုပဲ။ အမယ် ဟို သွားခေါကြီးက သာပြီးဆိုးသေးတယ်။
ဒီအကောင် ဥသျှစ်သီးစားရင် ဇွန်းခြစ်ဖို့လိုမှာမဟုတ်ဘူးကွ။ ဟေ့
ဟိုနောက်က ခွေးသူခိုးမျက်နှာနဲ့တူတာ နှာခေါင်းကြားမဟုတ်
လား။ ခွေးသူခိုးအစစ်ပဲ။ ဟင်းအိုးနှိုက်ရင်း မျက်ခွက်အရိုက်ခံ
ရလို့ နှာခေါင်းပြားနေတာ”

ဆိုးပေနှင့် ဆန်နီမှာ ထိုသို့ကဲ့ရဲ့ပြောနေကြသော်လည်း မိမိ
တို့၏ ရှုတ်ချခြင်းများမှာ ထိုကျောင်းသားတို့၏ နားထဲသို့
မရောက်၍လည်းကောင်း၊ မိမိတို့အားလည်း ၎င်းတို့မမြင်ရ၍
လည်းကောင်း အားမလိုအားမရ မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ “လာကွာ
ဒို့များဒီနေရာက နည်းနည်းဝေးတယ်။ ဝင်းတံခါးပေါက်ပေါ်က
တက်ပြီးကြည့်မယ်။ လာ ဟိုဘက်လှည့်သွားရအောင်” ဟု တိုင်ပင်
ကြကာ ကစားနေသော ကျောင်းသားများ မမြင်ရအောင် ပုန်းလှိုး
ပုန်းကွယ်လုပ်၍သွားကြပြီးမှ ဝင်းတံခါးတွင် ဘွားခနဲပေါ်ပေါက်

လာကြကာ တံခါးဘောင်ပေါ်သို့ တစ်ယောက်ကတက်၍ အခြား တစ်ယောက်က ရင်ဘတ်နှင့်ဖိ၍မှီရင်း ကြည့်၍နေကြလေ၏။

ထိုသို့ နီးကပ်၍လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ၎င်းတို့၏စိတ် ထဲတွင် ရန်စချင်သောစိတ်သည် ပြင်းထန်စွာ တိုက်တွန်းလှုံ့ဆော် ၍လာလေရာ တိုးတိုးတိတ်တိတ် အချင်းချင်းပြောကာ ကဲ့ရဲ့၍ မနေနိုင်ကြတော့ဘဲ အသံကျယ်လောင်၍လာကာ ကစားနေသော ကျောင်းသားများ ဘောလုံးကို ချော်လွဲ၍သွားသည့် အခါ လည်းကောင်း၊ ပြေးရင်းမှောက်လျက်လဲသည့်အခါလည်းကောင်း မခံနိုင်စရာရှိသော အသုံးအနှုန်းဖြင့် ကဲ့ရဲ့ကြလေ၏။

ကျောင်းသားတို့မှာ မခံမရပ်နိုင်သော်လည်း ကစားနေကြ သည့်အခိုက်ဖြစ်သဖြင့် အံကြိတ်ကာ မျက်စောင်းတခဲခဲနှင့် ရှိကြ လေ၏။

“ဟောဒီမှာဟေ့ တိရိစ္ဆာန်ရုံထဲက မျောက်တွေလွတ်လာပြီ၊ ကစားနေကြတယ်။ မျောက်ပွဲ မျောက်ပွဲ တစ်ယောက်တစ်ပဲ”

ကျောင်းသားအချို့တို့သည် ကစားနေကြရာမှ ရပ်၍သွား ကြလေ၏။ ကျန်အချို့တို့မှာ ဆက်၍ ကစားနေရာက ကျောင်း သားတစ်ယောက်သည် ပစ်ပေးလိုက်သော ဗလီလုံးကို ဘက်နှင့် ရိုက်ရာ လွဲသွားသည်တွင် ဆိုးပေက “ဟေ့ အကန်း မမြင်ဘူးလား ကွ” ဟုဆိုလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထိုဘောလုံးလွတ်သွား သောကျောင်းသားသည် ဘက်တန်ကိုပစ်ချကာ “လာဟေ့ ဟိုအေ ရိုးလေးတွေ လိုက်ဆော်ရအောင်” ဟု စလိုက်လျှင်ပင် ရုတ်တရက် ပွဲရပ်သွားကာ ဆိုးပေနှင့်ဆန်နီတို့ရှိရာသို့ ပြေး၍လိုက်ကြလေ၏။

ဆိုးပေမှာ တပ်နှင့်ချီ၍ လိုက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် “လာဟေ့ ပြေးရအောင်” ဟုခေါ်သော်လည်း ဆန်နီ မှာ သူ့ရဲဘောနည်းခြင်းကို မပြလိုသည့်အတွက် “ခုမပြေးနဲ့ဦး။ ဒို့နှစ်ယောက်ထဲနဲ့ ခံပြီးချမယ်။ ဘာလို့ ကြောက်ရမှာလဲ” ဟုပြန်

ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက်တွင် ကျောင်းသားတစ်အုပ်ကြီး ရောက်လာကြပြီး လျှင် “ဘာလဲကွ၊ ဘယ်ကောင်လဲ ခွေးပါးဝတာ။ သတ္တိရှိလာလေ” စသည်ဖြင့် စကားဆိုကြပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တအုံးအုံး တခွပ်ခွပ် ထိုးသတ်ကြလေ၏။

ဆိုးပေမှာ မိမိလက်ချက်ဖြင့် ဘယ်နှစ်ယောက်မျှထိုးခဲ့ရသည် မသိဘဲ မိမိကိုမူ သုံးလေးချက်မိပြီကို သိရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် “လာပြေးကြစို့ကွာ” ဟုပြောပြောဆိုဆို သုတ်ခြေတင်၍ ပြေးခဲ့လေ၏။ ထိုသို့ ပြေး၍ အတော်ဝေးဝေးသို့ရောက်မှ လှည့်၍ ကြည့်လိုက်ရာ မိမိနောက်က ဆန်နီပါ၍မလာသည်ကို တွေ့ရသည့်အတွက် တစ်ယောက်နှင့်အများ ပြားပြားဝပ်၍နေလေရာ သလားဟုစိုးရိမ်ကာ ပြန်၍ကူရလျှင်ကောင်းမည်လားဟု စဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် ဆံပင်ဖိုးရိုးဖားရား၊ အဝတ်များ စုတ်ပြတ်ကာ မျက်နှာများညိုမည်းဖူးရောင်လျက် နှုတ်ခမ်းပေါက်ပြီး သွေးစို့လျက်ရှိသော မျက်နှာဖြင့် ဆန်နီရောက်လာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ဟေ့ဆန်နီ သိပ်နာသလားကွ”

“သိပ်မနာပါဘူး။ နည်းနည်းတော့နာတာပေါ့။ ငါတစ်ယောက်ထဲနဲ့ အများကြီးဖြစ်နေလို့ပေါ့ကွာ။ နို့မို့ရင် အကုန် ခေါင်းပြုတ်သွားမှာ”

ဆိုးပေသည် ဆန်နီ၏ ပေါက်သွားသော နှုတ်ခမ်းကို ကိုင်၍ ကြည့်ပြီးနောက် ခေါင်းတွင်ဒဏ်ရာရမရ ဆံပင်ဖြဲ၍ကြည့်ပြီးလျှင် “ခေါင်းပေါက်မသွားလို့ တော်သေးရဲ့” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ခေါင်းပေါက်လို့ အရေးမကြီးဘူးကွ။ ဒီအကောင်တွေ သေအောင်လုပ် ငါမကြောက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့နဲ့ရန်ဖြစ်လာ

ဆိုပေ

၂၇

တယ်ဆိုတာ အိမ်ကသိရင် အခုထက် အဆတစ်ရာနာမှာကွ”
“အေးကွ ဟုတ်တယ်။ အဲဒါဘယ်နှယ့်လုပ်ရမလဲမသိဘူး”
ဟုဆိုပြီး ဆိုးပေသည် ရမယ်ရှာ၍ အကြောင်းပြစရာကို စဉ်းစား
ပြီးနောက် “ကိုဘိုးဝက်ခြံထဲကနွားသိုးကြီး လိုက်ပြီးခွေတယ်ပြော
ရင် မကောင်းဘူးလား” ဟု အကြံပေးလေ၏။

“ဒီလိုပြောလို့ ဘာရမလဲ။ နွားသိုးကြီး မနေ့ကရောင်းပစ်
လိုက်ပြီကွ”

“ဒါဖြင့် မီးရထားဝင်းထဲမှာကစားရင်း မီးရထားတိုက်မိလို့
ဆိုရင်ကော”

“မီးရထားအတိုက်ခံရတာ အခုလိုမဟုတ်ဘူး။ ဒဏ်ရာချင်း
မတူဘူး”

ဆိုးပေသည် ဆက်လက်စဉ်းစားရာက တစ်စုံတစ်ရာတွေး
မိပြီး “မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ရန်ဖြစ်တယ်လို့ ပြောတာပေါ့ကွ။ ဒီလိုဆိုရင်
သူတို့နဲ့ ရန်ဖြစ်တယ်ဆိုတာထက် တော်ဦးမှာပေါ့” ဟုပြန်ပြော
လေ၏။

ဆန်နီသည် ဆိုးပေ၏အကြံပေးချက်ကို စိတ်မပျံ့တပါ
နားထောင်နေပြီး ဆိုးပေကိုကြည့်ကာ “မင်းနဲ့ ရန်ဖြစ်တယ်ဆိုပေ
မယ့် မင်းမှာဘာမှမထိဘူး။ နည်းနည်းပဲထိတာ။ တကယ်ဖြစ်
ရင်မင်းနာမှာပေါ့။ တစ်ကိုယ်လုံးစုတ်ပြတ်နေမှာပေါ့” ဟုပြောကာ
မိမိထက်ငယ်သူအား မိမိက အရှုံးပေးခဲ့ရသည်ဆိုခြင်းကို မခံ
နိုင်သည့် သဘောဖြင့် ပြောလေ၏။

“ဒါပေမဲ့ သူများနဲ့ရန်ဖြစ်တယ်ဆိုတာထက် တော်သေးတာ
ပေါ့ကွ။ အိမ်ကသိလို့ ဆူပွက်ခံရပြီး အရိုက်ခံရရင် သာပြီးဆိုး
ဦးမယ်”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ မင်းနာမည်ကောင်းဖို့ချည့်ပဲ” ဟုပြောပြီး
နောက် “အေးကွာ မင်းနဲ့ငါနဲ့ ရန်ဖြစ်တယ်ပဲ ပြောရမှာပဲ။ နောက်

ကို တို့များဒီကောင်တွေနဲ့ မစတော့ဘူး။ မင်းလည်းမစနဲ့။”

“အေးကွ ဒို့ကလူနည်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ မောင်မောင်တို့၊ အီစွတ်တို့၊ အဝိန်တို့နဲ့ ပြန်ပြီးခေါ်တော့မယ်။ ဒါမှတို့ဘက်က လူများပြီး သူတို့ကိုပြန်ချနိုင်မှာ” ဟုဆိုကာ နှစ်ယောက်သားပြန်၍ လာခဲ့ကြလေ၏။

ဆိုးပေမှာလည်း အနည်းငယ် အထိုးအကြိတ်ခံရသဖြင့် မျက်နှာတွင်မည်း၍နေသော်လည်း ဆန်နီနှင့်စာလျှင် ဘာမျှမသိသာ သကဲ့သို့ရှိလေ၏။ သို့ဖြစ်သည့်အတွက် ဆိုးပေမှာ ကျိတ်၍ ကျေနပ်စရာ တစ်ချက်ပေါ်၍လာလေ၏။ ယခင်က ဆန်နီအား အရှုံးပေးခဲ့ခြင်းသည် မိမိအပေါ်၌ ခင်ခင်ညွန့်အထင်ကြီးခြင်းကို ပျက်ပြားစေကာ ရှုတ်ချခြင်းခံရသည်မှာ အသည်းထဲ၌မခံချိမခံသာ ဖြစ်ခဲ့လေရာ၊ ယခုမိမိနှင့် ဆန်နီ ရန်ဖြစ်သည်ဟုဆိုကာ ဆန်နီ၏ စုတ်ပြတ်နေခြင်းကို ခင်ခင်ညွန့်မြင်ရလျှင် မိမိအပေါ်၌ ပြန်၍အထင်ကြီးလာတော့မည်ဟု ထင်မြင်မိလေ၏။ ထို့ပြင် တစ်ခါတစ်ရံ ဆန်နီမရှိခိုက်တွင် ခင်ခင်ညွန့်တို့၏ ခြံထဲသို့သွား၍ ပျော်ရွှင်စွာ ကစားရတော့မည်ဟုတွေးကာ ဝမ်းမြောက်၍နေလေ၏။

ထိုသို့ကျိတ်၍ကျေနပ်ရင်းလျှောက်လာခဲ့စဉ် ခင်ခင်ညွန့်တို့အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာပြီးလျှင် ခင်ခင်ညွန့်ထွက်ကြည့်နေသည်ကို မြင်ရလေ၏။ ဆန်နီမှာ နဂိုကပင် ခင်ခင်ညွန့်အား ဂရုမထားရာ ယခုမိမိ၌ စုတ်ပြတ်နေသည့်အတွက် သာ၍ပင် မမြင်စေလိုဘဲ မျက်နှာလွှဲ၍လာခဲ့လေ၏။ ဆိုးပေမှာမူကား စစ်ပွဲနိုင်သူတို့၏ ကြွားဝါဂုဏ်မောက်သည့်ဟန်မျိုးဖြင့် ရင်ကိုကော့၍လျှောက်ကာ ခင်ခင်ညွန့်အား လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နှင့် ပြုံးစိစိလုပ်၍လာရာ ခင်ခင်ညွန့်သည် ယခင်ကကဲ့သို့ နှာခေါင်းမရှုံ့ဘဲ ဝမ်းမြောက်အားပေးသည့် မျက်နှာဖြင့် ပြုံး၍ကြည့်နေလေ၏။

ပင်နီစာအုပ်တိုက်

ဆိုးပေ

၂၉

ထိုအခိုက်တွင် ဆန်နီက “ဟေ့ ဆိုးပေ၊ မင်းအိမ်ကိုမလိုက် ခဲ့နဲ့တော့။ မင်းကိုမြင်ရင် သာပြီးဒေါသထွက်နေဦးမယ်” ဟု ဆိုလိုက်သည်တွင် နဂိုကပင် ခင်ခင်ညွန့်ကိုမြင်၍ မလိုက်ချင်ဖြစ်နေသော ဆိုးပေမှာ များစွာကျေနပ်လျက် “အေး” ဟုဆိုရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ဆန်နီကွယ်ပျောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆိုးပေသည် ခင်ခင်ညွန့်ထံသို့ ပြန်လာရာ ခင်ခင်ညွန့်လည်း အိမ်ရှေ့သို့ ပြေးထွက်လာလေ၏။ ဆိုးပေသည် ခပ်ကြွားကြွားလျှောက်ကာ ခင်ခင်ညွန့်အနားသို့ကပ်လာပြီးလျှင် “ငါမပြောဘူးလား၊ ငါ့ထက် ဘယ်လောက်ကြီးကြီး ငါဆော်ပလော်တီးပစ်လိုက်မယ်ဆိုတာ” ဟုပြောလေ၏။

“ဆန်နီကို နင်ထိုးတာလား” ဟု ခင်ခင်ညွန့်က အံ့အားသင့်ကာမေးလေ၏။

“ငါဆော်လိုက်တာပေါ့။ အရင် တစ်ခါတုန်းက ငါကစိတ်မပါသေးလို့နေတာ။ ငါရန်ဖြစ်ရင် ဘယ်သူမှ မကြောက်ဘူး။ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ငါနိုင်တာပဲ။ ရန်ဖြစ်တိုင်းနိုင်တယ်။ ငါထိုးလာတာ လူတစ်ရာလောက်ရှိပြီး ငါချည့်” ဟု စကားမဆုံးမီ စောစောက ကြည်လင်ပြောင်လက်စွာ ကြည့်နေသော ခင်ခင်ညွန့်၏ မျက်လုံးများသည် ဒေါသအခိုးအလှုံ့များထွက်လာကာ “သွား နင့်ကို ငါမကြည့်ချင်ဘူး။ နင်ဘာပြုလို့ ဆန်နီကိုထိုးရသလဲ။ ငါမုန်းတယ်၊ ရွံတယ်။ နင်ဆန်နီကိုထိုးတယ်” ဟု ပြောပြောဆိုဆို ကုတ်ဖဲ့ကိုက်ဆွဲတော့မည် လုပ်သည့်အတွက် ဆိုးပေမှာ အံ့အားသင့်ရာက “နင်တို့ကောင်မကလေးတွေ ဒါမျိုးချည့်ပဲ” ဟုဆိုပြီးလျှင် စိတ်ပျက်စွာပြန်၍ လာခဲ့လေတော့သတည်း။

ကျောင်းပြန် ဆိုင်း

ဆိုးပေသည် ခြံစည်းရိုးအလယ် ဝါးလုံးတန်းတွင် ခြေချိတ် ထိုင်လျက် အပေါ်တန်းကို လက်တစ်ဖက်နှင့်ပိုက်ပြီး လက်တစ်ဖက် ဖြင့် မေးထောက်ကာ လမ်းပေါ်တွင် လျှောက်သွားကြသော မိမိ၏ အစ်မမယ်မြင့်နှင့် မိမိတို့၏အရပ်သို့ မကြာမီက ပြောင်းရွှေ့ ရောက်လာပြီး ဆေးဆိုင်ဖွင့်လှစ်ထားသော ဒေါက်တာအောင်ညွန့်တို့ကို စိုက်ကြည့်နေမိလေ၏။

ဆိုးပေသည် ဒေါက်တာအောင်ညွန့်ရောက်လာခြင်းကို ဦးစွာ သိသူဖြစ်သည့်အပြင် တစ်နေ့နေ့တွင် ဒေါက်တာအောင်ညွန့်နှင့် မိမိ၏ အစ်မတို့ ချိတ်မိကြလိမ့်မည်ကို ဦးစွာကြိုတင်၍ တွေးမိလေသူဖြစ်၏။ အကြောင်းမူကား မိမိတို့အရပ်သို့ လူတစ်ယောက် ရောက်၍လာတိုင်း မယ်မြင့်သည် ၎င်း၏ ငယ်ချစ်မြမောင်ကို ခဏချင်းမေ့ပျောက်ပစ်ကာ ထိုလူသစ်နှင့် အသိဖွဲ့ခြင်း၊ အရောတဝင်လုပ်ခြင်း၊ သွားလာဝင်ထွက်ခြင်းများ အမြဲပြုလုပ်လေ့ရှိသည်ကို ဆိုးပေအသိဆုံးဖြစ်ပေ၏။

ထိုသို့လူသစ်ရောက်လာတိုင်းလည်း ဆိုးပေသည် မိမိ၏ အစ်မနှင့်အသိဖြစ်အောင် ရှေးဦးစွာ အောင်သွယ်ပေးရ၍ မိမိ၏ အစ်မထံမှသော်လည်းကောင်း၊ ထိုလူသစ်ထံမှသော်လည်းကောင်း တံစိုးလက်ဆောင် အမြဲရခဲ့ပေ၏။

သို့ရာတွင် ယခုကိစ္စ၌မူ ဆိုးပေသည် အောင်သွယ်လုပ်၍ မပေးခဲ့ပေ။ ယခင်က မိမိအောင်သွယ်ပေးခဲ့သည်မှာ များခဲ့ပြီ ဖြစ်ရာ ၎င်းတို့ အသိမဖြစ်မီ အစလောက်၌သာ မိမိအပေါ်၌ အရေး ယူခံရခြင်း၊ ပေးကမ်းခံရခြင်းများကို ရရှိ၍ သိကျွမ်းပြီးကြသည့် နောက်တွင် အရေးမထားရုံမျှမက မိမိကိုပင်ကြိမ်းမောင်းခြင်းခံရ သည်များကို တွေ့ကြုံခဲ့ရသည်မှာ များခဲ့ပြီဖြစ်ပေ၏။ ထို့ပြင် အောင်ညွန့်ကို ဆရာဝန်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အထူးသဖြင့် မနှစ်သက် ဖြစ်ခဲ့ပေ၏။

အကြောင်းမူကား မိမိတို့အရပ်ထဲတွင် အားလုံးကြည်ညို လေးစားကြသော ဆရာဝန်ဦးကျော်ဒွန်းရှိလေရာ ဆိုးပေသည် ကျောင်းမတက်လို၍ နေမကောင်းဘူး၊ ခေါင်းကိုက်တယ်၊ ဗိုက် နာတယ်၊ ခြေနာတယ် စသည်ဖြင့် လိမ်လည်၍ပြောတိုင်း ထိုဆရာ ဝန်ကြီးထံသို့ရောက်ရပြီး မိမိ၏ အလိမ်ပေါ်ကာ တိုင်ချက်နှင့် တကွ ကျောင်းအုပ်ကြီးထံသို့ အပို့ခံရလေ့ရှိသောကြောင့် ဆရာ ဝန်မှန်လျှင် အထူးသဖြင့် မုန်းတီးမိလေ၏။

ထို့ပြင်တစ်ချက်ကား မယ်မြင့်၏ ငယ်ချစ်မြင့်မောင်မှာ လူ သစ်ရောက်၍လာသည့်အခါတိုင်း မယ်မြင့်၏ ဂရုမစိုက်ဘဲ ဘေး ချိတ်ထားခြင်းခံရ၍ ထိုသူနှင့် ခွာပြဲကြသည့်အခါမှ မယ်မြင့်၏ ပြန်လှန်အရေးယူခံရခြင်းကို သနားမိသည့်ပြင် မိမိအပေါ်၌လည်း မြမောင်သည် အထူးကောင်းမွန်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး တစ်ခါက မိမိအား ကြည့်ရှုခဲ့ဖူးသောကျေးဇူးကိုထောက်၍ မိမိ၏ကူညီ မှုကြောင့်တော့ဖြင့် ဒေါက်တာအောင်ညွန့်နှင့်မယ်မြင့်တို့ အဆက် မဖြစ်စေရဟု နှလုံးပိုက်ခဲ့လေ၏။

ထိုသို့ဆိုးပေသည် အောင်ညွန့်နှင့်မယ်မြင့်တို့ကိစ္စတွင် ဘာမျှ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်းမပြုခဲ့သော်လည်း မယ်မြင့်သည် ရပ်ရွာ ထဲတွင် ခေတ်ဆန်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အင်္ဂလိပ်

စာကိုလည်း သင်ဖူး ကြားဖူးသူတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် သွက်လက်ရဲတင်းသူကလေးဖြစ်သည့်အတိုင်း ဒေါက်တာအောင်ညွန့်နှင့် ကိုယ်တိုင်တွေ့ကြ သိကြလေ၏။

ထိုအခါ ရာသီမှာ ဆောင်းရာသီဖြစ်၍ ကိုယ်လက်ကျန်းမာမှုအတွက် ဘက်မင်တံ ကြက်မွေးရိုက်၍ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားကစားကြသည့်အချိန်အခါဖြစ်ပေ၏။ အောင်ညွန့်နှင့် မယ်မြင့်တို့မှာ ထိုသို့ကစားခြင်းများကို နှစ်သက်သူများဖြစ်ကြသည့်အလျောက် မယ်မြင့်၏ အသိတစ်ဦးအိမ်တွင် ထိုသို့ကစားရာမှ စတင်အသိဖြစ်ကြပြီး ထိုကစားခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ ပိုမိုရင်းနှီးခင်မင်သွားကြကာ ညနေတိုင်း အောင်ညွန့်သည် ဘက်မင်တံကစားရာသွားတိုင်း မယ်မြင့်အား ဝင်၍ခေါ်လေ့ရှိ၏။

ဆိုးပေသည် ခြံစည်းရိုး ဝါးလုံးတန်းတွင် ထိုင်၍ကြည့်နေရာက မယ်မြင့်၏ လက်တွင်ကိုင်၍ယမ်းသွားသော ကြက်မွေးရိုက်သည့်ဘက်တံနှင့် အောင်ညွန့်၏ ချိုင်းကြားတွင်ညှပ်၍သွားသော ဘက်တံ ဖြူဖြူဖွေးဖွေးကလေးကို ကြည့်၍ သွားရည်ကျမိ ကာ “အင်း လူတကာတော့ဖြင့် ဘက်တံရှိတယ်။ ငါတစ်ယောက်ပဲ မရှိဘူး” ဟု တွေး၍ ဝမ်းနည်းမိရှာလေ၏။

ကြက်မွေးရိုက်ခြင်းမှာ ရပ်ရွာထဲတွင် အထူးခေတ်စားလျက်ရှိရာ ကလေးသူငယ်များပင် ရပ်ရွာထဲတွင် ကြက်မွေးရိုက်၍ ကစားနေကြသဖြင့် ဆိုးပေမှာ သူများနည်းတူ ဘက်တံမကိုင်နိုင်ခြင်းကြောင့် အထူးပင် စိတ်ညှိုးငယ်ရလေ၏။

မောင်မောင်၊ အဝိန်၊ သာဒွန်းဦးတို့မှာ ၎င်းတို့၏ အစ်ကိုများ ဦးလေးတော်သူများထံမှ ဟောင်းနွမ်း၍ စွန့်ပစ်ထားသော ဘက်တံများနှင့် မော်ကြွားလျက်ရှိကြလေ၏။ ဆိုးပေမှာလည်း အစဉ်မိမိ၏ ရဲဘော်များနည်းတူ မိမိ၏ အစ်ကိုအစ်မများထံမှ တောင်းလို့ ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့၏။ သို့သော် ၎င်းတို့၏ ဘက်တံများမှာ

အသစ်များဖြစ်နေကြရာ မိမိကစကားစကား ပြောဆိုတောင်ရမ်းမိ သည့်နေ့ကစ၍ ၎င်းတို့ဘက်တံများကိုအသုံး မချသည့်အချိန်များ ၌ မိမိအား မသင်္ကာ၍ ဗီရိယံတွင်ထည့်ပြီး သော့ပိတ်သိမ်းဆည်း ထားကာ သော့ကိုပင် လက်ထဲကမချသည်ကိုတွေ့ရသောကြောင့် မိမိအပေါ်၌ ဤမျှပင် အယုံအကြည် နည်းပါးခံရခြင်းကို ဝမ်းနည်း ၍မဆုံးနိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။

သို့ဖြစ်ရကား ဆိုးပေမှာ ဘက်တံမကိုင်နိုင်ဘဲရှိခြင်းကို သူ့ ရဲဘော်တို့က ကြည့်၍မနေနိုင်ရှာကြဘဲ ၎င်းတို့နှင့် ကစားသည့် အခါတိုင်း ၎င်းတို့၏ဘက်တံများ တစ်လှည့်စီ ငှားရမ်းကြရှာပေ ၏။

သို့ရာတွင် ဆိုးပေမှာ သူတစ်ပါး၏ သနားသဖြင့် ခွင့်ပြု မှုကိုင်ဆွဲအသုံးပြုရခြင်းကို အလိုမရှိချေ။ ကိုယ်ပိုင် အမြဲကိုင်နိုင် ရန်ကိုသာ အလိုရှိလေရာ မောင်မောင်က ဆိုးပေယာယီအသုံးပြု ရန်အတွက် မိမိနှမကလေးကစားသော ခြောက်လက်မသာသာ မျှသာမြက်ရှိသည့် ကစားစရာ ဘက်တံကလေးတစ်ခုကို တိတ် တိတ်ခိုးယူပြီး ပေးထားလေ၏။

ဆိုးပေမှာ ပထမတစ်ရက်၌သာ ထိုဘက်တံနှင့်ပင် ကျေနပ် ရောင့်ရဲနေသော်လည်း နောက်နေ့တွင် မိမိကိုယ်ကို မိမိပြန်၍ ဆင်ခြင်ကြည့်ကာ ရဲဘော်တို့၏ ခေါင်းဆောင်ကြီးတစ်ယောက် လုံးဖြစ်ပါလျက် ကလေးကစားစရာဘက်တံကလေး ကိုင်နေရ ခြင်းကို တွေး၍ရှက်မိလေ၏။

ဆိုးပေသည် ခါတိုင်း၌ ဘယ်အရာမဆို မိမိအလိုရှိလျှင် ကြာမြင့်စွာမဆိုင်းရဘဲ ရရှိခဲ့၏။ ယခုအခါ၌မူ တောင်းရမ်း၍ လည်းမရ၊ မုန့်ဖိုးစုဆောင်း၍လည်း ဆယ်ပြားနှင့်တစ်မတ်တစ်ပြား လျော့အကြားမှနေ၍ တိုးတက်သည်မရှိ။ အခြားညဏ်နီညဏ် နက်ဆင်ကာ ကြိုးစားသော်လည်း မအောင်မြင်သောကြောင့်

မိမိ၏ ကုသိုလ်ကံသည် ယခုတလော လွန်စွာပင် ခေ၍နေသည် ဟု တွေးမိလေ၏။

ဆိုးပေ၏ ကံဆိုးခြင်းမှာ ဤမျှနှင့်မရပ်သေးချေ။ ပို၍ကံဆိုး စရာအကြောင်းတစ်ရပ်မှာ မိမိတို့အတန်းတွင် ဂဏန်းသင်္ချာ သင်ပြ နေကျဆရာဖြစ်သော ဆရာဦးဘဇော်နေမကောင်း၍ ခွင့်တစ်လ ယူသွားသဖြင့် အသက်ခပ်ငယ်ငယ်ရှိသေးသော ဆရာလက်သစ် နှင့် တွေ့ရခြင်းဖြစ်ပေ၏။

ဆရာဦးဘဇော်သည် ဂဏန်းသင်္ချာ၌ ဆိုးပေ ညံ့ဖျင်းခြင်း၊ အိမ်အလုပ်ကို ကောင်းစွာမလုပ်ခြင်းတို့ကိုတွေ့ရ၍ အစ၌ ဆိုးပေ အား အထူးဂရုစိုက်သင်ကြားပေးခဲ့သော်လည်း မရနိုင်သည့်အဆုံး ၌ ခွေးမြီးကောက် ကျည်တောက်စွပ်ပေး၍လည်း မဖြောင့်နိုင်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ကာ ဆိုးပေနားလည်သည် နားမလည်သည်၊ အိမ် အလုပ်လုပ်ခဲ့သည်၊ မလုပ်ခဲ့သည်ကို ဂရုမစိုက်တော့သောကြောင့် ဆိုးပေမှာ ချမ်းသာခွင့် များစွာရရှိခဲ့လေသည်။

ယခုဆရာသစ်၏လက်တွင် ဆိုးပေမှာ အချောင်ခို၍မရတော့ ပေ။ ဆရာသစ်ဖြစ်သူ ကိုလွန်းဖေသည် အသင်အပြကောင်းသည် ဟူသော နာမည်ယူလိုသူဖြစ်ရကား ဆိုးပေနှင့်တွေ့ကြရာတွင် “ကဲ ကဲ မင်းပဲ အနိုင်ဖျင်းနိုင်လွန်းမလား၊ ငါပဲလက်လျှော့ရမလား ကြည့်ကြသေးတာပေါ့။ ငါမင်းတို့ကိုသင်ရမယ့် တစ်လအတွင်း မှာ မင်းကို ငါပေးသမျှအလုပ်တွေ မင်းကိုယ်တိုင်လုပ် ပြနိုင်တာကို ငါတွေ့ရအောင်လုပ်ရမယ်” ဟု ကြိမ်းဝါးလေ၏။

ဆိုးပေကား ဝါသနာကို မဖျောက်ချေ။ ကျောင်းသို့ရောက် ၍ အိမ်အလုပ်ပြီးခဲ့ရဲ့လားဟု ဆရာကမေးတိုင်း မေ့လာခဲ့လို့ဟူ ၍သာ အဖြေပေးလေ၏။ တစ်နေ့တွင်ကား ဆရာလွန်းဖေသည် “ကိုင်း ငါမင်းကို နောက်ဆုံးအကြိမ်သတိပေးလိုက်မယ်။ ဒီအလုပ် တွေ နက်ဖြန်ခါပြီးအောင် လုပ်လာခဲ့။ မပြီးခဲ့ရင်တော့ မင်းကို

ဆရာကြီးဆီပို့မယ်” ဟု နောက်ဆုံးရာဇသံပေးလိုက်လေ၏။

ဆိုးပေသည် မိမိအပေါ် ဤကဲ့သို့ အာဏာပြခြင်းမျိုးကို ဘယ်အခါမှ မနာခံခဲ့ပေ။ သို့ရာတွင် ဆရာကြီးထံသို့ပို့မည် ဟူသော ခြိမ်းခြောက်ချက်ပါ ရှိလေရာ ယခင်က ဆရာကြီးနှင့် သုံးလေးကြိမ်ထက်မနည်း တွေ့ရဖူးပြီးဖြစ်၍ ထိုသို့တွေ့ရသည့်အခါ တိုင်း မည်မျှကြီးမားသောဒဏ်ကိုခံရ၍ မည်မျှစိတ်ညစ်ညူးရသည်ကိုတွေ့ကြုံခဲ့ရဖူးသောကြောင့် ဤတစ်ကြိမ်တွင် ဆရာ လွန်းဖေအား အညံ့ပေးလိုက်ပါတော့မည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ကာ ဆရာလွန်းဖေပေးလိုက်သော အိမ်အလုပ်ကို အိမ်သို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အပြီးလုပ်ကိုင်ရန် သန္နိဋ္ဌာန်ဖြင့် ကျောင်းဆင်းခဲ့လေ၏။

တစ်စုံတစ်ရာ အကြောင်းမဖြစ်ပေါ်ခဲ့လျှင် ဆိုးပေသည် အိမ်သို့ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မိမိ၏အဓိဋ္ဌာန်အတိုင်း အိမ်အလုပ်ကို လုပ်မည်ဖြစ်ပေ၏။ သို့ရာတွင် အိမ်သို့ရောက်သောအခါ နေ့လယ်က မိမိအဒေါ်တစ်ယောက် အလည်ရောက်လာပြီး မိမိကစားဖို့ရာ လေသေနတ် တစ်ခုပေးသွားသည်ကို တွေ့ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တစ်နေ့လုံး အာရုံဝင်စားသမျှ စိတ်ကူးအကြံအစည်အားလုံး ပပျောက်လွင့်စင်၍ သွားလေတော့၏။

ထိုညနေအဖို့၌ ဆိုးပေသည် ထမင်းစားဖို့ကိုပင် သတိမရ။ ထမင်းကိုပင်မစားဘဲ သေနတ်တစ်လက်နှင့် အိမ်မှထွက်ကာ မိမိကိုယ်ကို ပျူစောထီးဟုထင်မှတ်လျက် ထီးလှိုင်းကာငှက်ကြီးဖြစ်သော စာကလေး၊ ကျားကြီးဖြစ်သော ကြောင်စသည် တို့ကို လေသေနတ်နှင့်ချိန်ရွယ်၍ တဖောင်းဖောင်းပစ်ခတ်ကာ “ရှေးက ရှင်ဘုရင်တွေဟာ သိပ်ညံ့တာပဲ။ သေနတ်တောင် ကိုင်ရမှန်း မသိဘူး။ ငှက်ကြီးတွေ ဝက်ကြီးတွေကို လောက်လေးနဲ့ ပစ်နေလို့ ချက်ချင်းသေနိုင်ပါ့မလား။ ငါသာပျူစောထီးအစစ်ဖြစ်ရင် လောက်လေးကိုမကိုင်ဘဲ လေသေနတ်နဲ့ပစ်သတ်မှာပေါ့” ဟူသော

စဉ်းစားတွေးတောမှုဖြစ်ပေါ်မိလေ၏။

ထိုညတွင် ဆိုးပေသည် စာကိုမကျက်နိုင်ဘဲ လေသေနတ်ကိုဖက်၍ အိပ်ပျော်လေ၏။ အိပ်မက်ထဲတွင် လူရိုင်းတစ်အုပ်နှင့် တွေ့ရာ မိမိ၏ သေနတ်တစ်လက်တည်းနှင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပစ်သတ်လိုက်ရ၍၊ လူရိုင်းတိုင်း လူရိုင်းတိုင်း၏ မျက်နှာမှာ ဆရာလွန်းဖေ၏ မျက်နှာမျိုးချည်းဖြစ်သောကြောင့် ဆိုးပေမှာ အိပ်မက်ထဲတွင် အားရဝမ်းသာရှိမိလေ၏။ ဆိုးပေမှာ လွန်စွာ နှစ်သက်အားရဖွယ် တိုက်ခိုက်ရသည့်အိပ်မက်များကိုသာ မြင်မက်နေသဖြင့် စောစောအိပ်ရာမှမနိုးနိုင်ဘဲရှိရာ မိခင်ဒေါ်ရွှေဖော့က “ဟဲ့ ဆိုးပေ ထပါတော့လား။ ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ။ ကျောင်းအချိန်မီအောင်သွားဖို့ထလေ” ဟုဆိုမှ အိပ်ရာမှနိုးကာ နာရီကိုလှမ်း၍ကြည့်မိပြီး မျက်လုံးပြူး၍သွားလေ၏။

ဆိုးပေမှာ ဆရာလွန်းဖေပေးလိုက်သော အိမ်အလုပ်များ မပြီးသေးသည်ကို ယခုမှသတိရလေ၏။ ထိုအလုပ်များမှာ တစ်ခုမျှမစရသေး၊ တစ်လုံးမျှ မရေးရသေးချေ။ ထမင်းစားရန်နှင့် ကျောင်းသွားရန် အချိန်များ အားလုံး ဆယ်မိနစ်သာသာမျှ ကျန်တော့လေ၏။

ဆိုးပေသည် အခြားကြံရာမရတော့ချေ။ မိမိ၏ ခက်ခဲသော ပြဿနာကိုဖြေရှင်းရန် ရနိုင်စရာနည်းလမ်းမှာ တစ်လမ်းသာရှိလေ၏။ ၎င်းမှာ ကျောင်းမသွားဘဲနေရန်ဖြစ်လေရာ ထိုသို့မသွားဘဲနေဘို့ရန်မှာ ဖျားမှဖြစ်တော့မည်။ ထို့ကြောင့် တကယ်ဖျားရမည်။ သေတော့မလောက်ဖျားနည်းမျိုးဖျားရမည်ဟု စဉ်းစားမိလေတော့၏။

သို့ဖြစ်၍ ဆိုးပေသည် မည်သည့်အဖျားမျိုးဖျားရမည်နည်းဟု စဉ်းစားပြန်လေ၏။ ခေါင်းကိုက်သည်ဆိုရုံနှင့် မသေလောက်ချေ။ တစ်ခါက ခေါင်းကိုက်သည်ပြော၍ ဆေးခါးခါးသောက်ရ

သည်ကို ပြန်၍တွေးမိပြီး လန့်မိလေ၏။ မိမိဖခင်မှာ ဒူလာရောဂါရှိလေရာ တစ်ခါတစ်ခါ ထိုရောဂါပေါ်လာသည်တွင် လာ၍ မေးကြမြန်းကြ၊ တစ်အိမ်လုံးကလည်း ဂရုစိုက်ကြလေသည်။

ထိုရောဂါမျိုးဖြစ်ရလျှင်ကောင်းမည်ဟု အောက်မေ့ကာ တစ်ခါက ကျောင်းမသွားလို၍ ဒူလာရောဂါရှိနေသည်ဟု ပြောရာ ဝိုင်း၍အရယ်ခံရခြင်းကိုတွေ့ရပြီး မည်သူကမျှ ကရုဏာသက်ခြင်းကိုမခံရဘဲ ကျောင်းလည်းတက်ခဲ့ရသဖြင့် ထိုရောဂါ ထပ်၍ မဖြစ်လိုတော့ချေ။ တစ်ခါကလည်း ခြေနာသည်ဟု လုပ်ခဲ့ဖူးပြီး မိခင်ဖြစ်သူ သနားလောက်အောင် ခြေကို ထော့နဲ့ထော့နဲ့နှင့် မျက်နှာမဲ့၍ ပြနိုင်ခဲ့သော်လည်း အိမ်ရှေ့က ကစားဖက်ရန်ဖက်တစ်ယောက်က လျှာထုတ်၍ပြသည်ကို ပြေး၍လိုက်မိသည့်အတွက် ဖခင်ဖြစ်သူမြင်သွားပြီး ခေါ်၍စစ်ဆေးရာ စောစောကညာဘက်ကနာသည်ဟု ပြောထားပြီးမှ ဘယ်ဘက်ကိုထော့နဲ့ထော့နဲ့လုပ်ကာ အိမ်ထဲသို့ ပြန်၍ဝင်ခဲ့မိသည်အတွက် ကျောင်းသို့ ချက်ချင်းအပို့ခံခဲ့ရသောကြောင့် ခြေလည်းမနာလို။

သို့ဖြစ်၍ ခေါင်းကိုက်ခြင်း၊ ခြေနာခြင်း၊ ခြေကျိုးခြင်း စသော ရောဂါများကိုစိတ်ကူးထဲမှ ဖယ်ထုတ်လိုက်ပြီး ကူးစက်တတ်သောရောဂါများကို စိတ်ကူးကြည့်ပြန်လေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုရောဂါဖြစ်ကြောင်း ပြနိုင်စရာ ရောဂါလက္ခဏာတစ်စုံတစ်ရာမျှမရှိသဖြင့် ထိုအကြံကိုလည်း လျှော့ရပြန်လေ၏။

ကိုးဆယ့်ခြောက်ပါးသော ရောဂါများကို စာရင်းချကြည့်ပြန်ပါသော်လည်း ခြေကျိုးခြင်း၊ ခြေနာခြင်း၊ ဓားရှုခြင်း၊ ပေါင်ကိုက်ခြင်း၊ သံစူးခြင်း၊ ချောင်းဆိုးခြင်း၊ ခွေးကိုက်ခံရခြင်း စသည်တို့လောက်သာ တွေး၍ရလေ၏။ ထိုသို့တွေး၍ရသမျှကိုလည်း ပြစရာသက်သေခံမရှိ ဖြစ်နေလေ၏။

ထိုခဏတွင် ဆိုးပေသည် မိမိတို့အတန်းထဲရှိ ဂျော်နီဆိုသည့်

ဆိုးပေ

၄

ကျောင်းသားကလေးကို ပြေး၍သတိရမိလေ၏။ ထိုကလေးမှာ ကျောင်းတက်ရ၊ စာသင်ရသည်ဟူ၍ တစ်လလျှင် လေးငါးရက် သာရှိ၍ ကျန်သည့်ရက်များမှာ အဆုတ်ရောဂါရှိသည်ဆိုပြီး အိမ်မှာနေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ လူတိုင်းက ဂရုစိုက်ခြင်းခံရ သည်ကိုလည်းကောင်း စဉ်းစားမိလေ၏။

ဆိုးပေမှာ ထို့ထက်တိုး၍ ဆက်လက်စဉ်းစားရန် အချိန် မရပေ။ အဆုတ်နာဆိုသည်မှာ အပြင်ကကြည့်၍ မမြင်နိုင် သဖြင့် ပြောတိုင်းဖြစ်နိုင်သည်ဟု နှလုံးပိုက်ပြီး မိခင်ကို ကြည့်၏။ မမြင်သဖြင့် အခန်းထဲမှထွက်လာပြီး လှေကားထိပ်မှရပ်၍ “မေမေ” ဟု ငယ်သံပါကလေးနှင့် အော်လိုက်လေ၏။ ဆိုးပေ သည် ထိုသို့ခေါ်လိုက်သည့် မိမိ၏အသံကလေးကို များစွာပင် သဘောကျမိလေ၏။ ထိုအသံမှာ ကြီးစွာခံစားနေရသော ဒုက္ခ ဝေဒနာကိုပင် ယောက်ျားတို့၏သူရသတ္တိဖြင့် ကျိတ်မှိတ်ခံနေရ သည့် အသံဖြစ်သည်ဟု နှလုံးပြုမိလေ၏။

ဒေါ်ရွှေဖော့သည် ဆိုးပေ၏အသံကိုကြား၍ လှေကားရင်း သို့ရောက်လာပြီး မော့ကြည့်ကာ “ဟဲ့ ဆိုးပေ၊ နင်မျက်နှာတောင် မသစ်ရသေးဘူးလား” ဟု ခပ်မာမာ မေးလိုက်၏။

“မေမေ ကျွန်တော် နေမကောင်းဘူး”

“ဘာ နင် ဒီလိုမလုပ်နဲ့။ မရဘူး”

“ကျွန်တော် မညာပါဘူး။ မခံနိုင်အောင် နာလွန်းလို့ပါ”

ဆိုးပေသည် ညည်းညူအော်ဟစ်၍ ပြလိုက်ချင်၏။ သို့ရာ တွင် အလိမ်အညာတွင် ဝိဇ္ဇာတစ်ဦးဖြစ်၍ မည်သို့လုပ်မှ ယုတ္တိတန်သည်ကို စဉ်းစားမိပြီး တဖြည်းဖြည်းမှ ညည်းသံကို တိုးမြှင့်လုပ်ပြရန်လိုသည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်မိလေ၏။

ဒေါ်ရွှေဖော့သည် တွေ့ဝေ၍ရပ်ကြည့်နေပြီးမှ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာလေ၏။ ဆိုးပေသည် အလွန်နာကျင်သည့်ဝေဒနာကို

ခံစားနေရသည့်မျက်နှာဖြင့် အိပ်ရာထဲသို့ ပြန်၍သွားလေ၏။

“ဆိုးပေ၊ နင်ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုတာ နင်သိရက်သားနဲ့ ညာမနေနဲ့။ ထမင်းထည့်စားပြီး ကျောင်းသွား။ နောက်ကျရင် ဒဏ်ခံနေရမယ်”

“မေမေတို့ကလည်းနော် နေမကောင်းပါဘူးလို့ ပြောနေတာ တောင် သားကလေးတစ်ယောက်အပေါ်မှာ မသနားကြဘူး။ အမလေး၊ အမလေး၊ အမ်မလေး” ဟူ၍ ညည်းညူပြလိုက်လေ၏။

ဒေါ်ရွှေဖော့သည် သားအပေါ်တွင် ဦးဘိုးလူထက် ဂရုစိုက်ခြင်း၊ သနားကြင်နာခြင်း ကြီးမားသည့်အတိုင်း ဝေခွဲ၍မရသည့် မျက်နှာဖြင့် ဆိုးပေကိုကြည့်နေလေ၏။

“မဟုတ်ဘဲနဲ့ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့သားရယ်။ အမဲသားပြုတ်ကြော်နဲ့၊ ဘဲဥနဲ့ထည့်ထားတယ်” ဟုပြော၍ ဆိုးပေအား အကဲခတ်နေလိုက်၏။ ဆိုးပေမှာ အမဲသားပြုတ်ကြော်ကို အလွန်ကြိုက်ပြီး ဘဲဥဆိုလျှင် တစ်လုံးနှင့် ဘယ်အခါမျှမဝ။ မိမိ၏ အစ်မပန်းကန်ထဲကအလစ်နှိုက်ယူလေ့ရှိ၏။ သို့သော် နှိုက်ယူတိုင်းမလစ်ဘဲ လက်ခေါက်ကို ဇွန်းနှင့်သာလျှင် အခေါက်ခံခဲ့ရလေ၏။ ဆိုးပေသည် အမဲသားပြုတ်ကြော်ဟူသော အသံကို ကြားရရုံနှင့် သွားရေယိုမိသော်လည်း ယခုအခါမျိုးတွင် ခံတွင်းပျက်နေရမည်ဟု တွေးတောမိကာ ဘာမျှမလိုလားသော မျက်နှာအမူအရာကိုပြု၍ မျက်လုံးများကိုမှိတ်ကာမှိန်းပြီး ကိုယ်ကို တစ်ဖက်သို့ အနည်းငယ် လှည့်၍ စောင်းလိုက်ရင်း ညည်းညူလိုက်ပြန်လေ၏။

ထိုအခါ ဒေါ်ရွှေဖော့၏မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်ပူပန်သော လက္ခဏာများပေါ်ပေါက်၍ လာလေ၏။ ရောဂါအတော်ကြီးလို့ ပဲဟု ထင်မြင်မိလေ၏။ “လူကလေး ဘယ်ကနာသလဲ။ မေမေ့ပြောစမ်း”

ဆိုးပေသည် နာသည့်နေရာကိုပြရန် အဆုတ်ဆိုသည်မှာ

ဆိုးပေ

၈

ပေါင်မှာနေသလား၊ ဗိုက်မှာနေသလားဟု ခေတ္တမျှ စဉ်းစားယူ ရပြီး ရင်ဘတ်မှာရှိမှန်းသိသော်လည်း ဘယ်မှာလား၊ ညာမှာလား ဝေခွဲမရရှိနေပြီးမှ ဒီမှာဟုဆိုကာ ရင်ဘတ်တည့်တည့်လိုလို၊ လက်ယာဘက်လိုလို နေရာကို ယောင်ဝါးဝါးလုပ်၍ ပြလိုက် လေ၏။

“အမယ်လေး ပြောရင်းဆိုရင်း နာလိုက်တာမေမေ။ နာတယ်”

“နေဦး လှဲနေဦး။ လူကလေးဖေဖေ သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

ဒေါ်ရွှေဖော့ ပြော၍ထွက်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဆိုးပေ မှာ စိတ်အားပျော့၍သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် အလိမ်မပေါ်အောင် ဟန်ဆောင်မှဖြစ်တော့မည်။ မိမိပြသည့်နေရာကို ကိုင်ထိကြည့် တိုင်း ကုန်း၍အော်မည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်လေ၏။

မကြာမီ ကိုဘိုးလူတက်၍လာပြီးနောက် “ဟေ့ကောင် ဘာ ဖြစ်နေတာတုန်း” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“တော့နှယ်တော် မာရေကြောရေရှိလိုက်တာ။ နေမကောင်း ပါဘူးလို့ ပြောနေမှပဲ။ ဟောဒီနေရာက နာတယ်တဲ့” ဟုဆိုပြီး ဆိုးပေ၏လက်ယာဘက်ကို ထောက်၍ပြလိုက်သည်တွင် ဆိုးပေ သည် ငယ်သံပါအောင်ညှစ်၍အော်လိုက်လေ၏။

ကိုဘိုးလူသည် မသင်္ကာသောမျက်နှာဖြင့် စိုက်၍ကြည့်ပြီး မှ “အို ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ မင်းစိတ်ထဲကထင်ရင်လည်း ဆရာဝန် ခေါ်ပြီး ပြကြည့်လေ။ ကျုပ်လည်း ကိစ္စကလေးရှိလို့ မြို့ထဲသွား လိုက်ဦးမယ်” ဟုဆို၍ ထွက်သွားမှ ဆိုးပေမှာ ရင်ထဲက ပေါ့၍ သွားလေ၏။

“ကဲ ကဲ မေမေဆရာဝန်ခေါ်ပြမယ်။ ဆရာဝန်မခေါ်ခင် အိပ် ရာပြင်လိုက်ဦးမယ်” ဟု ဆိုနေခိုက် အိမ်အောက်ထပ်မှ စကား ပြောသံကြား၍ နားထောင်လိုက်ရာ မယ်မြင့်ထံသို့ လမ်းသွား ရင်းဝင်၍လာသော ဒေါက်တာအောင်ညွန့်၏အသံကို ကြားရ

လေ၏။

“ဟာ အဆင်သင့်ပဲ” ဟု ဆိုကာ ဒေါ်ရွှေဖော့သည် အပြင်သို့ ထွက်သွား၍ မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း ဆရာဝန်အောင်ညွန့်နှင့် အတူ ဝင်၍လာလေ၏။ မယ်မြင့်ကား နောက်ကပါ၍ လာလေ၏။

ဆရာဝန်အောင်ညွန့်သည် မိမိမုန်း၍နေသူကလေး၏ မျက်မှောက်တွင် မိမိ၏အတတ်အစွမ်းကို ပြရတော့မည်ဟု ကျေနပ်နေသောအမူအရာဖြင့် “ဆိုစမ်း၊ ငါ့ညီ ဘယ်နေရာက နာသလဲ” ဟုမေးလေ၏။

ဒေါ်ရွှေဖော့နှင့် မယ်မြင့်တို့မှာ နောက်သို့ အနည်းငယ်ဆုတ်ကာ အာရုံစူးစိုက်စွာ ကြည့်၍နေလေ၏။ ဆိုးပေသည် လက်ယာဘက်ရင်ဘတ်ကို ညွှန်ပြသဖြင့် ဆရာဝန်အောင်ညွန့်က စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်ရာ ဆိုးပေသည် အလွန်နာကျင်ဟန်ဖြင့် အော်၍ညည်းလိုက်လေ၏။

ထိုညည်းသံမှာ ဒေါ်ရွှေဖော့ကို လန့်သွားစေသည်သာမက ဆိုးပေကိုယ်တိုင်ပင် မိမိ၏အသံကို မိမိလန့်မိလေ၏။

“သိပ်နာတယ် ထင်ပါရဲ့။ ဖြည်းဖြည်းကိုင်ပါ ဆရာလေးရယ်”

ဆရာဝန်အောင်ညွန့်သည် တုန်လှုပ်ခြင်းကင်းမဲ့သည့် အမူရာကိုပြကာ ငြိမ်သက်လေးဆေးစွာကြည့်ရှုစမ်းသပ် နားနှင့်ကပ်၍ ဆရာဝန်ပီသစွာ လုပ်ကိုင်နေလေ၏။ မယ်မြင့်သည် ထိုအခြင်းအရာကိုမြင်ရ၍ အောင်ညွန့်အပေါ်တွင် အလွန်အလွန်အထင်အမြင်ကြီးသွား၏။ တစ်နေ့နေ့တွင် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး၌ ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်မယ့်လူတစ်ယောက်ပဲဟု အောက်မေ့နှလုံးပြုမိ၏။ မြမောင်လိုလူတစ်ယောက်ကို ပါမွားလောက်မှ မအောက်မေ့။ လောကတွင် ရှိမှ ရှိသည်ဟူ၍ပင် သတိမရဘဲ ရှိလေတော့၏။

ဆရာဝန်အောင်ညွန့်သည် အတန်ကြာ စမ်းသပ်ကြည့်ပြီး နောက်မှ “ငါ့ညီပျောက်မှာပါပဲ။ တရက်နှစ်ရက်ပေါ့ကွယ်” ဟု ဆို၍ အပြင်သို့ထွက်ခဲ့ရာ ဒေါ်ရွှေဖော့နှင့် မယ်မြင့်တို့လည်း လိုက် သွားကြလေ၏။ ထိုအခါမှ ဆိုးပေမှာ သက်ပြင်းကြီးချလိုက်မိလေ တော့၏။ ဆိုးပေသည် အစဉ်သော် ဂဏန်းသင်္ချာအချိန်တစ်ချိန် လွတ်၍သွားရုံမျှ နေမကောင်းဖြစ်ဟန်ဆောင်ပြီး ကျောင်းသို့ သွားမည်ဟု ကြံခဲ့ရာ၊ ယခုမှာမူ တစ်ခါတည်းမသွားရဘဲနေ ရတော့မည်ကိုသိရ၍ လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်မိလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ယခင်က မိမိဤကဲ့သို့အကြံမျိုးမရခဲ့သည်ကို အားမလိုအားမရ ရှိမိလေ၏။

အဆုတ်နာဆိုသည်မှာ ရှက်နီကဲ့သို့ဖြစ်ချင်သည့်အခါဖြစ်၊ ပျောက်ချင်သည့်အခါ ပျောက်နိုင်သဖြင့် ကျောင်းမသွားလိုတိုင်း ထိုရောဂါထပေးနိုင်မှာပဲဟူ၍လည်း တွေးမိလေ၏။

သို့ရာတွင် ဆိုးပေမှာ မိမိရောဂါအတွက် ဆေးပေးလျှင် သောက်ရတော့မှာပဲဟု အကြံခက်နေလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ထပြီး ပျောက်ပစ်လိုက်ချင်၏။ မဖြစ်နိုင်၍သာ နေလိုက်ရလေ၏။ ထိုအခိုက်တွင် ဆရာဝန်အောင်ညွန့်၏အပြင်ဘက်မှ စကားပြော နေသံများကို ကြားရပြန်လေ၏။

“အဆုတ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ရောဂါပဲ။ နာတာမပျောက်မချင်း အိပ်ရာထဲမှာ ထားဦးမှပဲ။ ကျောင်းကိုတော့ တစ်ရက်နှစ်ရက် မပို့ ဘဲထားမှဖြစ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အိမ်မှာ လေကောင်းလေသန့် ကောင်း ကောင်းရှူစေရမယ်” ဟုပြောနေလိမ့်မည်ဟု ဆိုးပေ၏ စိတ်တွင် ထင်မြင်မိ၏။

အမှန်အားဖြင့်ကား အောင်ညွန့်သည် ထိုထက်အရေးကြီး စွာ ပြောဆိုလျက်ရှိပေ၏။ “အခုဖြစ်တာ အူမှာ အတက်ပေါက် တဲ့ရောဂါပဲ။ ဗိုက်ကိုခွဲပြီး ဖြတ်ပစ်မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ စောစောက

လုပ်လိုက်ရင် ဖြစ်မှာပဲ”

ဒေါ်ရွှေဖော့နှင့် မယ်မြင့်တို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အံ့အားသင့်သည့်မျက်နှာဖြင့် စိုက်၍ကြည့်နေမိကြလေ၏။ မိမိတို့ တစ်ဆွေလုံးတစ်မျိုးလုံးမှာ များသောအားဖြင့် ကျန်းမာသန်စွမ်းသူများသာဖြစ်ကြ၍ အားလုံးထဲတွင် ဆိုးပေမှာ အကျန်းမာဆုံးဖြစ်ပြီး မီးပွင့်အောင် ဆော့နိုင်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် သူ့အား ခွဲစိတ်ကုသရမည်ဆိုသည်ကို အံ့ဩ၍မဆုံးနိုင်ရှိကြလေ၏။

“ခွဲပြီးမှ ကုရမှာလား”

“ဟုတ်တယ် စောစောကကုမှ။ နောက်ကျလို့ မဖြစ်ဘူး။ အခုမြန်မြန်လုပ်နိုင်ရင်ကောင်းမယ်။ ကျွန်တော့်မှာတော့ ပစ္စည်းတွေမစုံဘူး။ ဆရာဝန်ဦးကျော်ဒွန်းတော့ တတ်နိုင်မယ်။ သူ့ဆီကို ကားနှင့်ပို့တာပေါ့။ ကလေးကိုတော့ ဘာမှပြောမပြပါနဲ့။ စိတ်ငယ်နေမယ်”

“ခွဲတာ စိတ်တာ တယ်တော့ စိုးရိမ်စရာမရှိဘူး မဟုတ်လား”

“ဟာ စိုးရိမ်ရပါပြီလား။ အခုလို ရောဂါမျိုးဟာ အစိုးရိမ်ရဆုံးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီက အရှိသားပဲ။ ကြည့်လုပ်ပါ့မယ်” ဟု အောင်ညွန့်သည် မိမိအပေါ်တွင် မယ်မြင့် အထင်အမြင်ကြီးအောင် လုပ်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

ဒေါ်ရွှေဖော့နှင့် ဆရာဝန်အောင်ညွန့်တို့သည် ဆိုးပေအား ဆရာဝန်ဦးကျော်ဒွန်းထံသို့ ကားနှင့်ပို့ရန်စီစဉ်နေခိုက် မယ်မြင့်သည် ဆိုးပေ၏ အခန်းထဲသို့ဝင်လာလေ၏။ မယ်မြင့်မှာ ဆိုးပေကို ယခုမှ လွန်စွာသနားမိ၏။ ယခင်က မိမိဂရုမစိုက်၍ ထားခဲ့ခြင်း၊ ပြောဆိုမာန်မဲခြင်း၊ အသနားမရှိခဲ့ခြင်းတို့ကို ဝမ်းနည်းနေရှာလေ၏။ ဆိုးပေခွဲစိတ်ကုသ၍ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်လျှင် မိမိမှာ မောင်ကလေး တစ်ယောက်ဆုံးရှုရတော့မည်။ မိမိအားရအောင်

မချစ်လိုက်ရ၊ ဂရုမစိုက်လိုက်ရဘဲ ရှိတော့မှာပဲဟု တွေး၍ စိတ်
မကောင်း ဖြစ်ရလေ၏။

မယ်မြင့်သည် မိမိအပေါ်တွင် ဆိုးပေလိမ်ခဲ့ညာခဲ့သည်တို့ကို
တစ်ခါတည်းမေ့ပျောက်ကုန်ပြီး မိမိထံ ဆိုးပေတောင်းသည့်အရာ
ဝတ္ထုများကိုသာ သတိရလေ၏။ သို့ဖြစ်ရကား မိမိ ယခင်က
ကရုဏာမရှိခဲ့သည်တို့ကို ကျေပျောက်စေရန် ယခုဆိုးပေအား
ဆရာဝန်ထံပို့ရန် ကားရောက်၍မလာမီအချိန်ကလေးတွင် ဆိုးပေ
အား ဂရုစိုက်အရေးယူခြင်းပြုပေတော့မည်ဟု နှလုံးပြုမိလေ၏။

မယ်မြင့်သည် ဘက်မင်တံရိုက်သည့်ဘက်တံကို ယူလာပြီး
လျှင်ဆိုးပေအား ချစ်ခင်ယုယစွာဖြင့် နာမည်ရင်းကိုခေါ်ကာ
“ကျော်ကျော် ကျော်ကျော်လိုချင်တာ မမလေးယူလာပြီ။ ရော့ယူ
နော်။ ကျော်ကျော် နေကောင်းတော့ကစား” ဟု ဆိုလေ၏။

ဆိုးပေသည် မယ်မြင့်က ဘက်မင်တံ ရိုက်တံပေးသည်ကို
တွေ့ရ၍ မိမိတွေ့ကြုံရသည့်အခြင်းအရာကို မယုံနိုင်ဘဲ မိမိကိုယ်
ကိုပင် တကယ်ဖျားနေ၍ ကယောင်ကတမ်းဖြစ်နေရောသလားဟု
ထင်မြင်မိလေ၏။ ယခုကဲ့သို့သောအရာမျိုးမှာ တကယ်မဖြစ်နိုင်၊
ဖြစ်နိုင်သည်ဟုဆိုစေကာမူ မိမိတစ်သက်တွင် မတွေ့ခဲ့ရသဖြင့်
အိပ်ပျော်ပြီး အိပ်မက်များမက်၍ နေလေရောသလားဟု အောက်
မေ့မိလေ၏။

ဆိုးပေသည် ဝမ်းသာအားရ ဘက်တံကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး
နောက် အကယ်၍ မိမိသည် အိပ်ပျော်နေခြင်းဖြစ်က အိပ်ရာမှ
နိုးသည့်အခါ ခါတိုင်းအိပ်မက်မက်၍ ကွယ်ပျောက်ပြီး သွားသကဲ့
သို့ ပျောက်မသွားစေရန် လက်ကိုင်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကာ ထား
လိုက်၏။

“ကျော်ကျော် ဘယ့်နှယ်နေသေးသလဲ”
“နည်းနည်းသက်သာသွားပြီ။ တော်တော်ကြာရင် ပျောက်မှာပဲ”

မယ်မြင့်သည် မချင့်မရဲဖြစ်ရသကဲ့သို့သော မျက်နှာဖြင့် အခန်းထဲမှ ထွက်၍သွားလေ၏။ မကြာမီ မော်တော်ကားရောက်၍ လာပြီး ဆိုးပေအား ကားပေါ်သို့တင်ရန်ပြင်ဆင်ကြ၏။

“မေမေ၊ ဘယ်သွားရမှာလဲ မေမေ။ ကျွန်တော်နေကောင်း သွားပါပြီ။ ခဏကလေးနာတာ။ အခုကျွန်တော်လက်နဲ့ထိုးကြည့် တာ မနာတော့ဘူး”

ဒေါ်ရွှေဖော့သည် ဆရာဝန်အောင်ညွန့်ပြောသောစကားကို လိုက်နာလျက် ဆိုးပေအား အကျိုးအကြောင်းပြောမပြဘဲ “လူ ကလေး လိမ်မာပါတယ်ကွယ်။ မေမေတို့ ပြောတာလုပ်ပါ” ဟု ဆိုလေ၏။

“ကျွန်တော် ပျောက်ပြီ မေမေရဲ့။ လက်နဲ့ထိုးကြည့်ပါလား”

မကြာမီ ဆိုးပေသည် ကားပေါ်သို့ရောက်သွားပြီး ကားထွက် သွားလေ၏။ ဆိုးပေသည် မိမိအားဉာဏ်ဆင်၍ ကျောင်းသို့ပို့ ရန် ကြံစည်ကြခြင်းပေလောဟု ထင်မြင်မိလေ၏။ သို့သော် ယခု အဝတ်အစားအတိုင်းမူကား ပို့မည်မဟုတ်ဟူ၍ စဉ်းစားမိ၏။ ထိုသို့စဉ်းစားမိသည့်တိုင်အောင် မသင်္ကာခြင်းမှာမူကား ရှိနေသေး လေရာ မော်တော်ကားသည် ကျောင်းသို့ကျော်လွန်လာမှ ထို မသင်္ကာခြင်းပျောက်သွားပြီး ထိုနေရာတွင် စိုးရိမ်ကြောက်လန့်ခြင်း ဝင်ရောက်လာလေ၏။

“ဘယ်လဲ မေမေရဲ့။ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်ပို့မလို့လဲ”

“တခြား ဆရာဝန် တစ်ယောက်ဆီကို”

“အခု ဆရာဝန်တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် နေမကောင်းတာ အဆုတ်နာပဲ။ ခဏကလေးနဲ့ ပျောက်သွားပါပြီ”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ် မှီသာနေပါ။ စကားပြောရင်မောမယ်”

“စကားပြောတာ မမောပါဘူး။ နာလည်းမနာပါဘူး။ အခု

ကောင်းသွားပါပြီ။ နောက်ထပ် ဆရာဝန်နဲ့တွေ့ဖို့လည်း မလို တော့ပါဘူး။ မေမေတို့အလကားပိုက်ဆံတွေကုန်နေမှာပေါ့”

“ပိုက်ဆံကုန်တာ အရေးမကြီးပါဘူးကွယ်။ လူကျန်းမာဖို့ သာ အရေးကြီးတာပါ။ ဘာမှပူမနေပါနဲ့။ မေမေတို့မှာ ပိုက်ဆံ အများကြီးရှိတယ်”

“ပျောက်ပါပြီ မေမေရဲ့။ စောစောက လေကောင်းမရလို့ပါ။ အခုရလို့ပျောက်ပြီး ဆရာဝန်လေးနဲ့လည်း တွေ့ပြီးမှပဲ နောက် ထပ်မလိုပါဘူး”

“ချက်ချင်း ဘယ်ဟာမှမပျောက်ဘူး။ ခဏ သက်သာတာ ပါ။ စကားမပြောနဲ့။ အားကုန်နေပါဦးမယ်”

“မကုန်ပါဘူးဆို၊ ကြည့်စမ်းပါ။ မနာတော့ပါဘူး”

မကြာမီ ဆိုးပေသည် ဆရာဝန် ဦးကျော်ဒွန်းထံသို့ ရောက် သွားလေ၏။ ဦးကျော်ဒွန်းမှာ ဆိုးပေလိမ်လည်ခဲ့သမျှတို့ကို ဖော် ထုတ်ရုံမက ကျောင်းသို့ပင် တိုင်ချက်ပို့သော ဆိုးပေ၏ ရန်သူ ဟောင်းကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်လေရာ ဦးကျော်ဒွန်းက “လာ ပြန်ပြီ လား” ဟုဆိုကာ စိုက်ကြည့်နေသည်ကို ဆိုးပေမှာ အကြည့်မခံနိုင် ဘဲရှိလေ၏။

“ကဲ ဆိုစမ်း၊ ဘယ်ကနာတာလဲ”

“ဒီက သိပ်နာတာပဲ ဆရာ”

ဦးကျော်ဒွန်းသည် ဆိုးပေမိုက်ကို ထိုးနှိပ်လုပ်ကြည့်ရာ ဆိုးပေမှာ အသံကုန် ဟစ်အော်လေတော့၏။

“ဪ ဒီနေရာက သိပ်နာသကိုး” ဟုဆို၍ နှိပ်ပြန်လေ၏။

“အောင်မယ်လေးဗျ။ သေရချည်ရဲ့ဗျ။ သေပါတော့မယ် လေး လေး”

“ဒီဘက်ကတော့ မနာဘူး ဟုတ်စ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီဘက်ကပဲ”

“အမယ်လေး၊ အေးလေးလေ၊ အလာလာလာ နာတယ်ဗျ”
လမ်းပေါ်မှလျှောက်၍သွားသူများသည် ဆရာဝန် ဦးကျော်ဒွန်း
၏ အိမ်ထဲတွင် လူသတ်မှုဖြစ်၍နေရောသလားဟု အောက်မေ့
ကာ ကြားရသည့်အသံကြောင့် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားကြလျက်
သက်သေပါနေမည်ကိုကြောက်၍ ခတ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွား
ကြလေ၏။ ဒေါ်ရွှေဖော့နှင့် မယ်မြတို့သည် အပြင်ဘက်မှ
ရင်တဖိုဖိုနှင့် စောင့်နေရာက ဆိုးပေ၏ ငယ်သံပါအောင် အော်
သောအသံကို ကြားနေရသည်မှာ စိတ်မခံသာဘဲရှိ၍ ဝင်လာကြ
ကာ “ဆရာအခုပဲခွဲတော့မှာလား” ဟု မေးလေ၏။

“မခွဲဘူး။ ခွဲနေလို့လည်း မထူးတော့ပါဘူး”

“ရောဂါကျွမ်းနေပြီလားဆရာ။ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဒီရောဂါမျိုးဟာ သိပ်ဆိုးတယ်။ ပြောပြမယ်”

ဦးကျော်ဒွန်းသည် ဆိုးပေ၏ လိမ်ပုံကို ပြောပြသည့်တိုင်
အောင် ဒေါ်ရွှေဖော့သည် သားအပေါ်တွင် ပူပန်ခြင်းမကင်းသေး
ဘဲ “သေသေချာချာကြည့်ပါဦး ဆရာရယ်။ ဗိုက်ထဲမှာ ရောဂါ
ရှိသလား။ သူ့ခမျာတကယ်နာရှာတာပါ” ဟုပြောလေ၏။

“ဟုတ်တယ် ဗိုက်ထဲမှာ ရောဂါရှိတယ်။ ထမင်းက လွဲရင်
ဘယ်အစာမှမကျွေးနဲ့။ ဒါမှ သူနဲ့တော်တယ်”

မယ်မြနှင့်မူကား ဘာမျှဝင်မပြောချေ။ စိတ်ထဲတွင် ဆရာ
အောင်ညွန့်အား ဒေါသဖြစ်မိလေ၏။ ၎င်း၏ မျက်စိထဲတွင်
နတ်သားကလေးမျှလှပသော အောင်ညွန့်မှာ မရှိတော့ဘဲ ထိုနေ
ရာတွင် နတ်သားဟောင်းကလေးမြမောင် ပေါ်၍လာလေ၏။

ထိုနောက် ဆရာဝန်အောင်ညွန့်ကို ရှာကြည့်ရာ ဆရာဝန်
ကြီးနှင့် စကားပြောပြီးကတည်းက ထွက်သွားသည်ကိုသိရလေ
၏။

ဆိုးပေသည် ညှိုးမှိုင်းဝမ်းနည်းစွာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် လမ်းတစ်ခုမှထွက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ ၎င်း၏ စိတ်ထဲ၌ မိမိတွင် အူနာတကယ်ပင်ရှိ၍ ဖြစ်ပစ်ခြင်းခံရက ထိုဝေဒနာသည် ယခုခံစားရသည့်ဒုက္ခလောက် ကြီးမားမည်မဟုတ်ဟု ထင်မိ၏။

ဆရာဝန်ဦးကျော်ဒွန်းထံမှပြန်လာပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ဖခင်ဖြစ်သူက ဆရာကြီးထံသို့ တိုင်စာနှင့်ပို့သဖြင့် ဆရာကြီးနှင့် အလ္လာပ၊ သလ္လာပပြောဆိုရကာ တင်ပါးကိုလှန်ပြီး ကြိမ်အနံ့ ခံရလေ၏။

မယ်မြင့်ကလည်းမိမိအား ဘာတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ ဘက်မင် တံကိုပြန်ယူသွားပြီး ဗီရိုထဲတွင် သေ့ခတ်ထားလိုက်၏။

သို့ဖြစ်ရကား ဆိုးပေမှာ ရဲဘော်တို့၏ ဂုဏ်အင်္ဂါနှင့်လားလား မျှမညီညွတ်ဘဲ ကြက်ဥကြော်သည့်လက်ကိုင်ကိုင်ရှည်ကြီးနှင့် ဒယ်အိုးပေါက်တစ်ခုကို ဘက်ရိုက်တံပြု၍ နေရရှာလေတော့၏။

“လောကကြီးသည်ကား ဆိုးဝါးရက်စက်လှသည်တကား” ဟု ဆိုးပေ၏စိတ်ထဲ၌ တွေးတောကာ မြမောင်၏ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာလေ၏။

ဆိုးပေသည် မြမောင်အား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး လျှောက် သွားမည်အပြုတွင် “မောင်ကျော်ဒင်” ဟုခေါ်သံကို ကြားရလေ ၏။

မြမောင်သည် ဘက်မင်တံ ရက်ကက်တစ်ခုကိုကိုင်ကာ ဆိုးပေအနားရောက်လာပြီး “ငါ့ညီ မင်းကိုသိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ ကွယ်။ မင်းကျေးဇူးကို ဆပ်ရဦးမယ်” ဟု ဆိုလေ၏။

ဆိုးပေသည် အံ့အားသင့်သောအမူအရာဖြင့် မော်ကြည့်ပြီး “ကျွန်တော်ဘာကောင်းတာတစ်ခုလုပ်လို့လဲ။ ဘယ်သူကမှ ကျွန်တော်လုပ်သမျှ ကောင်းတယ်ထင်တာ မရှိဘူး” ဟု ပြော လေ၏။

“ငါ အားလုံးကြားပါပြီကွယ်။ မင်းဆရာဝန်ဦးကျော်ဒွန်း ဆီရောက်တဲ့အကြောင်းနဲ့ ဒေါက်တာအောင်ညွန့်တို့အကြောင်း တစ်မြို့လုံးသိပြီး ဒေါက်တာအောင်ညွန့်လည်း ရှက်လို့ ဒီအရပ်က ပြောင်းပြေးပြီ။ သူပြောင်းပြေးလို့ ငါလည်း အေးကွယ်ပြောနေ ရှည်ပါတယ်။ ရော့ မင်း ရက်ကက်လိုချင်နေတယ်ဆိုလို့ ငါမနေ့ ထဲက ဝယ်ထားတယ်” ဟု ဆို၍ ပေးလိုက်လေ၏။

ဆိုးပေမှာ ဝမ်းသာလုံးဆို၍သွားသဖြင့် “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဆိုသောစကားကို အနိုင်နိုင်ပြောပြီးနောက် ရက်ကက်ကို ချိုင်းကြားတွင်ညှပ်ကာ လေချွန်လျက် ရွှင်ပြုံးသောမျက်နှာဖြင့် ထွက်လာခဲ့လေ၏။

လောကကြီးသည်ကား လူများထင်သလောက်မဆိုးဝါးချေ။ ပျော်ရွှင်စရာအတွက်လည်း ရှိပါသေး၏တကားဟု ဆိုးပေ၏ စိတ်တွင် တွေးမိလေသတည်း။

အကျိုးတော်ဆောင် ဆိုးပေ

ပင်နီစာအုပ်တိုက်

အခါတိုင်း၌ ဆိုးပေသည် အိပ်ရာမှထလျှင် မျက်နှာ
 မသစ်ဘဲ လက်ဖက်ရည်စားပွဲ၌ ဝင်ထိုင်လေ့ရှိသောကြောင့် ဆိုးပေ
 ၏ဖခင် ကိုဘိုးလူကသော်လည်းကောင်း၊ မိခင်မရွှေဖော့က
 သော်လည်းကောင်း၊ အစ်ကို မောင်တင့်၊ အစ်မ မယ်မြင့်တို့က
 သော်လည်းကောင်း တစ်ယောက်တည်း သို့မဟုတ် တစ်ပြိုင်
 တည်း ဆူပူမာန်မဲကြကာ မျက်နှာသစ် သွားတိုက်ရန် ပြောဆိုပြီး
 မှ လက်ဖက်ရည်တိုက်ခြင်းကို နေ့စဉ်နံနက်တိုင်း မပျက်မကွက်
 ဆောင်ရွက်အပ်သည့် ဝတ္တရားကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေလေ၏။ ထိုနေ့
 မှာမူ ဆိုးပေသည် အိပ်ရာမှထလျှင်ထချင်း လက်ဖက်ရည်စားပွဲ
 သို့ မဝင်ဘဲ မျက်နှာသစ်ရန် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ထွက်သွား
 လေ၏။

ဆိုးပေမှာ ကျောင်းတွင် တနင်္ဂနွေ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ်
 အထက်တန်းကျောင်းသားကြီးများ၊ ကျောင်းသားဟောင်းများ၊
 ထင်ရှားသောပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ လာရောက်၍ တရားဟောပြော
 လေ့ရှိသည်တွင် ယမန်နေ့က ကျောင်းသားတစ်ယောက်၏ “သူ
 တစ်ပါးအကျိုးဆောင် အိုအောင်မဆင်းရဲဘူး” ဟူသော တရားကို
 ၎င်း၏စိတ်တွင် များစွာထိခိုက်ဝင်စားသွားသဖြင့် သူတစ်ပါး
 ၏အကျိုးကို ဆောင်ရွက်ခြင်းအလုပ်များလုပ်ရန် အဓိဋ္ဌာန်

ပြုမိသည့်အတိုင်း မဆိုင်းမတွ ထိုနေ့နံနက်မှာပင် စတင်၍ ဆောင်ရွက်ရန် ကြံစည်ခြင်း ဖြစ်မိလေ၏။

ဆိုးပေ၏ မျက်စိထဲတွင် ထိုသို့ သူတစ်ပါး၏ အကျိုးကို ဆောင်ရွက်ခြင်းအားဖြင့် ရရှိခံစားရမည့်ကျေးဇူးများကို တရားရေး ထင်မြင်လျက်ရှိကာ အကယ်၍ သူတစ်ပါး၏ အကျိုးကို ဆောင်ရွက်၍ ချမ်းသာလာခဲ့လျှင် မိမိဖတ်ဖူးသည့် ဒဏ္ဍာရီ ဝတ္ထုပုံပြင်များထဲကအတိုင်း ရဲတိုက်ကြီးဆောက်၍ နေမည်၊ ရန်သူများ မိမိရဲတိုက်ကို တိုက်ခိုက်ရန် လာခဲ့ကြလျှင် ရဲတိုက်ထိပ်ဖျားမှနေ၍ မြားနှင့်ပစ်မည် စသည်ဖြင့် အတွေးနက်နဲလျက် ရှိနေလေ၏။

ဆိုးပေသည် မျက်နှာသစ်၍ ပြန်လာပြီးနောက် ထိုသို့ စိတ်ကူးရင်း ဆံပင် သပ်သပ်ရပ်ရပ် နောက်လှန်၍ပြီးကာ အင်္ကျီအဝတ်ကောင်းကို ဝတ်ဆင်ပြီးမှ လက်ဖက်ရည်စားပွဲအနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ လာလေ၏။

လက်ဖက်ရည်စားပွဲတွင် လူစုံလင်စွာ မရောက်ကြသေးဘဲ ဖခင် ကိုဘိုးလူ တစ်ယောက်တည်းသာ သတင်းစာဖတ်လျက် ထိုင်၍နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဆိုးပေသည် ကိုဘိုးလူ၏ အနားသို့ ကပ်သွားပြီးလျှင် အရေးစိုက်သောအမူအရာဖြင့် “ဖေဖေ ဒီကနေ့ မအေးဘူးလား” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ကိုဘိုးလူသည် သတင်းစာမှ မျက်နှာကိုခွာလျက် ဆိုးပေဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လေ၏။ သို့ရာတွင် ကိုဘိုးလူသည် ဆိုးပေ၏ အမေးကို မဖြေချေ။ ထိုသို့ ချိုသာချော့မော့သောလေသံမျိုးဖြင့် ဆိုးပေလာ၍ပြောလျှင် တစ်စုံတစ်ရာ လှည့်ပတ်လိုသော အကြံရှိထား၍သာဖြစ်သည်ကို ကိုဘိုးလူမှာ တွေ့ရပေါင်းများပြီဖြစ်သဖြင့် ဆိုးပေကိုသာ ကြည့်၍ အကဲခတ်နေလေ၏။

ဆိုးပေသည် ဖခင်၏ အဖြေကိုမရသဖြင့် နောက်ထပ်၍ “ဖေဖေ ဒီကနေ့ ကျွန်တော် ဖေဖေကို ဘာများကူပြီးလုပ်ပေးရမလဲ။

ကျွန်တော် ကူပါ့မယ်” ဟု ပြောလေ၏။

ကိုဘိုးလူ၏ အကဲခတ်သော မျက်လုံးများမှာ ပို၍ မှေးသွားကာ “ဒီကောင်လေး ပိုက်ဆံလိုချင်လို့ ငါ့ကိုလာပြီး ညာနေပြီ” ဟု ယူဆလိုက်လေ၏။

ဆိုးပေသည် မိမိနှင့် ကစားဖော် ကစားဖက်ဖြစ်သော အိစ္စတ်၊ အဝိန် စသူတို့နှင့်တကွ မိမိပါ သုံးစွဲစရာမရှိလျှင် “ဖေဖေ ညကျရင် ကျွန်တော် နှိပ်ပေးမယ်။ ပိုက်ဆံပေးပါ” ဟု တောင်း၍ ပိုက်ဆံရပြီး သည့်နောက် မည်သည့်အခါမျှ ကတိမတည်ဘဲ ရှိသည်ကို ကိုဘိုးလူမှာ ခံရပေါင်းများလှပြီဖြစ်ပေ၏။ သို့ဖြစ်ရာ ဆိုးပေသည် မိမိ၏ဖခင်က မိမိအပေါ်၌ အယုံအကြည်မရှိပြီဖြစ်၍ အလုပ်ကို အရင်ပြုပြီး၊ ပိုက်ဆံတောင်းလိုခြင်းပင်ဖြစ်သည်ဟု ၎င်းဖခင်ကြီး စိတ်ထဲ၌ တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်မိလေ၏။

သို့ဖြစ်၍ “သွား၊ သွား နင် လာမရှုပ်နဲ့။ လက်ဖက်ရည် သောက်မှာသောက်။ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးရင် စာဖတ်ပြီး ကျောင်းသွားဖို့ပြင်” ဟု ခပ်ထန်ထန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

“ဒီကနေ့ ကျောင်းပိတ်တယ်” ဟု ဆိုးပေက ပြန်ပြောလိုက်သော်လည်း ၎င်း၏အဖေထံမှ နောက်ထပ် ဘာမျှပြောဆိုခြင်း မရှိသောကြောင့် ဆိုးပေ၏စိတ်၌ “အဖေတွေဟာ ဒီလိုချည့်ပဲ။ သူတို့ အလုပ်ကို ကလေးတွေ မကူနိုင်ဘူးချည့် ထင်နေတာပဲ” ဟု အောက်မေ့ကာ လက်ဖက်ရည်စားပွဲတွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်လေ၏။

မကြာမီ လက်ဖက်ရည်စားပွဲသို့ မရွှေဖော့နှင့် မယ်မြင့်တို့ ရောက်လာကြလေ၏။ မောင်တင့်မှာကား အိပ်ရာမှ မထသေးဘဲ ရှိချေ၏။ ဆိုးပေ၏စိတ်ထဲတွင် မိမိသာလျှင် အိပ်ရာထနောက် ကျပါမူကား များစွာကြိမ်းမောင်းခံရသည်၊ မိမိအစ်ကို အိပ်ရာ ထနောက်ကျပါမူကား ဆိုမည့်သူမရှိ၊ လူကြီးများသည် ကလေး

များကို ဆူစရာ၊ ဆဲစရာလောက်သာ အောက်မေ့ကြသည်။ ကလေးများအပေါ်၌သာလျှင် အလကားသက်သက် အပြစ်ရှာကြသည်မှာ မတရားဟု အောက်မေ့မိလေ၏။

သို့ရာတွင် ဆိုးပေသည် ထိုစိတ်ကို မိမိ၏နှလုံးတွင်း၌ ကြာမြင့်စွာ လက်ခံ၍မထားချေ။ ချက်ချင်းပင် ထိုသို့ထင်မြင် ယူဆချက်ကို ပယ်ဖျက်ပစ်လိုက်လေ၏။ ထိုနေ့အဖို့ရာ မိမိသည် စိတ်ကောင်း၊ စေတနာကောင်းဖြင့် သူတစ်ပါး၏ အကျိုးကို ဖြူစင် ဖြောင့်စင်းစွာ ဆောင်ရွက်မည်ဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုထားသည့်အတိုင်း ဤအချိန် ဤအခါမျိုးတွင် ဤကဲ့သို့စိတ်မျိုး မရှိအပ်ဟု ယူဆလေ၏။

သို့ဖြစ်၍ မိခင် မရွှေဖော့ ရောက်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် “မေမေ ကျွန်တော် မေမေ့ကို ဘာများကူညီပြီး လုပ်ရမလဲ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ မရွှေဖော့မှာ ဆိုးပေ၏ပါးစပ်မှ ဤကဲ့သို့ ချိုသာပျော့ပျောင်း စိတ်နှလုံးကောင်းစွာပြောသည့် စကားများကို တစ်ခါဖူးမျှ မကြားခဲ့ရသဖြင့် များစွာအံ့ဩမိလေ၏။ ဆိုးပေ၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ခါတိုင်းကဲ့သို့ ပြောင်ပြောင်ချောင်ချောင်မဟုတ်ဘဲ ဣန္ဒြေသိက္ခာနှင့် အတည်လုပ်နေသည် ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဆိုးပေမှာ မျက်နှာလည်းမသာ၊ အသံလည်း ခါတိုင်းကဲ့သို့မမာ၊ နေထိုင်မကောင်း၍ နေရှာသလောဟု စိုးရိမ်ပူပန်မိကာ “လူကလေး နေလိုမကောင်းဘူးလား” ဟု မေးမိလေ၏။ သတင်းစာဖတ်နေသော ကိုဘိုးလူမှာ မရွှေဖော့၏ မေးမြန်းခြင်းအကြောင်းရင်းကို မသိ။ သားအမိနှစ်ယောက် ဘာပြောနေသည်ကိုမသိ။ မရွှေဖော့၏ နောက်ဆုံးပြောလိုက်သော စကားကိုသာ နားထဲ၌ ကြားလိုက်မိသဖြင့် “ဘာ ဒီကောင်ကလေး နေမကောင်းဘူးလား။ ဟုတ်လား အင်း နေပူစပ်ခါးလျှောက်လည်၊ တွေ့ကရာ သွားရည်စာတွေစား၊ ဘယ်တော့ နေမကောင်းနိုင်ပါ့

မလဲ။ နင်တစ်နေ့ သေမယ်” ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

အခြားသော အခါမျိုး၌မူ ဆိုးပေသည် မိမိဖခင်က ထိုသို့ ပြောလိုက်လျှင် ထိုစကားကို ပြန်လည်ချေပလေ့ရှိသော်လည်း ထိုနေ့၌မူ “တစ်နေ့မသေမယ့်လူ၊ ဘယ်သူရှိသလဲ” ဟူသော စကားမျိုးကိုမပြောဘဲ “နေကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘာပြော လို့လဲ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ကိုဘိုးလူသည် ဆိုးပေ၏စကားကို အတည်ပြုချက် တောင်းသကဲ့သို့ မရွှေဖော့ဘက်သို့လှည့်ကြည့်ကာ “ဟုတ်ကဲ့ လား” ဟု မေးလိုက်ရာ။

“သူ နေမကောင်းဘူးလို့ မပြောပါဘူး။ ကျုပ်ကို ကူညီချင် လို့တဲ့။ ဘယ်လိုစိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာတယ်မသိဘူး”

“အေး ဒီခွေးမသားကလေး ဒီလိုပြောရင် ကြပ်ကြပ်သတိ ထားကြ”

“တော် ဘယ့်နှယ်ပြောတာလဲတော့။ တော့သားကိုဆိုချင် တာ ကျုပ်ကို ခွေးနဲ့မနှိုင်းပါနဲ့”

ကိုဘိုးလူနှင့် မရွှေဖော့တို့မှာ လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းကထ၍ စကားများကြမည်ကဲ့သို့ဖြစ်နေရာ မယ်မြင့်က “ကဲ နင်ဒီလောက် တောင်ကူညီချင်တာ နင်နဲ့နှင့်အဖော် သေမင်းငင်ကလေးတွေ ဟိုတစ်နေ့က ဆော့သွားကြလို့ ပန်းခြံထဲမှာ တွင်းတွေ ချိုင့်တွေ ဖြစ်နေတာ သွားပြီးဖို့ချေ” ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

ဆိုးပေသည် ထိုကဲ့သို့ အလုပ်ကြမ်းမျိုးကို လုပ်ရခြင်းမှာ သူတစ်ပါး၏ အကျိုးကိုဆောင်ခြင်းဖြစ်သောအလုပ်ဟူ၍ မယူဆ။ ထိုအလုပ်မှာ မယ်မြင့်၏ အလုပ်မဟုတ်၍ ထိုအလုပ်ကို လုပ်ခြင်း အားဖြင့် မယ်မြင့်အား ကူညီပေးရာလည်းမရောက်။ အမှန် အားဖြင့် မိမိ၏အစ်မသည် မိမိအား တမင်သက်သက် အာဏာပြု ခြင်းဖြစ်သည်ဟု နှလုံးပြုမိကာ ထိုအလုပ်ကို ဆောင်ရွက်ရန်

စိတ်ထဲသို့မသွင်းဘဲ မကြားဟန်ဆောင်လိုက်ကာ လက်ဖက်ရည် စားပွဲမှ ထွက်၍လာခဲ့လေ၏။

ဆိုးပေသည် လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးနောက် ခြံထဲတွင် လူကြီးများကဲ့သို့ အကြံယူရင်း လျှောက်၍နေစဉ် “ညီဝေါင် ညီဝေါင်” ဟူသော ကြောင်အော်သံကဲ့သို့သောအသံများကို ကြားရသဖြင့် မောင်မောင်၊ အဝိန်၊ အီစွတ်တို့ လာကြပြီကို သိ လေ၏။

ဆိုးပေ၏ အဖော်များမှာ တစ်နေ့တွင် ဆိုးပေ၏အိမ်၌ လူကြီးများမရှိခိုက် ပန်းခြံထဲတွင် တရုတ်နှင့် ဂျပန် စစ်တိုက်တမ်း ကစားကြရာ ပန်းပင်များမှာ ၎င်းတို့၏ ဗုံးလက်နက်သင့်သဖြင့် မရှုမလှ ဖြစ်ကုန်တော့၏။ လူကြီးများ ပြန်၍ရောက်လာသော အခါ ထိုအခြင်းအရာကို မြင်ကြသိကြရသဖြင့် ပြင်းစွာဒေါသ ထွက်ပြီးလျှင် “နောက်တစ်ခါ ဒီ တိရစ္ဆာန်ကောင်ကလေးတွေ အိမ်ကိုလာတာတွေ့ရရင် အကုန်လုံးရိုက်မယ်” ဟု ကြိမ်းဝါးထား သောကြောင့် ၎င်းတို့မှာ ဆိုးပေအား အိမ်ထဲသို့ လာ၍မခေါ်ရဲ ကြချေ။ အကြောင်းရှိလျှင် ကြောင်မြည်သလိုအော်ကာ အချက် ပေး၍ခေါ်ရန် တိုင်ပင်ထားကြသည့်အတိုင်း အီစွတ်၊ အဝိန်၊ မောင်မောင်တို့သည် ဆိုးပေကို ကစားရန် လာခေါ်ကြခြင်းဖြစ်ပေ ၏။

“ညီဝေါင်၊ ညီဝေါင်း၊ ညောင် ဝေါင်း ဝေါင်း ဝေါင်”
ဆိုးပေသည် ပြန်၍မထူးဘဲ ငြိမ်နေလေ၏။

“ညောင် မိညောင် ညောင်း” ဟု ထပ်၍ ပေါ်လာပြန်၏။
“ဝိုတ် ဝိုတ် ဝိုတ်ဝိုတ်ဝိုတ်” ဟု ဆိုးပေ ပြန်၍ ထူးလိုက်

၏။

ထိုသို့မထူးက ညောင်သံမရပ်ဘဲ မိမိတို့၏ အချက်ပေး စကားကို လူကြီးများသိသွားမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် ထူးလိုက်ရ

ခြင်းဖြစ်ပေ၏။ အိစ္စတ် အဝိန့်တို့သည် ဆိုးပေ၏ ထူးသံကို ကြားရသဖြင့် အံ့အားသင့်မိကြလေ၏။ မိမိတို့က ‘ညောင်’ ဟု ဆိုလျှင် ဆိုးပေကလည်း ပြန်၍ ‘ညောင်’ ခဲ့သော် ဆိုးပေလိုက်လာမည် ဖြစ်၏။ ယခု ‘ဝိုတ်’ နှင့် လုပ်လိုက်ခြင်းသည် ကြောင်တွေမလာကြနှင့်ဟု တားလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်ရာ ဆိုးပေတော့ဖြင့် တစ်စုံတစ်ခု အကျပ်အတည်းတွေ့နေပြီဟု သိရှိရလေ၏။

“ဟေ့ ဘယ့်နှယ့်လုပ်မလဲဟေ့။ ဝိုတ် ဆိုတာ သူမလာနိုင်လို့ဘဲ”

“အစစ်ပဲ။ တို့များ စောင့်နေလို့ အလကားပဲ”

“အေး အလကားပဲ။ တို့ချည်းသွားမယ်။ ညနေမှ တစ်ခါလာတာပေါ့”

ဆိုးပေမှာ ထွက်၍သွားကြသော သူငယ်ချင်းများနောက်သို့ အလွန်ပင် လိုက်ချင်မိပေတော့၏။ သို့ရာတွင် ၎င်းတို့နောက်သို့ လိုက်လျှင် မိမိအကြံအောင်တော့မည်မဟုတ်သည်ကို တွေးမိသောကြောင့် အသည်းတယားယားနှင့် ကျန်ရစ်လေ၏။

ဆိုးပေသည် မိမိ၏ အိမ်သူအိမ်သားများအား အကူအညီပေးလိုကြောင်းပြောသော်လည်း မည်သူကမျှ အကူအညီမတောင်းဘဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိကာ “လူများဟာ ကူညီပေးမယ့် လူမရှိရင် အမယ်လေး ကူပါကယ်ပါနဲ့ လုပ်ကြတယ်။ ကူညီမယ့် လူရှိတော့ မလိုချင်ကြဘူး။ မရှိရင် လိုချင်တာ လူတွေရဲ့ထုံးစံပဲ။ ငါတော့ သူတို့က အကူအညီတောင်းအောင် စောင့်နေရင် အလကားပဲ။ ငါ့သဘောနဲ့ ငါ ကူညီမှဖြစ်မှာပဲ” ဟု နှလုံးပြုကာ တစ်စုံတစ်ခုသောအကြံကို ရုတ်တရက် စိတ်ကူးလိုက်မိလေ၏။

ထိုအကြံကို ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဆိုးပေသည် အိမ်ထဲသို့ဝင်၍ အပေါ်သို့တက်သွားကာ မိမိအိပ်ရာအောက်၌ ဝှက်၍ ထားသော ပန်းရောင်စာရွက်ကလေးတစ်စောင်ကို ရှာဖွေထုတ်ယူ

လေ၏။ ထိုစာမှာ မိမိ၏အစ်ကို မောင်တင့်၏ အခန်းထဲမှ မောင်တင့်မရှိခိုက် တွေ့ရှိရသဖြင့် ခိုးယူထားသောစာဖြစ်လေ၏။

စာမှာကား

“အို ချစ်နှမ

မြ၏ ရုပ်ဆင်း

ဖြောင့်စင်းနှာတံ

သဏ္ဍာန်နတ်မျှ

လှပယဉ်ဆုံး

မျက်လုံးဝိုင်းစက်

မြင်သည့်ရက်လ” ဟု အစချီသည့် ခေတ်စမ်းကဗျာကလေး ဖြစ်လေရာ မည်ကဲ့သို့သော စာဖြစ်သည်၊ မည်သူ့အား ရည်ရွယ်၍ ရေးထားသည်ကို ဆိုးပေကဲ့သို့သော သူငယ်ကလေး တစ်ယောက်အဖို့၌ သိဖို့ရန် ကြာမြင့်စွာတွေးဖို့မလိုဘဲရှိလေ၏။ မြရုပ်ဆင်းဟု ဆိုလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ထိုစာသည် မြမူအတွက်ဖြစ်သည်ကို ဆိုးပေသည် ဒေါက်ခနဲတွေးလိုက်မိလေ၏။ မြမူမှာ စာတွင်ပါသကဲ့သို့ အသားဝါကလေးနှင့် နှာတံပေါ်ပေါ် မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းရှိသော မိန်းမချောတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်လေရာ ဆိုးပေသည် ထိုစာကိုဖတ်ပြီး မြမူ၏မျက်နှာကို တစ်ခါတည်းပြေး၍မြင်မိလေ၏။

သို့ရာတွင် ဆိုးပေသည် မူလက ထိုစာကိုယူထားခြင်းမှာ တစ်နေ့ကျလျှင် လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ထားပြီး မိမိအစ်ကိုအား အာခံရန် လက်နက်သဖွယ်အသုံးပြုဖို့ ကြံရွယ်ထားခြင်းဖြစ်လေ၏။ သို့သော် ယခုကိစ္စမှာ ယခုအရေးဖြစ်၍ ယခင် ရန်ငြိုးကို ဖျောက်ရန်လိုသည်ဟု နှလုံးပြုလိုက်လေ၏။

စာ၏ အဆုံး၌ကား “မြနှင့်တူမျှ၊ ပေါင်းရမှလျှင်၊ အေးမည့်ပင်တည့်၊ ချစ်ခင်စွာလှ၊ အို ချစ်နှမ” ဟု အဆုံးသတ်ထားလေ၏။

ထိုစာအရ မောင်တင့်သည် မြူကို မရလျှင်မနေနိုင် သေရ တော့မလောက်ဖြစ်နေပြီဟု ဆိုးပေတွေးမိ၏။ “ကဲ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်ကိုတော့ အမှန်အကူအညီလိုနေတာပဲ။ ဒီနေရာမှာ သူ့ကို ငါကူညီလိုက်ရင် ငါ့အကြံ ပြီးတာပဲ” ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ကာ ဆိုးပေ သည် မိမိအကြံကိုဆောင်ရွက်ရန် ထွက်၍လာလေ၏။

ဆိုးပေသည် တံခါးကို ပြင်းထန်စွာခေါက်လိုက်လေ၏။ ကံအားလျော်စွာပင် တံခါးကို လာရောက်ဖွင့်သူမှာ မြူပင်ဖြစ်နေ လေ၏။ မြူသည် ဆိုးပေကိုမြင်လျှင်မြင်ချင်း မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ကို သိ၍ “ဟဲ့ မောင်ကျော်ဒင် ဘာကိစ္စလဲ” ဟု နာမည် ရင်းကို ခေါ်၍ မေးလိုက်လေ၏။ ဆိုးပေသည် ကြောက်ရွံ့နောက် တွန်ခြင်းမရှိဘဲ အလုပ်ဝတ္တရားတစ်ခုကိုပြုလုပ်ရသကဲ့သို့ “ကျွန်တော်တို့အစ်ကို ကိုတင့်က ချစ်လို့တဲ့ဗျ” ဟု တဲ့တိုးကြီး ပြောလိုက်လေ၏။

မြူသည် အံအားသင့်ကာ ကြည့်နေမိလေ၏။ ထိုအခါမှ ဆိုးပေသည် မြူ၏စိတ်ထဲ၌ မရှင်းမလင်းဖြစ်နေခြင်းကို တွေးမိ ၍ “အစ်ကိုက မမကို ချစ်ပါလို့ မပြောဘူးလား” ဟု မေးလိုက်လေ ၏။

“ဟင့်အင်း မပြောပါလား။ ဘာပြုလို့လဲ၊ နေစမ်းပါဦး၊ လာပါဦး၊ တံခါးဝမှာရပ်ပြီးပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အေးအေး ထိုင်ပြီး ပြောစမ်းပါဦး”

ဆိုးပေသည် မြူခေါ်ရာသို့ လိုက်သွားပြီးလျှင် ကုလားထိုင် တစ်လုံးစီတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ထိုင်ကြလေ၏။ ဆိုးပေသည် တစ်စုံတစ်ရာမပြောသေးမီ မြူ၏မျက်နှာကိုကြည့်ကာ မောင် တင့်၏စာတွင်ပါရှိသည့် အချက်အလက်တို့နှင့် ညီ မညီကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုလေ၏။ ထို့နောက် တိုးတိုးတိတ်တိတ်ကျိတ်၍ တိုင်ပင်သည့် အသံမျိုးဖြင့် “အစ်ကို မမကို သိပ်ချစ်နေတယ်”

ဟု ဆိုလိုက်၏။

မြမူသည် ဆိုးပေ၏စကားကို စဉ်းစားနားထောင်ရင်း မျက်လုံးကလေးများ ကြည်လင်တောက်ပ၍ လာလေ၏။

“မင်းကို သူက အပြောခိုင်းလိုက်သလား”

ဆိုးပေသည် မုသားမသုံးလိုသဖြင့် ထိုအမေးကို တိုက်ရိုက် မဖြေဘဲ “တကယ့်ကို ချစ်နေတာ တကယ်ယူမှာပဲ” ဟု လေးနက် အောင် ထပ်မံ၍ ပြောလေ၏။

မြမူသည် ပါးခွက်ကလေးပေါ်လာအောင်ပြုံးကာ “နို့ ဘာပြု လို့ သူကိုယ်တိုင် မလာသလဲ” ဟု မေးလေ၏။

“ရှက်လို့။ ဒီလိုပဲ ချစ်ရင် ရှက်တတ်တာပဲ။ သူကတော့ ကြိုက်နေတာပဲ။ သနားပါတယ်။ သူ့ကို ယူလိုက်ပါ။ ကျွန်တော် သူ့ကို သနားလွန်းလို့ ဒီလိုလာပြီး ပြောတာပါ”

“သူ မမကို ချစ်တယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲလား”

“တကယ့်ကိုပြောတာပါ။ မမကို ချစ်တဲ့အကြောင်း သိချင်း တွေ၊ ကဗျာတွေ ရေးထားတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ထမင်းလည်း မစားနိုင်၊ အိပ်လည်းမအိပ်နိုင်၊ မမနာမည်ကိုပဲ ပါးစပ်က ခေါ်နေ ပြီး အိမ်ထဲမှာလည်း နံရံတွေရော၊ တိုင်တွေရော၊ အိမ်သာတွေရော ရှိသမျှ အကုန်လုံး မမနာမည်တွေ လျှောက်ပြီးထွင်းထားတယ်။ မမကြောင့် သူတဖြည်းဖြည်း သေတော့မှာပဲ။ အရင်တုန်းကထက် ပိန်ပိန်လာပြီး ဆရာဝန်ကလည်း သေတော့မှာပဲတဲ့။ သနားပါ တယ် မမရယ်။ သူ့ကို ယူလိုက်ပါ။ တကယ်လို့ သူသေသွားရင် မမကြောင့် သေသွားတဲ့အတွက် မမကိုတောင် လူသတ်မှုနဲ့ ကြီး ပေးခံနေရဦးမှာ”

“အလိုဘယ့်နယ်ကြောင့်” ဟု မြမူက အံ့အားသင့်စွာ ဆိုလေ ၏။

“ဟုတ်တယ် ယူလိုက်ပါ မမရယ်။ ကျွန်တော် တောင်းပန်

ဆိုပေ

၆၅

ပါရစေ”

“အင်း မင်းဒီကို လာပြောတာ သူသိသလား”

“ဟင့်အင်း နောက်မှ သူ့ကို အံ့ဩသွားအောင်လုပ်မလို့”

“အင်း အံ့အားသင့်မှာတော့ အမှန်ပဲ”

“ဘယ့်နှယ်လဲ မမ၊ သူ့ကို ယူမယ်မဟုတ်လား”

မြမူသည် စဉ်းစားပြီးနောက်မှ “သူ မမကို တကယ်လိုချင် တယ်ဆိုရင် မမယူမှာပေါ့” ဟု ဖြေလိုက်လေ၏။

“ဒါဖြင့် စာတစ်စောင်လောက် ရေးပေးပါလား။ ကျွန်တော် ပါးစပ်နဲ့ပြောရင် သူယုံမှာမဟုတ်ဘူး”

မြမူ၏ မျက်လုံးများမှာ ပြုံးရွှင်ပျော်မြူးလျက်ရှိသော်လည်း နှုတ်ခမ်းကလေးများမှာ ပြုံးရယ်ခြင်းကို မပေါ်ရအောင် ဖိနှိပ်ခံ ထားရခြင်းအားဖြင့် တုန်ယင်နေလျက် လက်များမှာလည်း စာရေး ရင်း တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေလေ၏။

တင့်

မောင်ကျော်ဒင်က မြကို တင့်ချစ်နေကြောင်း လာ၍ ပြောကာ မေတ္တာတုံ့ပြန်ရန် အားတက်သရော ပြော သည့်အတိုင်း မြ၏ မေတ္တာကို တုံ့ပြန်လိုက်ပါသည်။ တင့်ကလွဲလျှင် မြ မည်သူ့ကိုမှ မယူပါ။ တင့်ကလည်း မြအပေါ် သစ္စာတည်စေလိုပါသည်။

တင့်အချစ် မြ

မြမူသည် ထိုစာကလေးကိုရေးပြီး ဆိုးပေအား ပေးလိုက်ရာ ဆိုးပေသည် ဣန္ဒြေသိက္ခာ ဝါတော်ရှစ်ဆယ်ရသည့် ကျောင်းထိုင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ မျက်နှာထားဖြင့် စာကိုဖတ်ရှုပြီးနောက် “ညနေ တွေ့ရအောင် တစ်နေရာရာမှာ ချိန်းလိုက်ပါဦးလား” ဟု ပြောလေ

၏။

မြမူသည် ခေတ္တမျှ စဉ်းစားပြီးနောက် “အေး ကောင်းသားပဲ” ဟု ဆိုပြီးလျှင် စာကို အောက်နားက နောက်ဆက်တွဲရေးထည့်ကာ တွေ့ဆုံရန် ချိန်းဆိုလိုက်လေ၏။

ဆိုးပေသည် စာကို ကောင်းစွာခေါက်ပြီး အိတ်ထဲသို့သွင်းကာ ထိုင်ရာမှထရင်း “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု ဆိုလေ၏။

“ကျေးဇူးတင်ဖို့မလိုပါဘူး။ မမကျေးဇူးကို မင်းဆောင်ရွက်ပေးတာမို့ ဝမ်းတောင်သာပါသေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါပြီ။ အကူအညီလိုရင် ဘယ်အခါမဆို ပြောပါမမ။ ကျွန်တော် သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

* * *

ဆိုးပေသည် ယနေ့အဖို့ မိမိရည်ရွယ်ချက်ကား တစ်ဝက်အောင်မြင်လေပြီ။ ရှေ့သို့ ဆက်လက်၍လုပ်ရန်မှာမူ မြမူပေးလိုက်သောစာကို မောင်တင့်လက်သို့ အရောက်ပေးရန်သာ ရှိတော့သည်ဟု နှလုံးပြုလျက် ဝမ်းသာရွှင်လန်းစွာ ပြန်ခဲ့လေ၏။

ဆိုးပေသည် အိမ်သို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မိမိ၏ အစ်ကိုအားရှာဖွေပြီးလျှင် ဘာမျှ စကားမပြောဘဲ စတိုင်ပါပါနှင့် မြမူရေးပေးလိုက်သောစာကို ထုတ်ပေးလိုက်လေ၏။ မောင်တင့်မှာ ဘာပါလိမ့်ဟု ဝေခွဲမရသည့်အမှုအရာဖြင့် စာကိုလှမ်းယူလိုက်ပြီးလျှင် “ဘာလဲ” ဟု မေးလိုက်မှ ဆိုးပေက “စာ” ဟု ပြန်ဖြေလိုက်လေ၏။

“စာမှန်းတော့ ငါသိသားပေါ့။ ဘယ်က စာလဲ”

“အစ်ကို့ ရည်းစားဆီက”

မောင်တင့်မှာ ပိုမို အံ့ဩသွားရာက “ဘာ” ဟု ဆိုလိုက်လေ

၏။

“ဖတ်ကြည့်လေ” ဟု ဆိုးပေကပြောပြီးလျှင် မိမိဝတ္တရား

ကျေပွန်ပြီးဆုံးသည့်အမှုအရာမျိုးဖြင့် ထွက်သွားလေ၏။

မောင်တင့်သည် တုန်ယင်သောလက်များဖြင့် စာကိုကိုင် တွယ်ဖြန့်ဖတ်နေရာက စာဆုံးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မျက်နှာ တစ်ခုလုံး နီရဲသွားလေ၏။ ထို့နောက် ချက်ချင်းပင် ပြန်၍ဖြူသွား ပြန်လေ၏။ ပြီးမှ တစ်မျက်နှာလုံး ချိုပြုံး၍လာကာ ထိုနေရာ တွင်ပင် ကျွမ်းပစ်၍ထိုးလိုက်ချင်မိတော့၏။ ထို့နောက် စာကို တစ်ခါကပြန်၍ဖတ်ပြီးနောက် ဆိုးပေအားကြည့်လိုက်ရာ ဆိုးပေ ကို မမြင်ရဘဲ ရှိသဖြင့် လိုက်၍ရှာလေ၏။

ဆိုးပေသည် တစ်ယောက်၏အကျိုးကို ဆောင်ပြီးပြီဖြစ်၍ နောက်တစ်ယောက်၏အကျိုးကိုဆောင်ရန် မည်သူ့အား ကူညီရ ပါမည်နည်းဟု စဉ်းစားရင်း မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ရောက်၍သွားလေ ၏။

ထိုသို့ ရောက်သွားရာတွင် မျက်ရည်ကလေးတစ်စုံစုံနှင့် ဖြစ်နေသော ထမင်းချက် မိန်းကလေးကို တွေ့ရသောကြောင့် မိမိ ကူညီကယ်ဆယ်ရမည့်သူတစ်ယောက် တွေ့ရပြန်ပြီဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်မိပြီးလျှင် “ဟဲ့ မိညွှက် ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

မိညွှက်မှာ ဆိုးပေထက် အသက်နှစ်ဆလောက်ကြီးသော် လည်း ဆိုးပေသည် တစ်အိမ်လုံးခေါ်သည့်အတိုင်း နှုတ်ကျိုး၍ နေပေ၏။ မိညွှက်မှာ အပျိုပေါက်ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်လေ ရာ ထမင်းချက်မိန်းမပျိုများမှာ အိမ်ရှင်အပျိုများထက် ရည်းစား ရလွယ်သည့်အတိုင်း ၎င်း၌ ရည်းစားတစ်ယောက်ရှိလေ၏။ ထိုနေ့၌ ရည်းစားနှင့်ချိန်းဆိုထားရာ အလုပ်များ၍ မသွားနိုင်ဘဲ ရှိသောကြောင့် မိမိရည်းစား၏ မျက်မာန်တော်အရှုခံရမည်ကို တွေး၍ ပူဆွေးနေမိခြင်းဖြစ်လေ၏။

ထိုအခိုက်တွင် ဆိုးပေဝင်လာသည်ကို တွေ့ရပြီး ဆိုးပေ၏

အမေးကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာသလိုလိုရှိသွားကာ “ဟဲ့ ဆိုးပေ နင့်အမေကို ငါ့အတွက် ပြောပေးစမ်းပါဟယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ကဲ ဘာပြောပေးရမလဲ ပြောစမ်း။ ဒီကနေ့ ဘာမဆို လုပ်ပေးမယ်”

“ငါ ဒေါ်လေးတစ်ယောက် သိပ်မမာနေတာ အသက်ထွက် ခါနီးနေပြီ။ နာရီပိုင်းလောက်ပဲ ကျန်တော့တယ် ဟီး ဟီး ဟီး”

“မငိုနဲ့လေ ဘာလိုချင်လို့လဲ။ မေမေ့ဆီက ပိုက်ဆံတောင်း မလို့လား”

“ပိုက်ဆံလည်း မလိုချင်ပါဘူးကွယ်၊ မသေခင်ကလေး ငါ သွားတွေ့ချင်တယ်။ ထမင်းတော့ ချက်ပြီးပြီ။ ဟင်းအိုးတော့ ချက် တုန်းပဲ။ မီးဖိုပေါ်က မချရသေးဘူး”

ဆိုးပေသည် တရှုပ်ရှုပ်ငိုနေသော မိညွှက်ကိုကြည့်ကာ များစွာသနားပြီးလျှင် မိမိ၏ ရည်ရွယ်ထားသောစေတနာမှာလည်း ကြီးမားရင့်သန်၍သွားလေ၏။

“မိညွှက် နင်မငိုနဲ့။ သွားချင်ရင် မေမေသိရအောင် ထွက် သွား။ ငါကြည့်လုပ်လိုက်မယ်”

မိညွှက်မှာ ဝမ်းမြောက်၍သွားကာ “ငါ နင့်ကို သိပ်ကျေးဇူး တင်ပါတယ်။ ငါပြန်လာတော့ မုန့်ဝယ်ခဲ့မယ်” ဟု ဆိုကာ အဝတ် အစား သစ်သစ်လွင်လွင်များကို ကမန်းကတန်းကောက်၍ လဲလှယ်ကာ သေခါနီးဖြစ်နေသောဒေါ်လေးကိုတွေ့ရန် ပြီးရွှင် သော မျက်နှာဖြင့် ထွက်၍ သွားလေ၏။

ဆိုးပေသည် မိမိတစ်ယောက်တည်းကျန်ရှိသောအခါ မိညွှက် ထွက်၍သွားကြောင်းကို မိခင်အားပြော၍ပြရလျှင် ကောင်းမည်လားဟု စဉ်းစားပြီးမှ မိမိပြောသော်လည်း မိခင်ဖြစ် သူသည် ထမင်းဟင်း ဝင်၍ချက်မည်မဟုတ်။ မိညွှက်အပေါ်တွင်

သာ အပြစ်ယူမည်ကိုတွေးမိကာ မိညွှက်အစား မိမိကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်ပေးဖို့ရန် စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်လေ၏။

သို့ဖြစ်၍ ဆိုးပေသည် မီးဖိုရုံရာသို့ သွားရောက်ပြီးလျှင် ထမင်းအိုး၊ ဟင်းအိုးများကို လှန်လှောကြည့်ရှုပြီးနောက် ဒယ်အိုး တစ်ခုတွင် တစ်ကောင်လုံးကြော်၍ထားသော ကြက်ကလေးကို နီရဲလာအောင် ဟိုလှန် ဒီလှန်နှင့် လုပ်ပေးရာ ယောက်မဖြင့်မကိုင် ဘဲလုပ်ခြင်းကြောင့် လက်များမှာ ပူလောင်ဖူးယောင်၍ နေလေ တော့၏။

မီးခိုးအူသဖြင့် မျက်ရည်များလည်း လည်လျက်ရှိ၏။ စုတ်ဖွားနေသောဆံပင်ကို လက်နှင့်သပ်၍လှန်လိုက်ရာတွင် သင်္ကြန်မတိုင်မီကပင် အိုးမည်းအသုတ်ခံရသည့်အဖြစ်သို့ ရောက်သွားလေတော့၏။ ဆံပင်ဖျားကလေးများနှင့် မျက်ခုံးမွေးကလေးများမှာလည်း မီးနှင့် မျက်နှာကပ်၍ မီးမှုတ်ရာတွင် မီးဟပ်ကာလောင်ကျွမ်းလျက်၊ အမွှေးအမျှင် အဖျားကလေးများတွင် အသီးကလေးများကဲ့သို့ ရှိနေလေ၏။

ထို့နောက် ဆိုးပေသည် ဒယ်အိုးထဲတွင် တူးနေသော ကြက်ကောင်လုံးကြော်ကို ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်ပေါ်သို့ ဆယ်၍ ချလိုက်ပြီးနောက် အိုးတစ်လုံးကိုလှန်၍ ကြည့်လိုက်ပြန်၏။ ထိုအိုးမှာ ဟင်းချိုအိုးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဇွန်းတစ်ချောင်းနှင့်ခပ်၍ မြည်းကြည့်လိုက်ရာ လျှာကို အပူလောင်သွားသဖြင့် မထွေးနိုင် မမျိုနိုင် မျက်လုံးကြီးပြူးကာ မျက်ရည်များ ယိုစီး၍ကျလာလေ၏။ ထို့နောက်မှ မီးမွှေးသည့် ယပ်တောင်စုတ်တစ်ခုကိုယူပြီး လျှာကို အပူသက်သာစေလိုသည့်သဘောဖြင့် ယပ်တောင်နှင့် ခတ်၍ပေးရလေ၏။

ဆိုးပေမှာ လျှာကို အပူလောင်သွားသဖြင့် နောက်တစ်ကြိမ် ဟင်းချိုကိုခပ်၍ အေးအောင်မှုတ်ပြီးမှသောက်သော်လည်း အရသာ

အလေးအပေါ့ကိုမသိဘဲ လျှာထဲတွင် ပေါ့ပြက်ပြက်ကြီးဖြစ်နေသောကြောင့် ငံပြာရည်လိုလေးသည်ဟု ယူဆကာ ပုလင်းတစ်ခုကိုဆွဲပြီးလျှင် တစ်ဇွန်းမောက်မောက် လောင်း၍ချလိုက်လေ၏။ ထိုသို့ လောင်းချလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဆိုးရွားသောအနံ့ထွက်လာသည်ကိုတွေ့ရမှ မိမိသည် ငံပြာရည်ပုလင်းနှင့် ရေနံဆီပုလင်း မှား၍ထည့်မိခြင်းကိုသိရှိကာ မကြံတတ်၊ မစည်တတ်ဖြစ်၍ နေလေတော့၏။ ဟင်းအိုးကို သွန်ရမှာလည်း အခက်၊ ယခုအတိုင်း ထားရမှာလည်း အခက်ဖြစ်၍ မကြံတတ်၊ မစည်တတ်ဖြစ်ပြီး ထင်းပုံအနီးတွင်ထိုင်၍ မှိုင်မိလေ၏။

ထိုအခိုက်တွင် ဆိုးပေအားလိုက်၍ ရှာဖွေမေးမြန်းနေသော အစ်ကိုကြီးမောင်တင့်၏အသံကို ကြားရသဖြင့် မိမိအား ယခုကဲ့သို့ မီးဖိုအတွင်းတွေ့နေခြင်းကို မောင်တင့်မြင်လျှင် ဟင်းခိုး၍စားသည်ဟု အတိုင်ခံရမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် ဟင်းချိုအိုးကို လျင်မြန်စွာ ပြန်၍ဖုံးထားလိုက်ပြီးလျှင် ပန်းကန်ပြားတွင် ထည့်ထားသော ကြက်ကောင်ကြော်ကို အဘယ်နေရာတွင် ထားရပါမည်နည်းဟု ကြံရာမရ၊ ကြောင်အိမ်မှာလည်း မီးဖိုခန်းတွင် မထားသောကြောင့် စဉ်းစား၍ မရသည့်အဆုံးတွင် မီးဖိုအောက်သို့ ထိုး၍ချကာ ဝှက်ထားလိုက်လေ၏။

မောင်တင့်သည် ဆိုးပေကိုရှာရာက မီးဖိုချောင်ထဲမှထွက်လာသော ဆိုးပေကို တွေ့ရသောအခါ များစွာအံ့အားသင့်သွားလေ၏။ ခါတိုင်း၌ ထိုသို့တွေ့ရလျှင် မောင်တင့်သည် ဆိုးပေကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းကာ လူကြီးများအား တိုင်ကြားခြင်းဖြင့် အရိုက်ခံရစေသော်လည်း ယခုမူ မိမိအကျိုးဆောင်ဖြစ်သောကြောင့် ဆူပူရန်ကို သတိမရနိုင်ဘဲ ချိုသာသောမျက်နှာဖြင့် “ညီလေး ဒီစာ မင်းကို မြက တကယ်ပေးလိုက်တာလား”

“ဟုတ်တယ် မမမြက တကယ်ပေးလိုက်တာ” ဟု ဆိုးပေက

ပြန်ဖြေလိုက်ရာ မောင်တင့်မှာ ဆိုးပေကိုကြည့်ပြီး အိတ်ထဲမှ ငါး
မူးစေ့တစ်စေ့ ထုတ်ပေးလေ၏။

“ရော့ မင်းမုန့်ဝယ်စား”

ဆိုးပေမှာ အံ့ဩသွား၏။ မိမိမှာ စေတနာဖြင့် ကူညီလိုက်
ခြင်းဖြစ်ရာ မောင်တင့်လှမ်းပေးသော ငါးမူးစေ့ကို မယူနိုင်သေး
ဘဲ လက်တွန့်၍နေလေ၏။

“ဘာလဲကွ နည်းလို့လား” ဆိုကာ မောင်တင့်က အိတ်ထဲမှ
ငွေတစ်ကျပ် ထုတ်ပေးပြန်ရာ ဆိုးပေမှာ ဤတစ်ခါတွင် လိုချင်
သောစိတ်ကို မျှီသိပ်၍မထားနိုင်တော့ဘဲ မောင်တင့်လှမ်းပေး
သော ငွေတစ်ကျပ်ကို ဆတ်ခနဲလှမ်းယူလိုက်မိလေ၏။

ဆိုးပေသည် မောင်တင့်ပေးသော ငွေတစ်ကျပ်ကို ကိုင်ရင်း
အိမ်မှ ထွက်ခဲ့လေ၏။ မောင်မောင်၊ အီစွတ်၊ အဝိန်တို့ကို လိုက်
ရှာသော်လည်း မတွေ့ဘဲရှိလေရာ ထိုငွေတစ်ကျပ်ကို မုန့်များ
ဝယ်ကာ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေးစားမည်ဟု ကြံရွယ်လျက်
အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။ အိမ်သို့ရောက်ပြီးနောက် မုန့်များကို အခန်း
ထဲတွင် သွား၍ထားလိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက် အောက်ထပ်မှ ဆူဆူညံညံသံများ ကြားလိုက်ရ
လေရာ ဆိုးပေမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး နားစွင့်နေမိလေ၏။

“ဘယ်မလဲ ဟိုကောင်ကလေး ဆိုးပေ။ ကျွန်တော်က မြဆို
လို့ မြခင်အောက်မေ့ပြီး ချိန်းတဲ့နေရာသွားတွေ့တာ။ ခုတော့ ဟို
ဦးထွန်းလူရဲ့သမီး ရွှေဘိုမင်းကြိုက်ပေါင်တံရှည်ကြီး မြမှုတဲ့ဗျ။
ပြီးတော့ မြမှုကလည်း ဒီကိစ္စတွေကို သူ့အဖေကို ဖွင့်ပြောလိုက်
သတဲ့။ ကောင်းကြသေးရဲ့လား။ ခု ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ” ဆိုသော
မောင်တင့်၏ အသံကို ကြားလိုက်ရလေရာ ဆိုးပေမှာ ဘာလုပ်
ရမှန်းမသိဘဲဖြစ်၍သွားမိလေ၏။

ဆိုးပေမှာ မိမိ၏ အထင်နှင့်အမြင် လွဲမှားသွားရခြင်းအတွက်

များစွာစိတ်မကောင်းခြင်းဖြစ်မိသော်လည်း လောလောဆယ်တွင် အစ်ကိုဖြစ်သူမောင်တင့်ကို မတွေ့ရဲဘဲဖြစ်မိလေ၏။

ထိုအခိုက် မိခင်မရွှေဖော့၏ ဆူညံသောအသံကို ကြားလိုက် ရပြန်လေရာ ဆိုးပေမှာ ပို၍မျက်လုံးပြူးသွားမိလေ၏။

“ဒီမှာ မိညွှက်လည်း ဘယ်သွားမှန်းမသိဘူး။ ကြက်ကောင် လုံးကြော်လည်း ကြောင်စားလို့ ကုန်ပြီ။ ဟင်းချိုအိုးထဲမလည်း ရေနံဆီတွေခပ်ထားတယ်” ဆိုသော မိခင် မရွှေဖော့၏ အသံကို ကြားရပြီးနောက် မောင်တင့်၏ “ဆိုးပေပဲဖြစ်မှာပဲ စောစောတုန်းက မီးဖိုထဲကထွက်လာတာ ကျွန်တော်တွေ့ရတယ်။ သူ့မျက်နှာ လည်း အိုးမဲတွေပေလို့” ဆိုသော အသံကိုပါ ကြားလိုက်ရလေ သည်။

“ဒါဖြင့် ဒင်းလက်ချက်ပဲဖြစ်မှာပဲ။ ဘယ်မလဲ ဒီကောင်လေး” ဆိုသော ဖခင်ဖြစ်သူ၏အသံကို ကြားလိုက်ရပြန်လေ၏။

အကျိုးတော်ဆောင် ဆိုးပေကား မိမိ၏ စေတနာအကျိုး ပေးနည်းပါးမှုကြောင့် အခန်းထဲမှ ပြေးပေါက်ကိုရှာနေရလေ၏။ ထိုအခိုက် အောက်ထပ်မှတက်လာကြသော ဖခင်ဦးဘိုးလူ၊ မိခင်မရွှေဖော့၊ အစ်မ မယ်မြင့်၊ အစ်ကို မောင်တင့်တို့၏ ခြေသံ များကို ကြားလိုက်ရလေရာ ဆိုးပေမှာ ချောင်ပိတ်၍မိနေပြီဖြစ် ရာ ဘယ်လိုမှ ပြေး၍မလွတ်နိုင်တော့သည့်အဆုံး၌ အညံ့ခံ လိုက်ရလေတော့၏။

* * *

ထိုနေ့ည၌ကား ဆိုးပေကို ထမင်းမကျွေးဘဲ အခန်းတွင်း၌ ပိတ်၍ ဒဏ်ခတ်ထားလိုက်ကြလေ၏။

ဆိုးပေကား မမှုချေ။ ညနေက မောင်တင့်ပေးသောငွေတစ် ကျပ်ဖြင့် ဝယ်ထားသောမုန့်များကို ဝနေအောင် ခွတုတ်လျက် ရှိချိန်ဝယ် အိမ်အောက်ထပ်၌ ဖခင်ဦးဘိုးလူ၊ မိခင်မရွှေဖော့၊

ဆိုပေ

၇၃

အစ်ကိုမောင်တင့်၊ အစ်မမယ်မြင့်တို့မှာ ရေနံဆီခပ်ထားသော
ဟင်းချိုကို နှာခေါင်းပိတ်လျက် သောက်၍နေကြရလေ၏။
အစေခံမလေးမိညွှက်ကား ပြန်မလာသေး။

အမတ်လောင်း သခင်ဆိုးပေ

ပင်နီစာအုပ်တိုက်

“မင်း ဒီမနက်ခင်းကလေးတွင်ပဲ ပြတင်းပေါက်မှန်သုံးချပ် ခွဲပြီးပြီ” ဟု ဆိုရင်း ဆိုးပေ၏ ဖခင်သည် လေးနှင့်မြားကို ဗီရို အံဆွဲရှည်အတွင်းသို့ ထည့်သွင်းသိမ်းဆည်းကာ အံဆွဲပိတ်၍ သော့ခတ်လိုက်ပြီးနောက် “ပြီးတော့လည်း ဒေါ်နုအိမ်က ကြောင်ကို လေးနဲ့ပစ်တယ်လို့ လာပြီးတိုင်ခံရတယ်” ဟု ဆိုးပေဖက်သို့ ပြန်လှည့်ရင်းပြောကာ ဆိုးပေ၏ ထုချေချက်ကို စောင့်နေလေ၏။

ဆိုးပေ၏ မျက်လုံးများမှာ ပြူးကျယ်ကာ ပေကလပ် ပေကလပ်နှင့် နေတော့သည်။

“ကျွန်တော် ကြောင်ကို တမင်ပစ်တာ မဟုတ်ဘူး အဖေရ။ တကယ့်ကို ကျွန်တော်ပြောတာပါ။ ကျွန်တော်ဘယ်တော့မှ ကြောင်ကို မစဘူး။ ကျွန်တော့်ဘာသာကျွန်တော် လေးပစ်နေတာကို ကြောင်က ပြေးရင်းဝင်တိုးတော့ မှန်သွားတာပေါ့”

“ဒီလို ပစ်ရင် ခတ်ရင် ထိမယ် မှန်မယ်ဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား”

“ကျွန်တော်ပစ်လိုက်တုန်းက ကြောင်မှမရှိသေးပဲ။ မှန်ခါနီးမှ ကြောင်က မိုက်လို့ ရောက်လာတာ။ လှမ်းဆွဲလို့ မမီနိုင်တော့ဘူး။ ကြောင်ကို ကျွန်တော် တကယ်ပစ်တာဆို မှန်ပါ့မလား။ လက်မှ မတည့်သေးတာ။ ကျင့်သားရလို့ လက်တည့်နေရင်တော့

ကြောင်ကို ကျွန်တော် ပစ်တယ်ဆိုရင် ဟုတ်သေးတာပေါ့”

ဆိုပေ၏ ဖခင်သည် ဗီရိသော့ကို အိတ်ထဲသို့ထည့်ပြီး နောက် “အေး မင်းလက်မတည့်ချင်လည်း နေရော။ ဒါတွေမင်းကို ဘယ်တော့မှ ပေးမကိုင်ရဘူး” ဟု စီရင်ချက်ချလိုက်လေ၏။

လွန်ခဲ့သည့် တစ်ပတ်ကလည်း ဆိုးပေမှာ အစိုးရဘဏ္ဍာ တော်အဖြစ် ခရာတစ်ခု အသိမ်းခံခဲ့ရလေပြီ။ ယခုလည်း လေးနှင့် မြားကို အသိမ်းခံရပြန်သည်။ ဤလောကကြီးကား မတရား၊ ကစားရာ၌ပင် မလွတ်လပ်၊ အချုပ်အချယ် မကင်း၊ လေးနှင့်မြား ကင်းမဲ့ခြင်းသည် ဆိုးပေ၏ဘဝတွင် ဟာလာဟင်းလင်းနှင့် သာယာခြင်း ကင်းပါဘိတော့သည်။

ဆိုးပေ၏ ရဲဘော်များဖြစ်ကြသော မောင်မောင်မှာလည်း လေးနှင့်မြားနှင့်၊ အဝိန်မှာလည်း လေးနှင့်မြားနှင့်၊ အိစ္စတ်မှာလည်း လေးနှင့်မြားနှင့်၊ သာဒွန်းဦးမှာလည်း ထိုနည်းတူပင်။ သူတစ် ယောက်သာလျှင် လေးမြားကိုင်စွဲသည့်ရဲဘော်ရဲဘက်တို့အလယ် တွင် မျက်နှာငယ်ငယ်နှင့် လူရာမဝင် ဖြစ်ရချေတော့မည်။ လောက ကြီးကား နေဖို့ပင်မကောင်းတော့ချေ။

ဆိုးပေသည် ဘောင်းဘီတိုအိတ်ထဲ လက်နှစ်ဖက်ထည့်ပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ အိမ်ထဲမှထွက်၍ ခြံထဲသို့ ဆင်းခဲ့လေ၏။

“ခွေးကြောင်၊ ဝက်ကြောင်၊ ဟင်းခိုးစားတဲ့ကြောင်၊ သူ့ဟာ သူ မရှောင်တတ်ဘဲ ဝင်တိုးတဲ့ ကြောင်တောင်ကန်း၊ သူ့မှန်တာ လည်း မနာဘဲနဲ့ ငါလေးကိုင်တာ မနာလိုလို့ အာခေါင်ဖြူအော် တဲ့ကြောင်၊ ခွေးကိုက်သေပါစေ”

ဆိုးပေသည် ခြံဝင်းအပြင်သို့ ရောက်၍ လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာရင်း သစ်ငုတ်တိုကလေးတစ်ခုတွေ့သဖြင့် အမှတ်မဲ့ တက်၍ထိုင်ကာ မေးထောက်မှိုင်းတွေချနေလေ၏။

“မှန်ကလေး တစ်ချပ်နှစ်ချပ်ကွဲတာ တစ်အိမ်လုံး ပုံးမှန်တဲ့

အတိုင်းပဲ။ သိပ်အဖြစ်ကြီးလွန်းတယ်။ မှန်ဝယ်ပြီး ပြင်လိုက်ရင် ပြီးတာများ ခဲခဲယဉ်းယဉ်းလိုက်လို့။ ငါတောင် ပြင်တတ်သေး တယ်။ တကယ်ဆိုရင်”

ဆိုးပေသည် ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်လုပ်ရာက စကားရပ် လိုက်လေ၏။ သူ့အနီးသို့ချဉ်းကပ်လာသော ခြေသံများသည် သူ၏ အတွေးအမျှင်တန်းကြီးကို ဖြတ်တောက်လိုက်လေ၏။ ချဉ်းကပ်လာသူကား မောင်မောင်ဖြစ်ပေ၏။

“ဟေ့ မင်းဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

ဆိုးပေသည် မော်၍ မကြည့်ဘဲ “ငါ့လေးနဲ့မြား အဖေသိမ်း ထားလိုက်ပြီ” ဟု ဖြေလိုက်၏။

“ငါလည်း မရှိတော့ဘူး”

“ဟင်” ဟု ဆိုကာ ဆိုးပေသည် မောင်မောင်၏ မျက်နှာကို မော်ကြည့်ပြီး “ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲ” ဟု မေး၏။

“ငါတို့အိမ် ဟိုဘက်က ခြံထဲမှာ လာပြီးနားတဲ့ စာကလေးကို ငါပစ်လိုက်တာ ခြံလုပ်နေတဲ့ ကိုစံလုံးက သူ့ဖင်မှန်တာနဲ့ သူ့ကို ပစ်ပါတယ်ဆိုပြီး အိမ်လာတိုင်တယ်။ ငါက အလကား ပစ်ပါ့ မလားကွာ။ သူ့ဖင်ချက်စားရတာလိုက်လို့”

“ဒါနဲ့ မင်းတို့ အမေကလည်း သိမ်းလိုက်ပြန်ရောလား”

“သိမ်းထားရင် တော်သေးတာပေါ့။ တစ်နေ့ကျရင် ပြန်ရဦး မှာ။ အခုတော့ ချိုးပြီး မီးဆိုက်ပစ်လိုက်တယ်”

မောင်မောင်နှင့်စာလျှင် မိမိကား တော်သေး၏ဟု ဆိုးပေအဖို့ စိတ်သက်သာရာရစေသော်လည်း ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ခြင်းကား မဖြစ် သေးချေ။ နေ့တစ်ဝက် ကျောင်းပိတ်သည့်အတွက် အားလပ်ခွင့် ရက်တိုင်းစုရုံးစည်းဝေးနေကျပြီဖြစ်သော ချစ်တီးဂိုဒေါင်ကြီးတွင် ယနေ့အဖို့ ပျူစောထီးလုပ်၍ ငှက်ကြီး၊ ကျားကြီး၊ ရှားပျံကြီး များကို အားရပါးရ သုတ်သင်ဖြိုခွင်းကစားမည်ဟု အားခဲ

ထားလေသမျှ စိတ်ကူးယဉ်အဆောက်အအုံကြီး ပြုပျက်သွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် ရည်ရွယ်ချက်ကင်းသောနေ့အဖြစ်ဖြင့် အချိန်ကုန်ရမည် ကို မလိုလားနိုင်ပေ။

“လာကွာ ဂိုဒေါင်ကိုသွားကြမယ်”

“ဘာ ကစားစရာရှိလို့ ပျော်စရာ ကောင်းမှာလဲ”

“အဝိန်တို့၊ အိစ္စတ်တို့ လာရင် သူတို့ဆီမှာ လေးမြားတွေ ပါလာမှာပေါ့။ တို့မှာ မရှိတော့လည်း တစ်ယောက်တလဲစီ ကိုင် နိုင်သားပဲ”

ဆိုးပေသည် စိတ်မပျံ့တပါနှင့်ပင် ထ၍ လိုက်လာခဲ့လေ၏။ ဂိုဒေါင်သို့ ရောက်သောအခါ အိစ္စတ်နှင့် သာဒွန်းဦးတို့ ရောက်နှင့် ကြလေပြီ။ သူတို့လက်ထဲ၌လည်း လေးမြား မပါကြချေ။ သူတို့ လည်း ဆိုးပေ၏ကံကြမ္မာအတိုင်း စိမ့်ဖန်တီးခြင်း ခံကြရရှာလေ သည်။ အဝိန်ကား တအောင့်လောက်ကြာမှ ရောက်၍လာ လေ၏။

“မင်းကော လေးမပါလာဘူးလား”

“ငါတို့ အတယ်က ဝက်သားခြောက်လှမ်းထားတာကို ကျိုး ကန်းမထိုးအောင်ခြောက်ဖို့ အဆင်သင့်ပဲဆိုပြီး ငှားထားလိုက် တယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်လည်း ပြန်ရမှာမဟုတ်ဘူး။ နေ့တိုင်း တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး လှမ်းနေမှာပဲ”

“လူကြီးတွေဟာ ကိုယ်ချင်းမစာဘူးကွာ။ သိပ်မတရားတာ ပဲ” ဟု ဆိုးပေက မှတ်ချက်ချလိုက်လေ၏။ ကျန်ရဲဘော်များကား ဘာမျှ ထင်မြင်ချက်မပေးဘဲ ဂိုဒေါင်အပြင်ဘက် နံရံဘေးတွင် ငေးငိုင်း၍ နေကြလေ၏။

ဆိုးပေလည်း ဘာမျှဆက်မပြောတော့ဘဲ လက်ကိုနောက် ပစ်ပြီး ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်နေရာက ခေါင်းတစ်ချက် အမော့လိုက်တွင် ဂိုဒေါင်နံရံ၌ကပ်ထားသော ပိုစတာတစ်ချပ်ကို

မျက်မှန်းတန်းမိလျက်သား ရှိလေ၏။

ပိုစတာပေါ်၌ ရေးသားထားသည့် စာများကား . . .

တသီးပုဂ္ဂလ အမတ်လောင်း
ဦးတုပ်ကြီး
 ကို မဲဆန္ဒ ပေးတော်မူကြပါ။

သို့ မြင်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဆိုးပေ၏ ဦးနှောက်ထဲ သို့ အလင်းရောင်ကလေးတစ်ခု ထိုးဝင်သွားလေ၏။ ဆိုးပေ၏ မျက်စိထဲတွင် မကြာမီကာလက ဓမ္မရက္ခိတ ဆွမ်းလောင်းအသင်း ရုံထဲတွင် ဦးတုပ်ကြီး မဲဆွယ်တရားလာ၍ဟောသည်ကို ပြေး၍ မြင်မိပြီး ဦးတုပ်ကြီး၏ အဘောင်အာရင်းသန်သန်နှင့် ပြောဟောသွားသောစကားများသည် ဖခင်နှင့်အတူ သွားရောက်နားထောင်စဉ်ကအတိုင်း တစ်လုံးချင်း ပြန်လည်ပေါ်ပေါက်လာသကဲ့သို့ ထင်မြင်မိလေ၏။

“ဟုတ်ပြီကွ ငါတို့လည်း တိုက်ဖျက်မယ်။ မတရားတဲ့ လောကကြီးကို ငါတို့ တိုက်ဖျက်ရမယ်” ဟု ဆိုးပေက လွတ်ခနဲ ဟစ်အော်လိုက်ရာ ကျန်လေးဦးမှာ လန့်ဖျပ်ပြီး အကြောင်သားကြည့်နေမိကြလေ၏။

အတန်ကြာမှ အိစ္စတ်က “အေးကွ၊ လောကကြီးဟာ မတရားတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ တိုက်ဖျက်မယ်ဆိုတာ ဘာလုပ်မှာလဲ” ဟု မေး၏။

“ဒါတော့ မင်းက အလကားကြီးကျယ်နေတာ။ တိုက်ကို မပြောနဲ့ ဒီဂိုဒေါင်ကြီးကိုတောင် မင်း ဖျက်နိုင်ရဲ့လား” ဟု မောင်မောင်က ဝင်၍မေးလိုက်ပြန်၏။

“ငါပြောနေတာ မင်းတို့ နားမလည်ကြဘူး။ ငါက အတည်ပြောနေတာ။ အဖေအမေတွေ မတရားဘူး။ ဆရာမလည်း မတရားဘူး။ တခြားမပြောနဲ့၊ ဒေါ်နုအိမ်ကကြောင်တောင် မတရားဘူး။ ငါ့ကို သက်သက် ရျောက်တွန်းတာ”

“ဟုတ်တယ် ကိုစံလုံးလည်း မတရားဘူး” ဟု မောင်မောင်က ထောက်ခံလေ၏။

“ဒီလိုဆိုရင် တို့တတွေ အဖေ အမေရော၊ ဆရာမရော၊ ကြောင်ရော၊ ကိုစံလုံးရော . . .” ဟု သာဒွန်းဦးက အကြံပေး၍ အဝိန်ကအော်လိုက်စဉ် ဆိုးပေက “တို့မှာ သပိတ်မှမရှိဘဲ မှောက်လို့ မရဘူး။ တို့အမတ်အရွေးခံပြီး အရေးဆိုမယ်။ တို့လိုချင်တာတွေတောင်းမယ်” ဟု ပြောပြလေ၏။

“တို့လည်း အမတ်လုပ်မယ်” ဟု တစ်သံတည်း ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

“မင်းတို့ မလုပ်ရဘူး။ ငါတစ်ယောက်ထဲ လုပ်မယ်။ အမတ်ဆိုတာ တစ်ယောက်ထဲ လုပ်ရတာ။ ဒါကြောင့် တစ်သီးပုဂ္ဂလ အမတ်လို့ ဆိုနေကြတာပေါ့”

“မင်းချည်းပဲလုပ် တို့မပါဘူး” ဟု သာဒွန်းဦး ခေါင်းဆောင်၍ ကန့်ကွက်လိုက်၏။

ဆိုးပေမှာ အနည်းငယ်တွေဝေ၍သွားလေ၏။ သာဒွန်းဦးက လွဲ၍ ကျန်ရဲဘော်များ၏ ထောက်ခံချက်ကို ရမည်လားဟု တစ်ဦးချင်း အကဲခတ်ရာ ဟန်ပုံမပေါ်သည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“အမတ်ဆိုတာ တစ်ယောက်ထဲပဲ လုပ်ရတယ်။ အကုန်လုံး အမတ်လုပ်ချင်ရင် လူထု ဘယ်မှာ ရှိတော့မှာလဲ။ အဲဒီတော့ ငါ အမတ်၊ မင်းတို့က လူထုလုပ်မှ ဖြစ်မယ်”

“ငါတို့ အမတ်မလုပ်ရဘူးဆိုရင်၊ မင်းက ငါတို့ကို ဘာပေးမလဲ” ဟု အဝိန်က မေး၏။

ဆိုးပေ

၈၃

“ငါ အမတ်လုပ်တာ သဘောတူရင် လက်ညှိုးထောင်၊ ထောင်တဲ့လူကို ငါ့အိတ်ထဲမှာ ပါတဲ့ မာလကာသီး တစ်ကိုက်ပေးမယ်”

“ဘယ်မှာလဲ မင်းမာလကာသီး။ ပြစမ်းပါဦး”

ဆိုးပေသည် အိတ်ထဲမှ မာလကာသီးတစ်လုံးကို ထုတ်ပြကာ မောင်မောင်၏ အမေးကို ဖြေရှင်းလိုက်လေ၏။

“မင့် မာလကာသီးက ကိုက်ပြီးသားကြီး။ ကျန်တာကို တို့လေးယောက်တစ်ယောက်တစ်ကိုက်နဲ့ လောက်တောင်မလောက်ဘူး” ဟု အီစွတ်က ပြောလေ၏။

“တစ်ယောက်က မာလကာသီးစားရရင်၊ နောက်တစ်ယောက်က ဟောဒီဂျင်ကို နှစ်ရက် အလကားကိုင်ရမယ်” ဟု ပြော၍ ဆိုးပေသည် အိတ်တစ်ဖက်ထဲမှဂျင်ကို ဆွဲနုတ်ထုတ်ပြပြီး နောက်

“မင်းတို့ကို ဒီလို ဘယ်သူကများ ပေးဖူးလဲ။ ငါမို့ ပေးတာ။ ဒါတောင် ငါ့ကို အမတ်လုပ်တာ သဘောတူမှ ပေးမှာ။ နောက်ပြီးတော့ ငါ နို့အေးချောင်းဝယ်စားရင်လည်း တစ်ယောက်တစ်ကိုက် ပေးမှာပဲ” ဟု ပြောပြလေ၏။

ရဲဘော်များသည် ဆိုးပေအား အမတ်အဖြစ်တင်မြှောက်ရန် စိတ်ညွတ်လာကြလေ၏။

“ဒီလိုဆိုရင် တို့က မဲပေးတဲ့လူတွေလုပ်မယ်။ မင်းက အမတ်အရွေးခံရမှာပေါ့”

ဤတွင် ဆိုးပေ၏ စိတ်ထဲတွင် အကြံသစ်ပေါ်လာပြန်ကာ “အေး ဟုတ်ပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ခဏနေကြဦး” ဟု ဆိုကာ ဂိုဒေါင်အတွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။ ငါးမိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ ဆိုးပေသည် စာရွက်ကြီးတစ်ချပ်ကို ယူလာပြီးနောက် “ဟောဒီမှာ ကြည့်ကြစမ်း” ဟု ဆိုကာ စာရွက်ပေါ်တွင် မီးသွေးခဲနှင့်ရေးထားသော

စာများကို ထောင်၍ ပြလိုက်လေ၏။

၁-သီးပုတ်ဃလ
 ဂိုဒေါင် မျောက်ပိုင်း အမတ်လောင်း
 သခင်ဆိုးပေ ခေါ် **ကျော်ဒင်**
 မဲစံဒ ပေးဂျာဘာခမြား

ဤစာကိုမြင်သည်နှင့် ရဲဘော်များက သောင်းသောင်းဖျဖျ လက်ခုပ်တီး၍ သြဘာပေးကြလေ၏။

“ကဲ လာကြ၊ ဂိုဒေါင်ထဲကို သွားကြဦးမယ်”

ရဲဘော်များက နောက်ကလိုက်ကြလျက် ဆိုးပေက ရှေ့ဆောင်ကာ “မြို့မိ မြို့ဖများခများ ယနေ့ ဂိုဒေါင်ထဲမှာ တရားပွဲ ရှိပါသည်။ ဒါ့ကြောင့် အားလုံးလာကြပါခများ” ဟု ကြွေးကြော်လျက် ဂိုဒေါင်ထဲသို့ ဝင်ကြလေ၏။

ဂိုဒေါင်ထဲသို့ရောက်လျှင် ဆိုးပေသည် စောစောက အသင့်ပြင်ဆင်ထားခဲ့သော ထင်းရှူးသေတ္တာပေါ်သို့ တက်လိုက်လေ၏။ ရဲဘော်များကား ရှေ့တစ်ဝိုက်တွင် ထိုင်သူထိုင်၊ မှောက်သူမှောက်နှင့် ဆိုးပေ၏တရားကိုနာခံရန် စောင့်စားနေကြလေ၏။

“လူထုတွေခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ အရေးဆိုနေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို နေ့တိုင်းအပြစ်ရှာနေပါတယ်။ လေးတွေ မြားတွေကိုလည်း သိမ်းပါတယ်။ ပျော်လို့ ခရာမှုတ်တာတောင် နားငြီးတယ်ဆိုပြီးသိမ်းပါတယ်။ နေရာတကာတိုင်း အပြစ်ရှာပါတယ်။ ထမင်းစားရင် ပြတ်ပြတ်နဲ့မစားရဘူးလို့ ဆူပါတယ်”

“သချီးလည်း မစုတ်ရဘူးတဲ့” ဟု မောင်မောင်က ဝင်၍ ထောက်ခံလိုက်၏။

ဆိုးပေသည် မောင်မောင်ဝင်၍ထောက်သည်ကို နှောင့်ယှက်

သည့်အနေမျိုး မကျေနပ်ဟန်ဖြင့် မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးလိုက်၏။

“ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ တိုက်ဖျက်နေပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို မဲဆန္ဒပေးကြပါ။ ကျွန်တော့်မဲပုံးမှာ လေးနဲ့မြားတံဆိပ်ရေးထားပါ့မယ်။ ကျွန်တော့်ကို မဲပေးရင် လူထုတွေလိုချင်တာလုပ်ပေးပါ့မယ်။ ကျွန်တော်ဟာ တိုင်းပြည်အတွက် ရွာထဲက ရေတွင်းထဲကို ခွေးသေတစ်ကောင် ဆွဲချခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကန်ထဲကရေကို ထမ်းရောင်းတဲ့ ကိုကျောက်က ပိုက်ဆံတစ်မူးချီးမြှင့်ခံရပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ အဲဒီအရပ်ထဲမှာဆိုရင် ကျွန်တော်ကလွဲရင် မန်ကျည်းပင်ထိပ်ဖျားရောက်အောင် ဘယ်သူမှ မတက်နိုင်ပါဘူး။ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်ဟာ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ခွေးဖြူကို ဖမ်းပြီးတော့ တစ်ကိုယ်လုံး သင်္ဘောဆေးအစိမ်းသုတ်ပေးလို့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ခွေးစိမ်း အထူးအဆန်း တစ်ကောင်ထဲပဲရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူကြီးတွေကရိုက်လို့ မတရားပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ တိုက်ဖျက်နေပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် မတရားဘူး”

“အခု ကျွန်တော့်ကို အမတ်လုပ်ပေးကြပါ။ ကျွန်တော့်ကို ဒဏ်ပေးတဲ့ဆရာမကို နောင်ကို ဒဏ်မပေးပါဘူးဆိုတဲ့စာကို နေ့တိုင်း အခါတစ်ရာ ရေးခိုင်းပါ့မယ်”

“သဘောတူတယ်”

“ကလေးတိုင်း ကလေးတိုင်း လေးနဲ့မြားကိုင်ဖို့ ပေးမယ်။ ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ် ခရာမှုတ်ရမယ်”

အိစ္စတ်တို့ လက်ခေါက်မှုတ်သံ ဆူပွက်သွားတော့၏။

“အေး လူကြီးတွေ သေဒဏ်ပေးရင် မင်းတို့လည်း ခုံတမာ ဇီရုံးမှာ ပါရမယ်”

“ဝမ်းစမိုး”

ဆိုးပေသည် ဆက်လက်၍ဟောရန် စဉ်းစားမရတော့သဖြင့် ဦးတုပ်ကြီး မဲတရားဟောစဉ်က ပြောခဲ့သည်များကို သတိရကာ “မေးခွန်းထုတ်ချင်တဲ့လူများရှိရင် ထုတ်ကြပါ” ဟု နိဂုံးသတ် လိုက်လေ၏။

“ဝုတ် ဝုတ်”

“ဘယ်သူလဲ ငါ့ကို ခွေးလို ဟောင်ပြတာ”

“တို့ မဟုတ်ရပါဘူး”

“ဝုတ် ဝုတ်”

ဆိုးပေနှင့် ရဲဘော်များသည် အသံလာရာသို့ ကြည့်လိုက်ကြ ရာ ဂိုဒေါင်တံခါးပေါက်မှ အထူးပရိသတ်တစ်ယောက် လေးဖက် ထောက်၍ဝင်လာသည်ကို တွေ့ကြရလေ၏။ ဆိုးပေသည် တရားဟောသော ထင်းရှူးသေတ္တာစင်မြင့်ပေါ်မှဆင်း၍ ဝင်လာ သော ခွေးကလေးအနီးသို့ ပြေးသွားလေ၏။

“နင် ဘာဖြစ်လို့ တို့တရားပွဲလာပြီး နှောင့်ယှက်ရတာလဲ”

ဆိုးပေသည် ပြောပြောဆိုတို့ ခြေနှင့်ယမ်းလိုက်လေ၏။ သို့သော် ခွေးကလေး၏ အရှောင်ကောင်းခြင်းကြောင့် မကန်မိ ချေ။ သို့မကန်မိသဖြင့် ဆိုးပေမှာ မကျေမနပ်ရှိမိလေ၏။ ခွေး ကလေးမှာကား မိမိ ကန်လိုက်သည်ကိုပင် ကန်သည်မထင်ဘဲ ကျီစားသည်ထင်ကာ၊ ဆိုးပေအား ရှေ့နောက် ဝဲယာ လှည့်ပတ် ပြေးလိုက်၊ ဟောင်လိုက်၊ ပတ်ချာလှည့် ပြေးလိုက်၊ အမြီးကလေးနှုန်း၊ ရှေ့ခြေနှင့် ခေါင်းကလေးနိမ့်၊ ဖင်ကလေးထောင်၍ ဟောင်ရင်း နောက်ဆုတ်ပြေးလိုက် လုပ်နေသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် ဆိုးပေသည် တုတ်တစ်ချောင်း ကောက်ပြီးလျှင် ခွေးကလေးကို လှမ်း၍ ပေါက်လိုက်၏။

ခွေးငယ်သည် တုတ်ကို တိမ်းရှောင်လိုက်ပြီးလျှင် လွင့်သွား သော တုတ်နောက်သို့ ဟောင်ရင်း ပြေး၍ လိုက်ဟပ်ကာ မာန်

ဆိုးပေ

၈၇

ဖီလိုက်၊ ဟိန်းဟောက်လျက်၊ တုတ်ကလေးကို ဝါးလိုက်၊ ပါးစပ်
နှင့်ခါ၍ လွင့်ပစ်ချလိုက်၊ ပြေးဟပ်လိုက် လုပ်ပြီးနောက် ပါးစပ်
နှင့်ကိုက်ချီ၍ ဆိုးပေထံ လှည့်လာကာ ရှိခိုးဟန် လက်နှစ်ဖက်
မြှောက်ပြီး ဆိုးပေ၏တုတ်ကို ဆက်သလေ၏။ ဤအမှုအရာကို
မြင်ရသော ဆိုးပေမှာ ဝမ်းမြောက်နှစ်သက်မဆုံးဖြစ်ကာ ခွေးငယ်
ကို ပြေး၍ ပွေ့ဖက်မိလေ၏။

ခွေးကလေးကား ပေါက်လွတ်ပဲစား ရွာခွေးများကဲ့သို့မ
ဟုတ်။ နားရွက်ဖားဖား အမြီးဖွားနှင့် မတိုမရှည်အမွေးဖြူ
ခါးလယ်တွင် အနက်ကွက်ရှိပြီး လည်ပတ်ကလေးနှင့်ဖြစ်ပေ၏။

“ဟာ ခွေးကလေးဟေ့။ သိပ်လှတာပဲ”

ရဲဘော်များသည် ပြောပြောဆိုဆို ခွေးကလေးရှိရာသို့ ဝိုင်း
ဝန်းလာကြလေ၏။

“လည်ပတ်မှာ စာရေးထားတယ်ကွ”

ဆိုးပေသည် လည်ပတ်ပေါ်တွင်ပါသည့် နာမည်တပ်သော
သတ္တုပြားကလေးကိုကြည့်လိုက်ရာ အင်္ဂလိပ်စာလုံးများဖြင့်
‘ဂျမ်ဘို’ ဟု ရေးထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ဂျမ်ဘို ဂျမ်ဘို ဂျမ်ဘို”

ဂျမ်ဘိုသည် မိမိနာမည်ခေါ်သည်ကို ကြားရ၍ အမြီးကလေး
နှုန်းပြလေ၏။

“အဲဒါ သင်္ဘောခွေးကလေးကွ။ သိပ်လိမ်မာတာပဲ။ ဟော
ကြည့်” ဟု ဆို၍ ဆိုးပေက တုတ်ကလေးကို ကောက်၍
အဝေးသို့လှမ်းပစ်လိုက်ပြန်ရာ ဂျမ်ဘိုသည် ယခင်ကအတိုင်း
ပြေး၍ လိုက်ဟပ် ကိုက်ဝါးကစားပြီး ချီယူ၍ ပြန်လာပို့လေ၏။

“တို့များ ကံကောင်းတာပဲ၊ ဂျမ်ဘိုကို ငါမွေးထားမယ်”

“တို့ကော မဆိုင်ဘူးလား”

“ငါ ခေါ်ခေါ်လာပြီး အတူတူ ကစားရမှာပေါ့” ဟု ဆိုးပေ

ကပြောပြီးနောက် “တို့များ ဒီနေ့ အမတ်လုပ်ဖို့ အချိန်မရှိတော့ဘူး။ လေးတွေမြားတွေ မရှိပေမယ့် အခု ဂျမ်ဘိုကိုရနေပြီ။ အရေးဆိုတာတွေ ဘာတွေ နောက်တော့မှ လုပ်ချင်ရင် လုပ်မယ်။ ဒီနေ့ အစည်းအဝေးပြီးပြီ။ ငါလည်း ဂျမ်ဘိုကို အိမ်ခေါ်သွားတော့မယ်” ဟု အစည်းအဝေး ရုပ်သိမ်းကြောင်း ကြေညာလိုက်လေ၏။

ဤတွင် လူစုခွဲလိုက်ကြပြီးနောက် ဆိုးပေက ရှေ့မှ လေချွန်၍ ခေါ်သွားလျက် ဂျမ်ဘိုက နောက်မှ အမြီးကလေး နှုတ်ပြီး ပျော်ရွှင်စွာ လိုက်ပါသွားလေ၏။ တစ်ချက်တစ်ချက် ဂျမ်ဘိုသည် လမ်းဘေးချုံ့ပုတ်ထဲပြေးဝင်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာရှာနေ၍လည်း ကောင်း၊ သစ်ပင်ကို ပေါင်တစ်ဖက်မြှောက်ပြီး သေးပန်းလျက် ကျန်ရစ်နေခဲ့၍လည်းကောင်း ဆိုးပေမှာ ရပ်စောင့်ကာ လေချွန်၍ ခေါ်ရလေ၏။

ဂျမ်ဘိုမှာ သခင်အသစ်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းမြောက်နေပုံ ရလေသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး နွားတွေ့ဟောင်၊ ကြက်တွေ့လိုက်၊ ကြောင်တွေ့၍ အကုတ်ခံရသဖြင့် အော်၍ပြေး၊ ခြံဘေးတွင် တန်းလန်းကျနေသော ငှက်ပျောဖက်ကို ခုန်၍ဆွဲနှင့် ပျော်မြူးလျက် ပါလာလေ၏။

ဆိုးပေနှင့် ဂျမ်ဘိုတို့ အိမ်ဝင်းထဲသို့ ရောက်ရှိလာသည့်အခါ ကား ထမင်းစားချိန် ဖြစ်နေလေပြီ။ သို့ဖြစ်၍ နောက်ဖေးမှ လှည့်ပြီးလျှင် ဣန္ဒြေရရနှင့် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လေ၏။

ဆိုးပေသည် ထမင်းစားပွဲ အသင့်ဖြစ်နေပြီး အဖေအမေနှင့် အစ်ကိုအစ်မအားလုံး စတင်စားနေပြီကိုတွေ့ရ၍ ထမင်းစားပွဲတွင် ခပ်ရို့ရို့ကလေး ဝင်၍ထိုင်လိုက်လေ၏။

“နင်ဟာ တစ်နေကုန် တစ်နေခန်း လျှောက်လည်နေပြီး စားချိန်သောက်ချိန်ကျမှ ပြန်ပြန်လာ၊ နောက်ကို ဒီလိုနောက်ကျရင် နင့်ဖို့ ထမင်းချန်မထားဘူး” ဟု မိခင်က ဆူပူလိုက်ပြီးနောက်

ဆိုးပေ

၈၉

သမီးဖက်သို့ လှည့်၍ “ဟဲ့ မယ်မြင့်၊ ဟိုညောင်စင်တန်းက သပြေ ပင်ကလေးနဲ့အိမ်ဟာ လူငှားရသွားပြီဆိုတာ ဟုတ်ရဲ့လား” ဟု မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်လို့ ပြောတာပဲ။ နှစ်လအတွက် ငွေကြိုတင်ပေးထားတယ်တဲ့”

“ဒီလာပြီးနေလို့ ပန်းချီဆရာမှာ ဘယ်က အလုပ်လာရမှာ လဲ။ ဟဲ့ ဆိုးပေ ကောင်းကောင်းထိုင်စမ်း”

“ဘိလပ်ကပြန်လာတဲ့ ပန်းချီဆရာလို့ ဆိုတယ်။ မကျန်းမာ လို့ အနားယူရအောင်ဆိုလား၊ မြို့ဆင်ခြေဖုံး တောရွာသဘာဝရဲ့ ဓလေ့ကို ပန်းချီဆွဲရအောင်ဆိုလား မပြောတတ်ပါဘူး။ ဟဲ့ ကောင်လေး နင့်လက်တွေများ ပြန်ကြည့်စမ်းပါဦး။ ဂျီး အပွေးပွေး နဲ့၊ လက်မဆေးဘဲနဲ့များ ထမင်းပွဲဝင်နှိုက်ဦးမလို့။ သွား ဆပ်ပြာနဲ့ စင်အောင်ဆေးစမ်း”

ဆိုးပေသည် မထချင်ထချင်နှင့် ထမင်းစားဝိုင်းထဲက ထ လိုက်ရရှာလေ၏။

“ကျွန်တော့်လက်တွေ ညစ်ဖြင့် ညစ်မပတ်ဘဲနဲ့၊ အရင် ဒါ ထက် ညစ်ပတ်တုန်းကတောင် ဘာမှမပြောဘူး။ အခု စားတော့ မယ်လုပ်ခါမှပဲ။ လက်ဟာ ခဏခဏ ရေဆေးရရင် ခဏခဏ ပြန်ပြီး ညစ်ပတ်မှာပေါ့။ မဆေးဘဲထားရင် တစ်ခါတည်း ညစ် ပတ်မှာပဲ” ဟု အထွန့်တက်ရင်း ထွက်ခွာခဲ့ရလေ၏။

မိနစ်အနည်းငယ်ခန့်အကြာတွင် ဆိုးပေသည် ခြေလက်မျက် နှာတို့ကို စင်ကြယ်စွာဆေးကြော၍ ဆံပင်ကိုပါ ကောင်းစွာဖြိုး လိမ်းထားလျက် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိစွာ ပြန်၍ဝင်လာလေ၏။

“လက်သဲတွေလည်း မလှီးဘူး” ဟု ဆိုးပေဝင်၍အထိုင် တွင် မယ်မြင့်က အပြစ်ရှာလိုက်သေး၏။

“အခု ရောက်လာတဲ့ လူသစ်တွေအကြောင်း ပြောပါဦး

သမီးရဲ့။ ဟဲ့ ကောင်လေး ထမင်းလုံးတွေ မဖိတ်စေနဲ့ ပန်းကန်ကို အစသိမ်းပြီး စားစမ်း”

ထမင်းစားသောက်ပြီးကြသောအခါ ဆိုးပေသည် မိမိ၏ အရေးကြီးသောကိစ္စကို ထုတ်ဖော်ကြေညာရန် အချိန်ဆိုက်ပြီဟု ယူဆပြီးလျှင် “ကျွန်တော် ခွေးတစ်ကောင် ရလာတယ်” ဟု လေသံခပ်ကြွားကြွားကလေး ပြောလိုက်လေ၏။

“ဘာခွေးမျိုးလဲ။ ဘယ်သူက ပေးတာလဲ” ဟု မယ်မြင့်နှင့် မောင်တင့်က ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် မေးကြလေ၏။

“ဘယ်သူမှ မပေးဘူး။ ကျွန်တော် ကောက်ရတာ။ ကောက် ရတာဆိုပေမယ့် ကျွန်တော့်နောက်ကို လိုက်လာတာ။ ဘယ်လိုမှ မောင်းပစ်လို့မရလို့ ခေါ်လာရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သိပ်လိမ်မာတာပဲ”

“ဘယ်မှာလဲ” ဟု မိခင်က စိုးရိမ်စွာဖြင့် မေး၏။

“နောက်ဖေးခြံထဲမှာ နှင်းဆီပင်တွေနားက မာလကာပင် ကလေးမှာ ချည်ထားတယ်”

ဆိုးပေ၏ ဖခင်မှာ မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူးလျက် “ငါ့နှင်းဆီ ပင်တွေတော့ ခွေးယက်ပစ်တာနဲ့ ပြန်စိုက်နေရတော့မှာပဲ” ဟု ညည်းလေ၏။

“ကျွန်တော် ကြိုးနဲ့ ခိုင်ခိုင်ချည်ထားတာပါ”

ဆိုးပေ၏ ဖခင်သည် ထ၍ခါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း နာရီကို ကြည့်လိုက်လေ၏။

“သွားစမ်း၊ အချိန်ရှိတုန်း ဂတ်ကိုသွားပို့ချေ။ ပိုင်ရှင် လိုက်လာရင် ခွေးခိုးမှုလည်း ဖြစ်ဦးမယ်။ နှင်းဆီပင်ပျက်တာ လည်း အလျော်ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“တစ်ညလောက် ကြည့်ပါဦးလား အဖေရာ”

“ဘာမှ ကြည့်နေစရာ မလိုဘူး။ အခုဆို အခုချက်ချင်း ဂတ်ကိုသွားပို့လိုက်”

ဆိုပေ

၉၁

“ပျောက်တဲ့ခွေးလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ဘယ်သူမှ ပိုင်တာမှ မဟုတ်တာ”

“သွားပို့ချေပါ လူကလေးရာ။ မေမေပါ လိုက်ခဲ့ရမလား”

“နေပေစေ၊ ကျွန်တော့်ဟာ ကျွန်တော် သွားမယ်”

တစ်ခဏမျှအကြာတွင် ဆိုးပေသည် ဂတ်ရိုရာသို့ ခြေဦး တည်လျက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ လျှောက်၍လာခဲ့လေ၏။ သူ၏ နောက်ဖက်၌ ဂျမ်ဘိုကလေးသည် မိမိ၏ အနာဂတ်အရေးကို မတွေးမြင်မိရှာဘဲ အမြီးကလေးနှုန်းကာ ခုန်ပေါက်ပျော်ပါး၍ လိုက်ခဲ့ရှာလေတော့သည်။

လေးနှင့်မြားကိုင်တော့လည်း မကိုင်ရ။ ခွေးမွေးပြန်တော့လည်း မမွေးရ။ ဆိုးပေ၏ ဘဝအကြောင်းကား ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုမှ ဘယ်အခါတွင် လွတ်ကင်းပါတော့အံ့နည်း။

ဂတ်နားသို့ရောက်လာသည့်အခါ ဆိုးပေသည် ဂျမ်ဘိုနှင့် ခွဲရတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် စိတ်ကို အတော်တင်းလိုက်ရရှာလေ၏။

“ကဲ ဂတ်ကို ရောက်ပြီ။ နင်သွားတော့”

ဘာမျှ နားမလည်ရှာသော ဂျမ်ဘိုသည် ဆိုးပေကို လှည့်ပတ်၍ ဆော့နေလေ၏။

“သွားလေ သွား” ဟု ဆိုးပေက ထပ်၍ ပြောကာ ဂျမ်ဘိုကို ဂတ်ဝင်းထဲသို့ဝင်ရန် တွန်းတွန်းပို့ပို့လုပ်ရာ ဂျမ်ဘိုသည် ဆိုးပေကိုယ်ပေါ်သာ မတ်တတ်ရပ်၍ တက်နေတော့သဖြင့် ဆိုးပေက ကျောက်ခဲတစ်လုံးကောက်၍ ဂတ်ဝင်းထဲပစ်လိုက်မှ ဂျမ်ဘိုလည်း ကျောက်ခဲနောက်ပြေးလိုက်ရင်း ဂတ်ဝင်းထဲ ဝင်သွားလေ၏။

ဆိုးပေသည် ဂျမ်ဘိုကို ပြန်၍မကြည့်တော့ဘဲ ချာခနဲ လှည့်ကာ အိမ်ဆီသို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။ သို့သော် ဆိုးပေသည် မိမိ၏ စိတ်မချမ်းသာမှုကို သက်သာရာရစေရန်ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဂျမ်ဘိုကို ပြန်ခေါ်သကဲ့သို့လည်းကောင်း တရားရှု လေချွန်၍ လာ

လေ၏။

ဂျမ်းဘိုသည် ဆိုးပေပစ်လိုက်သောကျောက်ခဲကို ပြေးဟပ်
၍ဆော့နေပြီး ကိုက်ချီ၍မရခါမှ ဆိုးပေကို လှမ်းမျှော်ကြည့်
လိုက်ရာ ပြန်လှည့်သွားနေသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် ဆိုးပေနောက်
သို့ ကဆုန်ပေါက်ပြီး ပြေး၍လိုက်လေ၏။

အိမ်သို့ ပြန်၍ရောက်သောအခါ ခြံထဲတွင် တစ်ယောက်မျှ
မတွေ့ရပေ။ တံခါးပေါက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ၌လည်း
အိမ်ရှေ့တွင် လူရိပ်မမြင်။ “ဒီလိုဆိုရင် နည်းနည်းတော့ ကံကောင်း
နေသေးတာပဲ” ဟု ဆိုးပေ၏ စိတ်ထဲတွင် မှတ်ချက်ချလိုက်လေ
သည်။

နောက်နေ့နံနက် အိပ်ရာမှထကြ၍ လက်ဖက်ရည်ဝိုင်း၌
ဆုံမိကြသောအခါ ဆိုးပေ၏ ဖခင်က “ညက အိမ်ကို သူခိုး
ကပ်တယ် ထင်တယ်။ နံရံကို လူတိုးသလိုလို၊ လွန်ပူနှင့်ဖောက်
သလိုလို တဂျစ်ဂျစ်အသံတွေကြားရလို့ အိပ်ကိုမပျော်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် ညကတော့ဖြင့် တော်တော်ကို ထူးတာပဲ။
တဟီးဟီးနဲ့ ညည်းသလိုလို၊ ဘာလိုလို အသံမျိုး ကြားရလို့ ကျွန်မ
ဖြင့် ဂုဏ်တော်တွေ ရွတ်လိုက်တော့မှပဲ အိပ်ပျော်တော့တယ်”

ဆိုးပေကား ဆွေးနွေးပွဲထဲတွင် ဝင်၍မပါဘဲ မုန့်ကို ဝါး
လိုက်၊ လက်ဖက်ရည် မော့ချလိုက်၊ လည်ချောင်းရှင်းလိုက်နှင့်
လုပ်နေလေ၏။

ထိုခဏတွင် ညက အလန့်မပြေသေးသောမယ်မြင့်က
“ဟော ကြားရပြန်ပြီ။ ညက အသံမျိုးပဲ” ဟု စလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ပျဉ်ပြားကို ကုတ်တဲ့ခြစ်တဲ့အသံပဲ” ဟု
မောင်တင့်က စုံထောက်မောင်စံရှားလေသံမျိုးနှင့် အတည်ပေါက်
ပြောလေသည်။

“ဘယ်ကလာတဲ့ အသံပါလိမ့်။ ဆိုးပေအခန်းထဲကနဲ့ တူ

ဆိုးပေ

၉၃

တယ်” ဟု ဖခင်ကြီးက အကဲခတ်လိုက်၏။

ခဏမျှ နားစိုက်နေကြပြီးနောက် “ဟာ ခွေးပဲ” ဟု လေးဦး သား သံပြိုင်ထွက်ကြလေ၏။

“ခွေးရောက်နေပြန်ပါပကောလား။ ဒါနဲ့ ဂတ်ကို မင်းသွား ပို့တယ်ဆို”

ဆိုးပေသည် မျက်လုံးကလေး ပေကလပ် ပေကလပ် လုပ်နေ ပြီး “ပို့ပါတယ် အဖေရ၊ ဂတ်ဝင်းဝကို ရောက်အောင်ပို့ပြီး နင်နေ ရစ်ခဲ့တော့လို့တောင် ပြောခဲ့သေးတယ်။ သူပြန်လိုက်လာတာတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ” ဟု ဖြေရှင်းပြလေ၏။

“ကဲ ဟေ့ မောင်တင့် လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးရင် မင်း ကိုယ်တိုင် လိုက်ပြီးပို့လိုက်စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ”

လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးသည့်နောက် မောင်တင့်သည် ဆိုးပေဖက်သို့လှည့်၍ “ခွေးကောင်လေး၊ ဒီတစ်ချိတော့ နင့်ကို ငါနိုင်ရတဲ့ အပေါက်ပေါ်ပြီ” ဟူသော အကြည့်မျိုးနှင့်ကြည့်ပြီး ဆိုးပေ၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။ ဆိုးပေလည်း ထ၍ လိုက်လေ၏။

မကြာမီ မောင်တင့်၊ ဆိုးပေနှင့် ဂျမ်ဘိုတို့ အိမ်ထဲမှ ထွက်လာ ကြလေသည်။ ဂျမ်ဘိုကား ပျော်လျက်ပင်။ ဆိုးပေ၏ မျက်နှာကား မသာယာလှ။ မောင်တင့်၏ မျက်နှာတွင် ဝတ္တရားအလျောက် ဆောင်ရွက်ရသည့်သဘောလောက်မှတစ်ပါး ဘာမျှ မထူးခြား။

ခြံဝင်းဝသို့ ရောက်သည်နှင့် “ဟေ့ ကြက်ဖကြီး” ဟု ခေါ် လိုက်သံကြားရသဖြင့် မောင်တင့်သည် ရပ်၍ အသံလာရာဖက်သို့ လှည့်ကြည့်မိလိုက်လေ၏။

ဘိုင်စကယ်တစ်စီးနှင့် ရောက်လာသူက “ဟေ့ ကြက်ဖကြီး၊ ငါတို့နဲ့ ဒီမနက် သွားမလို့လုပ်ထားတာ မေ့နေပြီလား” ဟု

ပြောလိုက်မှ မောင်တင့်မှာ မိမိချိန်းဆိုထားချက်တစ်ခုရှိသည်ကို သတိရလေတော့၏။ သို့သော် မိမိတို့သွားရန်ချိန်းဆိုထားသော လမ်းနှင့် ဂတ်သို့သွားရမည့်လမ်းမှာ တစ်ဖက်စီဖြစ်နေလေရာ မောင်တင့်မှာ မည်သို့ ဆုံးဖြတ်ရပါမည်နည်းဟု အကြံထုတ်ရလေ၏။

“ငါ ဒီခွေးကို ဂတ်သွားပြီး ပို့စရာရှိနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ မင်းတို့နဲ့ပဲ လိုက်တော့မယ်။ ခွေးကိုတော့ ကောင်လေးနဲ့ပဲ သွားခိုင်းရမှာပဲ” ဟု ပြောပြီးနောက် ဆိုးပေဖက်သို့ လှည့်၍ “ဒီခွေးကို မင်းဟာမင်း သွားပို့ချေတော့။ မရောက်ရောက်အောင် ပို့ရမယ်။ ဒီတစ်ခါ ပြန်လာရင်တော့ မင်းခွေးကို လည်လိမ်ချိုးပစ်မယ်။ အဲဒါပဲ” ဟု သတိပေးရင်း သူ၏သူငယ်ချင်းနောက်သို့ ပါသွားလေ၏။

ဆိုးပေသည် ဂျမ်ဘို ဆာမည်ကိုသိသဖြင့် လူကြီးများ ငေးခိုက် အင်္ကျီထဲထိုးသွင်း၍ ဝှက်လာခဲ့သော နံပြားကို ထုတ်ကာမြှောက်ရင်း လမ်းလျှောက်၍ကျွေးရာ ဂျမ်ဘိုလည်း ခုန်၍ ခုန်၍ ဟပ်ကာ ဟပ်ကာ လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။

နံပြားတစ်ချပ် အကုန်မှာပင် ဆိုးပေနှင့် ဂျမ်ဘိုတို့သည် ဂတ်တဲဖက်သို့ ခွဲထွက်သည့် လမ်းဆုံသို့ ရောက်လာလေ၏။ ဆိုးပေသည် ဂျမ်ဘိုကို ဂတ်သို့ပို့ရန် အလျဉ်းမလိုလားရကား ဂတ်ဖက်သို့ ခြေဦးမလှည့်ဘဲ လမ်းဆုံမှာပင် ရပ်တန့်ရင်း ဂျမ်ဘိုကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခြင်းမရှိဘဲ သိမ်းထားနိုင်သည့်နည်းလမ်းကို အကြံထုတ်လေ၏။

ပေါ်ပေါက်လာသောအကြံကား ဂျမ်ဘိုကို ဂိုဒေါင်ထဲတွင် သွားရောက်သိုဝှက်၍ မွေးထားရန်ဖြစ်ပေသည်။ သို့ အကြံပေါ်လာသည့်အတိုင်း ဆိုးပေသည် ဂျမ်ဘိုအား ဂိုဒေါင်ဆီသို့ လှည့်၍ ခေါ်သွားလေ၏။

ပင်နီစာအုပ်တိုက်

ဂိုဒေါင်သို့ ရောက်သောအခါ ဆိုးပေမှာ ဂျမ်ဘိုကို ကြိုးချည်၍ ထားပစ်ခဲ့ရုံနှင့် မပြီးနိုင်သေးသည်ကို တွေးမိလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ယမန်နေ့က တရားဟောစင်မြင့်လုပ်ခဲ့သော သေတ္တာပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ဒူးနှစ်ဖက်ပေါ်တံတောင်တင်၍ မေးထောက်ရင်း ဂျမ်ဘို၏ ရှေ့ရေကို တွေးတောကြံဆနေလေ၏။ ဂျမ်ဘိုကား ဆိုးပေနှင့် ဆော့လိုသဖြင့် ရှေ့မှနေ၍ ခုန်ကာပေါက်ကာ နေ့၍နေတော့၏။

ဆိုးပေသည် ဂျမ်ဘိုအတွက် စဉ်းစားလိုက်ရာတွင် ဂျမ်ဘိုကို မိမိတစ်ဦးတည်းပိုင် အိမ်၌ ခေါ်ယူမွေးစားထားလျှင် ဂျမ်ဘိုကျွေးမွေးရေးမှာ မိမိအပေါ်၌သာ လုံးဝတာဝန်ရှိသည်။ ဂိုဒေါင်၌ထားလျှင် မိမိတစ်ဦးတည်း ပုဂ္ဂလိကပိုင်ပစ္စည်းမဟုတ်၊ ရဲဘော်အားလုံးပါပိုင်ဆိုင်သဖြင့် ဂျမ်ဘိုအား ကျွေးမွေးသုတ်သင်ရေးတာဝန်ကို အလှည့်ကျထမ်းရွက်ကြရမည်။ အကယ်၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်က အိမ်သို့ တစ်ရက်ဖြစ်စေ၊ နှစ်ရက်ဖြစ်စေ ခေါ်ယူထားမည်ဆိုလျှင် ဂျမ်ဘိုအား ကျွေးမွေးရန်တာဝန်ကို ခေါ်ယူသူက လုံးဝ တာဝန်ယူရမည့်အပြင် ခွေးငှားသည့်ရက်ရှိသမျှ ငှားသူ၏ ကစားစရာ ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ခုကို အာမခံအဖြစ် ပေးထားရမည်ဖြစ်ပြီး ထိုပစ္စည်းကို ကျန်ရဲဘော်များက အလှည့်ကျ ကိုင်တွယ်ကစားခွင့်ရှိစေရမည်။ ဤကဲ့သို့ ဆိုးပေသည် ဂျမ်ဘိုအတွက် ရှေ့ရေကို တွေးတောစိတ်ကူးယဉ်နေရာ ဂိုဒေါင်တံခါးဝသို့ လူကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာရပ်တန့်သည်ကိုပင် သတိမမူမိချေ။

ထိုသူကား အသက်လေးဆယ်ခန့်မျှရှိပြီဖြစ်ပြီး နဖူးကျယ်ကျယ်၊ အရပ်သွယ်သွယ်မြင့်မြင့်နှင့် အဝတ်အစားမှာ ခပ်ဖားဖားပွပွဖြစ်လေ၏။ ထိုသူသည် တံခါးဘောင်ကိုမှီ၍ ကြည့်နေရာက ဆိုးပေ၏ မေးထောက် ငေးမှိုင့်စဉ်းစားနေပုံ၊ ဂျမ်ဘိုက မျှော်လင့်အားထားသော မျက်နှာကလေးကို မော်၍ ရှေ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်

ဒူးပေါ်လှမ်းတက် အမြီးနန်းနေပုံကိုတွေ့ရသည်ကို အထူးပင် စိတ်ထဲတွင် စွဲငြိသွားကာ မျက်စိကို ခပ်မှေးမှေးလုပ်၍ကြည့်ရင်း မျက်နှာနှင့် ပါးစပ်များ၌ နှစ်ခြိုက်ကျေနပ်သည့် အရိပ်အရောင်များ သန်း၍နေသည်ကို မြင်နိုင်ပေသည်။ သို့သော် ဆိုးပေသည် ထိုသူရှိနေသည်ကို မရိပ်မိ။ ဂျမ်ဘိုသာလျှင် လူနဲ့ရ၍ ထိုသူဖက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီးနောက် အမြီးကလေးနန်းပြီး ထိုသူထံ ချဉ်းကပ်သွားလေ၏။

ထိုအခါမှ ဆိုးပေသည် ဂျမ်ဘိုထွက်သွားရာဖက်သို့ လိုက်ကြည့်မိပြီး ထိုလူကြီးကို မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး စိုက်ကြည့်နေလေ၏။

“ဘာတွေများ စဉ်းစားနေတာလဲကွယံ” ဟု ဆိုရင်း ထိုလူသည် ဆိုးပေထံ တိုး၍ လာလေ၏။

ဆိုးပေသည် အဖြေမပေးတတ်သကဲ့သို့ ခေါင်းမော့ ငေးကြောင်၍ ကြည့်နေလိုက်၏။

“မင်း ခုနက စဉ်းစားနေတာတွေကို ခုနကအတိုင်း ပြန်ပြီး စဉ်းစားနေနိုင်ပါ့မလား” ဟု ထိုလူကြီးက ထပ်၍ မေးပြန်၏။

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကောင်းပြီ၊ ခုနအတိုင်းပြန်နေ။ ပြန်စဉ်းစားရင် ဘာဖြစ်ဖြစ် မင်းလိုချင်တာ ငါပေးမယ်”

ဆိုးပေသည် အလွယ်တကူပင် သဘောတူလိုက်ပြီး ဂျမ်ဘိုနှင့်ပတ်သက်၍ မိမိ၏ စိတ်ကူးရေယဉ်ကြောတွင် ဆက်လက်၍ မျောပြန်ကာ အနီး၌ ထိုလူကြီးရှိနေသည်ကိုပင် လုံးဝ မေ့လျော့မိလေ၏။ ထိုလူကြီးသည် နောက်သို့ လေးငါးလှမ်းခန့် ပြန်၍ ဆုတ်လိုက်ပြီးနောက် ချိုင်းကြား၌ညှပ်၍ယူလာသော ပုံဆွဲဖိုင်တွဲကိုယူ၍ ဖြန့်ဖွင့်လိုက်ပြီးလျှင် ဆိုးပေ၏ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေပုံ၊ ခွေးကလေး ပတတ်ရပ်၍ မျှော်နေပုံတို့ကို ဂိုဒေါင်

ပျက်ကြီး၏ အသိုင်းအဝိုင်း မကျန်ရအောင် ခပ်မြန်မြန် ပုံကြမ်း
ကူးဆွဲလေ၏။

“ဖေဖေ”

လှလှပပ ဝတ်ဆင်ထားသော ကလေးမကလေးတစ်ယောက်
သည် ဂိုဒေါင်ဝမှရပ်၍ ခေါ်လိုက်၏။ ပန်းချီဆရာကြီးသည်
သက်ပြင်းချကာ ပုံဆွဲစာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်လေ၏။

“တစ်နေ့လောက် ထပ်ပြီး ဒီအတိုင်း လုပ်ဦးကွာ။ မင်းကို
ငါထားတဲ့ ကတိမပျက်စေရပါဘူး” ဟု ပြောပြီးနောက် “သမီး
ပျင်းနေပြီလား” ဟု မေး၏။

ကလေးမကလေးသည် ဂိုဒေါင်အတွင်း၌ ရှိနေသူများကို
ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက် “ဖေဖေ ဂျမ်ဘိုပျောက်နေတာ
ဒီမှာ ရောက်နေပါပကောလား။ ဂျမ်ဘို ဂျမ်ဘို” ဟု ဆိုလေ၏။

ဂျမ်ဘိုသည် စူးရှစွာဟောင့်၍ ကလေးမကလေးထံ ပြေး
လွှားနှုတ်ဆက်ပြီး ဆိုးပေအားလည်း သစ္စာမဖောက်ကြောင်း
ထင်ရှားစေရန် ဆိုးပေထံ ပြန်၍ပြေးလာကာ အမြီးနှုတ်နေလေ၏။

“ဟာ ဟုတ်သားပဲ။ တို့ဂျမ်ဘိုပါလား။ တို့များ ဒီရောက်တဲ့
နေ့ကပဲ ပျောက်သွားတာ နှစ်ရက်လောက်ရှိနေပြီ”

“ပျောက်သွားတယ်ဆိုပေမယ့် ကျွန်တော် ခိုးတာမဟုတ်ဘူး၊
သူ့ဟာသူ လာတာ။ လာပြီး ကျွန်တော့်နောက် တကောက်ကောက်
လိုက်နေလို့ ပြန်ခိုင်းလို့လည်း မရဘူး”

“ဂျမ်ဘိုက သမီးထက် သူ့ကို ပိုချစ်သွားပြီ သမီးရဲ့”

“သမီးလည်း ဂျမ်ဘိုကို မချစ်တော့ဘူး။ သူက အိမ်မှာ
ငြိမ်ငြိမ်မနေဘဲ လျှောက်လျှောက်လည်နေတာကိုး”

“နင်တို့ ခွေးကလေး ပြန်မယူတော့ဘူးလား”

“နင့်နာမည် ဘယ်သူလဲ”

“ငါ့နာမည် ဆိုး အဲလေဟုတ်ဖူး၊ ကျော်ဒင်၊ နင့်နာမည်ကော”

“ငါ့နာမည် ဖလော်ရင့်”

“ဟင် အင်္ဂလိပ်လည်းဟုတ်ဘဲနဲ့”

ထိုအခါမှ ဖလော်ရင့်၏ ဖခင်က “တို့ ဒီရောက်လာတာ မကြာသေးဘူးကွယံ။ သပြေပင်ကလေးနဲ့အိမ်မှာ တို့များ ငှားနေကြတယ်။ တို့က အမြို့မြို့အရွာရွာ နဲ့နေပြီ။ ဘိလပ်ကိုလည်း ရောက်ဖူးတာပဲ။ ငါ့နာမည်က ဦးဇော်ဖေတဲ့။ ဘိလပ်သွားပြီး ပန်းချီသင်တန်းက သူ့ကိုမွေးလို့ အင်္ဂလိပ်နာမည် မှည့်ထားတာ” ဟု ရှင်းလင်းပြောပြလေ၏။

“နင် ဂျမ်ဘိုကို လိုချင်သလား”

ဆိုးပေက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေ၏။

“ငါ့ကိုနမ်းရင် ပေးမယ်”

ဖလော်ရင့်မှာ ဆိုးပေနှင့် အသက်ချင်း မတိမ်းမယိမ်းဖြစ်နေသဖြင့် ဆိုးပေမှာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွားသည်ကို ဦးဇော်ဖေက ကြည့်၍ ပြုံးနေလေ၏။

“နင် ငါ့ကို မချစ်ဘူးလား။ ချစ်ရင် ပေးမှာပေါ့”

“နင့်ကို ငါချစ်ပေမယ့် နင့်ကို ငါမလိုချင်ဘူး။ ဂျမ်ဘိုကိုပဲ လိုချင်တယ်”

“တို့အိမ်လိုက်ခဲ့ပါလား။ ဂျမ်ဘိုနဲ့အတူတူ ကစားရမှာပေါ့။ ငါလည်းပါမှာပဲ။ ငါတို့ ဒီမှာ ကြာကြာမနေဘူးလို့ ဖေဖေကပြောတယ်။ ငါတို့ ပြန်တော့မှ ဂျမ်ဘိုကို ပေးခဲ့မယ်”

“ဂျမ်ဘိုထားခဲ့ရင် နင်ဘာနဲ့ ကစားမလဲ”

“ဖေဖေက အမွေးဖွားကလေးနဲ့ အိမ်မှာ ငြိမ်ငြိမ်ပြေးတဲ့ ခွေးငယ်ငယ်ကလေးတစ်ကောင် ပေးမယ်တဲ့။ နင် အခု တို့အိမ်လိုက်ခဲ့မလား”

ဆိုးပေမှာ ဤမျှ ရဲတင်းဖျတ်လတ်သော ကလေးမကလေးမျိုးကို တစ်ခါမျှမတွေ့ဖူးသဖြင့် အံ့ဩတွေဝေနေပြီးမှ ခေါင်း

ညိတ်လိုက်လေ၏။

“ငါ့သမီးကတော့ တွေ့သမျှ လူအပေါ်မှာ ဆရာလုပ်မယ့် သမီးပဲ” ဟု ဦးဇော်ဖေ၏စိတ်ထဲတွင်တွေး၍ ပြုံးပြုံးကြီးလုပ်ကာ ရှေ့မှသွားကြသော ဂျမ်ဘို၊ ဆိုးပေနှင့် ဖလော်ရင့်တို့၏ နောက်က ခြေမှန်မှန်လှမ်း၍ လိုက်ခဲ့လေ၏။

အိမ်သို့ရောက်လျှင် ဆိုးပေအား ဘီစကွတ်၊ ချောကလက် ထုတ်ကျွေး၍ လက်ဖက်ရည်တိုက်ပြီးနောက် ဦးဇော်ဖေက “ကဲ မောင်ကျော်ဒင်၊ တစ်ခါထပ်ပြီး စောစောကအတိုင်း ထိုင်စမ်းပါဦး ကွယ်။ ငါပေးထားတဲ့ ကတိအတိုင်း မင်းလိုချင်တာ ရပါစေ့မယ်” ဟု ဆို၍ ပန်းချီရေးဆွဲသောကိရိယာများကို ပြင်ဆင်၍ ဆိုးပေ အား ပုံတူရေးဆွဲပြန်လေ၏။

“နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း မင်းအားတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ဒီကိရိယာခွဲ။ မင်းပုံကို အပြီးအထိ ရေးရအောင်” ဟု ဦးဇော်ဖေက ဆိုးပေအပြန် တွင် ချောကလက်တစ်ဆုပ်ကြီး ဆိုးပေ၏အိတ်ထဲသို့ ထည့်ပေး ရင်း မှာလိုက်လေ၏။

နှစ်ရက်မြောက်သော ညနေပိုင်းတစ်ချိန်တွင် ဆိုးပေသည် လည်ရာမှပြန်လာပြီး အိမ်ထဲသို့အဝင်တွင် အိမ်သို့ ဦးဇော်ဖေ ရောက်ရှိနေလျက် ဖခင်နှင့် စကားပြောနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ကျွန်တော့်မှာလည်း ရှေ့လမှာကျင်းပမယ့် ဗဟိုပန်းချီ ကောင်စီကကြီးမှူးတဲ့ ပန်းချီပြပွဲမှာ သွင်းဖို့ကားအတွက် ဘယ် လိုဟာမျိုး ဆွဲရပါ့မလဲဆိုတာ စိတ်ကူးမရဘဲရှိနေတုန်း အဆင် သင့်ပဲ ဂိုဒေါင်ပျက်ကြီးထဲမှာ မောင်ကျော်ဒင်နဲ့ ဂျမ်ဘိုတို့ကို သွား တွေ့ပြီး ဂိုဒေါင်ရဲ့အလင်းအမှောင်နဲ့ သူတို့နေပုံ ထိုင်ပုံကလေး ဟာ ပန်းချီရေးလို့အကောင်းဆုံးဖြစ်မှာကို ချက်ချင်း အကြံဉာဏ် ပွင့်လာတယ်။ ဟော ပြောရင်း ဆိုရင်း မောင်ကျော်ဒင် ပြန်လာပါ ပကောလား။ ဟေ့ မောင်ကျော်ဒင် မင်းကို ဖလော်ရင့်က မနက်ဖြန်

မုန့်လည်းစားရအောင် ကစားဖို့ လာပါဦးတဲ့။ ဒါထက် ပြောရဦးမယ်။ ကျွန်တော့်သမီး ဖလော်ရင့်က မောင်ကျော်ဒင်ကို ဂျမ်ဘိုကလေး အပိုင်ပေးနေတယ်။ ခွေးအတွက်ကြောင့်တော့ အနှောင့်အယှက်ရှိမယ် မဟုတ်ဘူး ထင်ပါရဲ့။”

“ဟိုတစ်ခါ ခေါ်လာတုန်းကတော့ တစ်ညလုံးလိုလို မအိပ်ရဘူး” ဟု ဆိုးပေ၏ ဖခင်က စိတ်မပျဲတပါပြန်ပြောပြီး “ဒါပေမဲ့ ကြာတော့လည်း နေသားကျသွားမှာပေါ့လေ” ဟု ဆက်လိုက်လေ၏။

“အခု ရေးနေတဲ့ပုံဟာဖြင့် ကျွန်တော် ဘိလပ်ကပြန်လာပြီး တဲ့နောက် ရေးဆွဲတဲ့အထဲမှာ အကောင်းဆုံးနေမှာပဲ။ အဲဒါရေးဖို့ အရေး ကျွန်တော်က မောင်ကျော်ဒင်ကို သူ ဘာမဆို လိုချင်တာ ရပါစေမယ်လို့ ကတိပေးထားတယ်။ ဒါကြောင့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပေးထားတဲ့ကတိအတိုင်း ကြံလို့ရနိုင်တာမျိုးဆိုရင်ဖြင့် ကျွန်တော် ပေးရတော့မှာပဲ” ဟု ပြောပြပြီးနောက် ဆိုးပေဖက်သို့ လှည့်၍ “ကဲ မောင်ကျော်ဒင်၊ မင်း ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ ဟာထဲက ဘာလိုချင်သလဲ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ဦးဇော်ဖေနှင့် ဆိုးပေ၏ ဖခင်တို့သည် မည်သို့သော အဖြေမျိုး ထွက်လာပါမည်လဲဟု စောင့်စားနားစိုက်နေကြစဉ် ဆိုးပေက “ဗီရိုထဲမှာ သေ့ပိတ်ခံထားရတဲ့ လေးနဲ့မြားပဲ ပြန်လိုချင်တယ်” ဟု ဖြေလိုက်လေ၏။

ဦးဇော်ဖေသည် ဆိုးပေ၏ ဖခင်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ “မပေးနိုင်ဘူး၊ မပေးနိုင်ဘူး၊ ဒါတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မှန်တွေခွဲ၊ ကြောင်ပစ်၊ ဘယ်နေ့ ဘယ်သူ မျက်စိဟောက်တောက်ကန်းမလဲမသိဘူး” စသဖြင့် ခေါင်းတခါခါ လည်တခါခါနှင့် ငြင်းဆန်လေတော့သည်ကို တွေ့ရ၍ အမျိုးမျိုးတောင်းပန်ရှာလေ၏။

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော့်အလုပ်ဟာ မပြီးဘဲဖြစ်သွားပါလိမ့် မယ်ဦးရယ်။ သူဖျက်ဆီးသမျှတွေ ကျွန်တော် တာဝန်ခံပြီး လျော်ပါ့မယ်။ သူလည်း ခဏလောက် ပြန်ကိုင်ရပြီးရင် ရိုးသွားမှာ ပါပဲ။ ဒါကလေးတော့ ကျွန်တော့်ကို ငဲ့ညှာပြီး သဘောတူလိုက် ပါတော့”

ဆိုပေ၏ ဖခင်သည် အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ သော့ကို ထုတ်ပြီး “ကဲ သွားယူချေ” ဟု ဆိုကာ ဆိုးပေရှေ့သို့ သော့ပစ်ချ၍ ပေးလိုက် လေ၏။

လောကကြီးကား သာတောင့်သာယာ ရှိပြန်ဘိတော့သည်။ ဝင်လုဆဲဖြစ်သောနေ့သည် ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံး ရွှေရည်လူး လျက် ရှိဘိသည်။ ငှက်ငယ်တို့သည် သာယာချိုအေး တေးတကြူ ကြူဖြင့် အိပ်တန်းသို့ ပြန်လာကြလေသည်။

သာယာသော လောကဓာတ်ကြီးအတွင်းသို့ ဆင်းလျှောက် ဝင်ရောက်လာသော လေးကြီးရှင်ဆိုပေကား မော့မော့ကြွားကြွား ရှိချေတော့သည်။ ဆိုးပေ၏နောက်တွင် ခြေကလေး ဘောက် ဆတ်ဘောက်ဆတ်နှင့် လိုက်လာသော ဂျမ်ဘိုကား ဝန်ကြီး နောက်ကပါရသည့် လက်နက်ကိုင်သက်တော်စောင့်ပမာ သူ့ စိတ်တွင် ထင်မြင် ဘဝင်မြင့်နေရှာပုံရလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တော့လည်း လောကကြီးသည် အဆင်ပြေနိုင်သမျှ ပြေဘိသေး တော့သည် တကား။

နှစ်လခန့်မျှကြာသောအခါ ဆိုးပေတို့ မိသားတစ်စုသည် သတင်းစာတစ်စောင်ကို ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေကြသည်ကို တွေ့ရပေ ၏။ သူတို့ကြည့်နေကြသည်မှာ ပန်းချီပြပွဲတွင် မြင်သူတိုင်း စိတ် စွဲငြိ ထိခိုက်လှသဖြင့် ဗြိတိသျှသံအမတ်ကြီးက ငွေသုံးထောင်ကျပ် ချီးမြှင့်ဝယ်ယူခံရသောပန်းချီကားဖြစ်၍ ဆိုးပေက မခွဲနိုင်မခွာ ရက်သော အမူအရာနှင့် ငေးစိုက်တွေဝေနေလျက် ဂျမ်ဘိုကား

မျှော်လင့်ခြင်းကြီးစွာ မော်ကြည့်နေပုံဖြစ်ပြီး ပုံအောက်တွင် “အဆွေခင်ပွန်း” ဟု အမည်တပ်ပေးထားလေသည်။

ဆိုးပေ၏ မိခင်က “သားကလေးဟာ ဒီလိုတော့လည်း အချောသား။ အင်္ကျီဖရိုဖရဲ ဝတ်ထားတာကလေးတစ်ခုပဲ ဖျက်နေတယ်” ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်လေတော့သည်။

ထက်သူး

ပင်နီစာအုပ်တိုက်

ဆိုးပေနှင့်တကွသော ငါးပွင့်ဆိုင်ဂိုဏ်းသားတို့သည် မိမိ တို့၏လောကတွင် မိန်းကလေးဟူ၍ ဆိုးပေနှင့်အိမ်ချင်းကပ်နေ သော မနှင်းရီကလေးတစ်ယောက်ကိုသာလျှင် အသိအမှတ်ပြုကြ ကာ ဂုဏ်ထူးဆောင်အသင်းဝင်တစ်ဦးအနေဖြင့် ရံဖန်ရံခါ အပေါင်း အဖော်ပြုလုပ်ကစားကြလေသည်။ ယင်းသို့ ပါဝင်ခွင့်ပြုခြင်းမှာ အနှင်းတွင် သန့်စင်သောရုပ်ရည်နှင့်တကွ ချစ်ဖွယ်သောအမူအရာ ကလေးများရှိခြင်းနှင့် ဆိုးပေကိုယ်တိုင် အနှင်းကို ခင်မင်မှု ငြိတွယ် နေခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း အနှင်းက “ဟင့်အင် ငါတော့ လူရိုင်း လုပ်တမ်းမကစားချင်ဘူးဟယ်။ တစ်ခါလာလည်း ဒါပဲကစားနေရ တာ မကစားချင်တော့ဘူး။ တခြားဟာ ကစားမယ်” ဟု ဆိုလိုက် ရာတွင် ဆိုးပေတို့ လူသိုက်မှာ အနှင်း၏အလို မည်သို့လိုက်ရ ပါမည်နည်းဟု အကြံအိုက်သွားကြလေ၏။

တစ်သက်လုံး တောပုန်းဓားပြများ၊ ကြက်တောင်စိုက်လူရိုင်း များလုပ်၍ ကစားလာခဲ့ကြသမျှ ယခုမှ ဖျက်ရမည်ဆိုလျှင် ထို ကစားနည်းများဖြင့် စတင်တည်ထောင်ခဲ့သည့် မိမိတို့၏ဂိုဏ်း ကြီး ပြိုပျက်သွားတော့မလောက် မောင်မောင်၏စိတ်ထဲတွင် တွေးရွံ့မိကာ “ဒါမှမကစားရင် ဘာကစားစရာရှိလို့လဲ။ ကြက်ဖခွပ်

တမ်းတို့၊ ထုပ်ဆီးတိုးတမ်းတို့ဆိုတာ ကောင်မလေးတွေသာ ကစားတာ။ ငါတို့တော့ မကစားချင်ဘူး” ဟု ခပ်လေးလေး ပြန်၍ ပြောလေ၏။

“လူရိုင်းတွေ ဘာတွေမလုပ်ဘဲ ရိုးရိုးလူလိုပဲ ကစားမှာပေါ့”

“ရိုးရိုးဆိုတဲ့နောက် ကစားတာမှမဟုတ်တော့ဘဲ။ ဘာပျော်စရာကောင်းမှာလဲ။ ရိုးရိုးမဟုတ်မှ ကစားလို့ကောင်းတာပေါ့” ဟု သာဒွန်းဦးက ဆင်ခြေပေးလေသည်။

“ရိုးရိုးလည်း တို့ မကစားဖူးသေးတာကစားရင် အဆန်းပဲပေါ့” ဟု အနှင်းက ဖြေရှင်းလိုက်၏။

ဆိုးပေသည် ငြိမ်သက်စွာ စဉ်းစားနေခဲ့ရာက “ရိုးရိုးလူတွေ လုပ်တာမျိုးတွေမလုပ်ရင်တော့ လူရိုးရိုးလုပ်ပြီးကစားရင်ကောင်းသားပဲ” ဟု အနှင်း၏ စကားကို ထောက်ခံဖြည့်စွက်ပေးလိုက်၏။

“အိမ်ဆောက်ပြီး ကစားကြမယ်လေ။ ဒီလိုတစ်ခါမှမကစားကြသေးဘူးဟုတ်လား” ဟု အနှင်းက အကြံပေး၏။

“အေး ကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူများနဲ့မတူအောင် ဥယျာဉ်တန်းက အိမ်ကလေးမျိုးတွေလို တစ်ယောက်တစ်အိမ်စီဆောက်မှ ပိုပြီးကောင်းမယ်” ဟု အိစ္စတ်က အဆိုသွင်းပြန်လေသည်။

“ဒါဖြင့်ရင် ငါက ဦးကျောက်ခဲ လုပ်မယ်” ဟုဆိုးပေက မိမိ၏ အကြိုက်ကို ရွေးချယ်လိုက်ပြီး အနှင်းအား “နင်က မစိန်နု” သတ်မှတ်လိုက်၏။

မစိန်နုဟူသောအမည်မှာ အရပ်ထဲမှာ လူကြီးများခေါ်နေကျအတိုင်း ကလေးများပါ လိုက်၍ခေါ်ကြသဖြင့် နှုတ်ကျိုးနေသော အမည်ဖြစ်ပေ၏။ စင်စစ်အားဖြင့် မစိန်နုမှာ ဦးကျောက်ခဲ၏ ခေါင်းရင်းဘက်အိမ်တွင်နေထိုင်သော အသက်လေးဆယ်ကျော် အပျိုကြီးတစ်ဦးပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ငါက ဦးထွန်းလူ” ဟု မောင်မောင်က ဆို၍

သာဒွန်းဦးက “ငါက ဦးဘိုးဆိတ်” ဟု ရွေးချယ်လိုက်ရာ လေး အိမ်တန်းတစ်ရပ်ကွက်လုံး ကုန်သွားသဖြင့် အဝိန်နှင့် အိစ္စတ်တို့ မှာ ရွေးချယ်စရာမရှိ ဖြစ်နေကြလေ၏။

“ဒီလိုဆိုရင် ဒို့က ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်က ဒို့အရပ်ထဲကို ပတ်တရောင်လှည့်တဲ့ ပုလိပ်လုပ်ကြပါလား” ဟု ဆိုးပေက ရာထူးနှင်းအပ်လိုက်၏။

ဤတွင် အိစ္စတ်နှင့်အဝိန်တို့လည်း ကျေနပ်၍သွားကြကာ “အဘောက်ထန်း ကွစ်မက် လက်ဖလိုက်” ဟုဆိုကာ ပုလိပ်ဂိုက် ထုတ်၍ လမ်းလျှောက်ပြလိုက်ကြလေ၏။

ငါးပွင့်ဆိုင်ဂိုဏ်းသားတစ်စုတို့သည် မိမိတို့၏ ဌာနချုပ်ဖြစ် သော ဂိုဒေါင်ပျက်ကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ ကွက်လပ်ထဲ၌ အိမ် နေရာ ရွေးချယ်ကြပြီးလျှင် အိမ်စည်းဝိုင်းကို သစ်ကိုင်းများဖြင့် နယ်နိမိတ်သတ်မှတ်ကာ ကိုယ့်စည်းဝိုင်းအထဲတွင် ကိုယ်နေကြ ရပြီး အဝိန်နှင့် အိစ္စတ်တို့က ရပ်ကွက်ထဲတွင် ပတ်တရောင်လှည့် ကြရလေ၏။

“အိစ္စတ်နဲ့ အဝိန်တို့ကတော့ ဟုတ်ပြီ။ ဒို့က ဘာလုပ်ကြရမ လဲဆိုတာ စဉ်းစားကြစမ်းပါဦး။ ဒီလိုပဲ အိမ်ထဲမှာ နေနေလို့တော့ အလကားပဲ”

ဆိုးပေသည် မိမိပြောလိုက်သည့် စကားအတိုင်း ကိုယ်တိုင် လည်း အကြံထုတ်လေ၏။ မိမိတို့သည် လေးအိမ်တန်းတွင် နေထိုင်သူတစ်ဦးစီ၏ အမည်ကို ခံယူထားကြရာ ထိုသူတို့အပြု အမူအတိုင်းကစားကြလျှင် ကောင်းမည်ဟု တွေးမိလေ၏။

ဦးကျောက်ခဲကား မြေပိုင်ရှင် ဘုရားဒကာကြီးဖြစ်၏။ မစိန်နု မှာ မူလတန်းကျောင်းဆရာမ အပျိုကြီး၊ ဦးထွန်းလူကားဆေး ဆရာ၊ ဦးဘိုးဆိတ်မှာမူ သင်္ဂြိုဟ်ဆရာဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် တကယ်ကစားကြသောအခါ ကစားရာတွင် စိတ်ပါဝင်စားကြ

သလောက် မူလသဘာဝပျောက်ကာ ထွင်လုံးများဖောက်၍ လာ
လေတော့၏။

ဦးကျောက်ခဲသည် မစိန်နုတစ်မှေးအိပ်နေခိုက် နောက်ဖေးမှ
ထဘီရုပ်ပြေးသဖြင့် ပုလိပ်အီစွတ်က လေးအိမ်တန်းရပ်ကွက်ကို
ပတ်ချာလှည့်ကာ ဖမ်းရန်လိုက်ရလေ၏။ ဆေးဆရာ ဦးထွန်းလူ
ကလည်း သင်္ဂြိုဟ်ဆရာ ဦးဘိုးဆိတ်ကို အဆိပ်ခတ်၍သတ်သ
ဖြင့် ပုလိပ်အဝိန်လည်း အလုပ်များရပြန်တော့၏။ အပျိုကြီး မစိန်
နုမှာ တခေါခေါနှင့် အိပ်မောကျလျက်၊ သင်္ဂြိုဟ်ဆရာမှာ ဆန့်ဆန့်
ကြီးသေနေကာ မလှုပ်မရှားရှိကြသလောက် ပုလိပ်နှစ်ယောက်မှာ
တရားခံဘုရားဒကာ ထမိန်သူခိုးနှင့် ဆေးဆရာလူသတ်သမား
တို့အား စိန်ပြေးတမ်း လိုက်ရလေ၏။

တရားခံများကိုမိ၍ ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးပြီးထောင်ချလိုက်သော
အခါ မစိန်နုနှင့် ဦးဘိုးဆိတ်တို့ထလာကြပြီး အတင်းဆွဲလှသဖြင့်
လွတ်သွားကြမှ သင်္ဂြိုဟ်ဆရာဦးဘိုးဆိတ်က ထဘီသူခိုးဖြစ်ပြန်
ပြီး တစ်ပတ်ပြေးရပြန်လေ၏။ ပုလိပ်နှစ်ယောက်မှာကား မသက်
သာလှပေ။လေးအိမ်တန်းရပ်ကွက်တွင် ထဘီသူခိုးသောင်းကျန်း
မှုကို ခဏခဏလိုက်၍ ဖမ်းဆီးနှိမ်နင်းနေကြရရှာလေတော့သည်။

ဆိုးပေသည် အမောဖြေရင်း ထပ်မံတိုးချဲ့ကာ နည်းသစ်
ထွင်ရန် စဉ်းစားနေလေ၏။ ဂျမ်ဘိုကား သူခိုးနောက်သို့ ဟောင်၍
လိုက်ရသည့်အလုပ်ကို အပျော်ကြီးပျော်၍နေတော့၏။ ဆိုးပေ
သည် ထဘီရုပ်မှုဖြင့် ပုလိပ်နှင့် လိုက်တမ်းပြေးတမ်းလုပ်ရ၏။
ရူးသွတ်သွားပြီး ပုလိပ်ကအရူးထောင်သို့ ဆွဲခေါ်သည်ကို ခုခံသတ်
ပုတ်ရခြင်းကပင် ပို၍စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းမည်လော။
သို့မဟုတ် အနှင်းနှင့် လင်မယားလုပ်တမ်းကစားရခြင်းက ပို၍
ပျော်ဖွယ်ရာကောင်းမည်လော။ အကယ်၍ လင်မယားလုပ်တမ်း
ကစားမည်ဆိုလျှင် ဦးစွာလက်ထပ်ရဦးမည်။ လက်ထပ်ရာတွင်

ပုဏ္ဏားလိုပေလိမ့်မည်။ ပုဏ္ဏားအဘယ်က ရမည်နည်း။ ပုဏ္ဏားအစား ပုလိပ်ကို လက်ထပ်ပေးခိုင်းလျှင်ကော စသဖြင့်တွေးတောရာက နောက်ဆုံး၌ အနှင်းနှင့် လက်ထပ်ခြင်းကို အခြားသူများ လုပ်လိုက လုပ်ကြစေ၊ မိမိမူ အရူးလုပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး “မင်းတို့ ခဏနေကြဦး။ ငါ အခုပဲပြန်လာခဲ့မယ်” ဆိုကာ အရူးကဲ့သို့ ဖန်တီးနိုင်ရန် အဝတ်ဟောင်းများ အိမ်ပြန်၍ယူလေ၏။

“ကျော်ဒင်ရေ လာပါဦး”

ဆိုးပေသည် အိမ်နောက်ဖေးမှ တိတ်တိတ်ဝင်၍ အလစ်တွင် ပြန်ထွက်မည်အပြု မိခင်၏ ခေါ်သံကိုကြားရသဖြင့် အိမ်ရှေ့ခန်း ရှိမိခင်ထံသို့ လှည့်လာခဲ့ရလေ၏။ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် မိခင်တစ်ဦး တည်းသာမဟုတ်ဘဲ အသက်တဆယ့်လေးနှစ်ခန့်ရှိ မျက်နှာဖြူ ကပြားကလေးတစ်ဦးလည်း ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ဟောဒါ မေမေပြောနေတဲ့ အရီးမိန်းကလေး မွေးစားထား တယ်ဆိုတဲ့ ဂျော်ဂျီဆိုတာ။ အရီးလေးက သူ့ကို မင်းတို့နဲ့ အတူတူ ကစားရအောင် လွှတ်လိုက်တယ်ကွဲ့”

“သူက မြန်မာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“မဟုတ်ပေမယ့် မြန်မာစကားပြောတတ်ပါတယ်။ ရေရေ လည်လည်သာ မတတ်တာ။ ဒါကြောင့် စကားကောင်းကောင်း မွတ်နေအောင် မင်းတို့နဲ့ ကစားရင်း စကားသင်ပေးပြီး ရှေ့လ လောက်မှာ သူ့ကိုရှင်ပြုမလို့တဲ့”

ဆိုးပေသည် မိမိထက် ခေါင်းတစ်လုံးခန့်မြင့်သော ဂျော်ဂျီ ကို မော်၍ကြည့်ရှု အကဲခတ်လိုက်ပြီးနောက် မိမိတို့၏ ပါတီ၌ ဝင်ခွင့်ပြုထိုက်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ “ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ကစားနေတဲ့ဆီ ခေါ်သွားမယ်” ဟု မိခင်အား ပြောပြကာ ဂျော်ဂျီကို ခေါ်ခဲ့လေ၏။

“မင်းတို့စကားပြောတာ ကျွန်တော်သင်ချင်တယ်” ဂျော်ဂျီ

က အတူလျှောက်လာကြရင်း ပြောလေသည်။

“ဒို့လိုပဲ ကစား၊ ဒို့လိုပဲပြောရင် တတ်တာပဲ။ ဒို့များ ကစားဖို့ ရှိသေးတယ်။ စကားချည့်ပဲ ထိုင်မပြောနိုင်သေးဘူး”

“ဒါဖြင့် မင်းတို့က ကစား၊ ကျွန်တော်က ထိုင်ပြီးကြည့်နေ မှာပေါ့”

ထိုသို့ပြောရင်း ဆိုးပေ၏ ရဲဘော်များကစားရာသို့ ရောက် လာကြလေ၏။

“မင်းတို့ ဘာကစားကြတာလဲ”

“အိမ်ဆောက်တမ်း ကစားနေကြတာ”

“သူက ဘယ်သူလဲ” ဟု ဂျော်ဂျီက အနှင်းကိုကြည့်၍ မေး ၏။

“သူက မစိန်နု၊ သူက ဦးထွန်းလူ၊ သူက ဦးဘိုးဆိတ်၊ ငါက ဦးကျောက်ခဲ၊ သူတို့နှစ်ယောက်က ပုလိပ်တွေ” ဟု ဆိုးပေ က မိမိ၏ ဇာတ်ကောင်များကို ဖော်၍ပြလေ၏။ ဂျော်ဂျီသည် ဆိုးပေတို့ ကစားကြသည်ကို စိတ်ဝင်စားစွာကြည့်ရှုကာ ရယ်မော ပျော်ရွှင်၍နေလေ၏။ ဦးကျောက်ခဲ အရူးထုပ်မှာ တကယ်သရုပ် ပါလှသဖြင့် သဘောအကျဆုံးဖြစ်မိလေသည်။ ဦးထွန်းလူက အပျိုကြီး ဒေါ်စိန်နုအား လူပျိုလှည့်ပုံကို ကြည့်၍ ပီတိဖြစ်မိသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အဘိဓမ္မာဆရာ ဦးဘိုးဆိတ် ကဇော်မူးပြီး ရမ်းပုံ မှာ သဘာဝ ကျလွန်းသဖြင့် ကြည့်ရင်း တခွီခွီဖြစ်နေလေတော့ သည်။ သာဒွန်းဦးသည် အရက်မူးလုပ်ပြရာတွင် သူ၏ ဖခင် တစ်ခါတစ်ခါ မူးလာပုံနှင့် တူလွန်းအားကြီးသည့်အတွက် မိမိ၏ အိမ်တွင် ထိုအမူအရာမျိုးလုပ်ခြင်းကို တားမြစ်ထားခြင်းပင်ခံရ လေ၏။

ဂျော်ဂျီသည် ဆိုးပေတို့ကစားသည်ကို အတန်ကြာကြည့် ရှုနေပြီးနောက် ညနေဖက်တွင် မိမိအားမွေးစားသည့် မိခင်နှင့်

ဆိုးပေ

၁၁

အတူ ဆိုးပေ၏အိမ်တွင် ထမင်းစားရန်ခေါ်ထားသည်ကို သတိရ
၍ အိမ်သို့ပြန်ခဲ့လေ၏။ ထိုသို့ပြန်ခဲ့ရာတွင် လမ်းတွင်သူကြီး
ဦးမှိုနှင့်တွေ့လေ၏။

“ဂျော်ဂျီလားဟေ့၊ ဒို့ရွာမှာ ပျော်ရဲ့လား”

“အားကြီး သိပ်ပျော်တာပဲ”

“အခု မင်းဘယ်က လာတာလဲကွဲ့”

“လေးအိမ်တန်းက။ သိပ်ပျော်တာဘဲ ဦးကျောက်ခဲကြီးရူး
သွားတာ သိပ်ရယ်ရတယ်”

“ဘာ ဦးကျောက်ခဲ ရူးသွားတယ်လား”

“ရယ်လိုက်ရတာ အူနိပ်နေရတာပဲ။ ပုလိပ်တွေကလိုက်၊
ဦးကျောက်ခဲက ခံချ။ ဟား ဟား”

ဦးမှိုမှာ ဂျော်ဂျီ၏စကားအရ အံ့အားသင့်၍နေလေ၏။

“ဟုတ်ရဲ့လားကွဲ့။ ဒီအတိုင်းပဲလား”

“ကျွန်တော် အကြာကြီးထိုင်ကြည့်နေပြီးမှ ပြန်လာတာ”

“ဟာ ဒီအတိုင်းမှန်ရင် ဦးကျောက်ခဲသွားကြည့်ဦးမှပါပဲ”
ဟု သူကြီးလည်း ပြောပြောဆိုဆို လေးအိမ်တန်းဖက်သို့ ခပ်သုတ်
သုတ်ထွက်၍ သွားလေတော့၏။

ဂျော်ဂျီသည် ဆက်လက်၍လျှောက်ခဲ့ရာ သာသနာ့ရက္ခိတ
ဆွမ်းလောင်းသင်းဥက္ကဋ္ဌ ဦးသာမြတ်နှင့်တွေ့လေ၏။ ဦးသာ
မြတ်သည် ယမန်နေ့ကပင် အရီးမိန်းကလေးခေါ်လာသဖြင့်
ဂျော်ဂျီကို သိပြီးဖြစ်လေ၏။

“ဟော ဂျော်ဂျီပါလားကွဲ့။ ဘယ်သွားလို့ ဘယ်ကလာ
တာလဲ”

“လေးအိမ်တန်းက”

“ဘယ်သူတွေတွေ့ခဲ့သလဲ”

“ဦးဘိုးဆိတ်အရက်တွေမူး၊ အံ့ဖတ်တွေဆို၊ လုံချည်ကျွတ်၊

မြေကြီးပေါ် ကျွမ်းလှိုမ့်နေလိုက်တာ ထူလို့တောင်မရဘူး”

“ဟ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး”

“ကျွန်တော် သေသေချာချာ ကြည့်ခဲ့ရတာ”

ဦးဘိုးဆိတ်မှာ သာသနာ့ရက္ခိတအသင်းအကျိုးဆောင်ဖြစ် သည်နှင့်အညီ ဦးဘိုးဆိတ် တစ်ခါမျှ အရက်သောက်သည်ဟူ ချ်မတွေ့ရဖူးသော ဦးသာမြတ်မှာ အံ့ဩ၍မဆုံးရှိုလေ၏။ သို့သော် ဂျော်ဂျီက သူကိုယ်တိုင်မြင်ခဲ့ရသည် ဆိုနေသည့်အတွက် “ဒီလိုဆိုမဖြစ်သေးဘူး၊ ဒို့အသင်း နာမည်ပျက်တော့မှာပဲ” ဟုဆို ကာ လေးအိမ်တန်းဖက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်ခွာ သွားလေ၏။

ဂျော်ဂျီသည် အရီးမိန်းခလေးကို လမ်းမှာပင် ဆုံမိလေ၏။

“အဆင်သင့်ပဲ လိုက်ခဲ့ပေတော့”

အရီးမိန်းခလေးသည် ဂျော်ဂျီကို ဆိုးပေ၏မိခင်အိမ်သို့ ပြန်၍ခေါ်လာခဲ့လေ၏။ အိမ်ဝမှဆီးကြိုနေသော ဆိုးပေ၏ မိခင်က ဂျော်ဂျီကိုတွေ့သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် “ဘယ့်နှယ်လဲကွဲ့ မင်းတို့ ကစားရတာ ပျော်ကြရဲ့လား” ဟု မေးလေ၏။

“သိပ်ပျော်တာပဲ။ လေးအိမ်တန်းမှာ ကျွန်တော်က ကြည့် ရုံကြည့်နေတာ။ ဦးထွန်းလူကြီးက မစိန်နုကို ခြံထဲဆွဲခေါ်သွားပြီး ဖက်နမ်းတယ်။ အဲဒါ ဦးကျောက်ခဲတွေတော့ ရူးသွားပါရော။ ဟားဟား”

အရီးမိန်းခလေးမှာ မျက်လုံးမျက်ဆံပြူးသွားလေ၏။

“မဟုတ်တရုတ် ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ”

“ကျွန်တော်က သေသေချာချာကြည့်နေတာ။ မစိန်နုက လက်ထပ်ရအောင်လို့ပြောတော့ ပုဏ္ဏားလုပ်မယ့်လူ မရှိဘဲဖြစ်နေ တယ်”

“မစိန်နုက ဒီအတိုင်းပြောသလား” ဟု ဆိုးပေ၏ မိခင်က အံ့အားသင့်စွာပင် မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် ဒီအတိုင်းပြောတာပဲ”

ဆိုးပေ၏ မိခင်နှင့် အရီးမိန်းကလေးတို့မှာ မျက်နှာတွင် သွေးမရှိသကဲ့သို့ဖြစ်သွားကြတော့၏။

“ထွန်းလူမှာ မယားကြီးရှိပြီး ကွဲနေတယ်ဆိုတာ မိစိန်နုဆို တဲ့ကောင်မက သိပဲ မသိဘူးလား” ဟု အရီး မိန်းခလေးက ဆို လိုက်၏။

“မပြောတတ်ပါဘူး အရီးလေးရယ်။ ကျွန်မဖြင့် ဒီဟာကြား ရတာ စိတ်ရှုပ်လိုက်တာ။ မိစိန်နုကိုအကျိုးအကြောင်းသွားပြော ဦးမှဘဲ”

“ပြောမယ်ဆိုရင် ကြာကြာနေလို့မဖြစ်ဘူး။ အခုပဲ သွား ကြစို့။ တော်တော်ကြာ ဒီသတင်း ရပ်တကာရွာတကာ နဲ့ သွားမှ ဖြင့် ခက်ကုန်မယ်”

ယင်းသို့ ပြောပြောဆိုဆို ထွက်သွားကြရာ အိမ်ထဲတွင် ဂျော်ဂျီတစ်ယောက်သာလျှင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

* * *

သူကြီးဦးမိုသည် ဦးကျောက်ခဲ၏ အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာပြီး နောက် ခပ်ကြမ်းကြမ်းပဲ ရူးနေသလား၊ စိတ်နောက်ရုံလောက်ပဲ လားဟု အိမ်ထဲ မဝင်သေးဘဲ အပြင်က အကဲခတ်၍နေပြီး အိမ် တွင်းက ဆူဆူညံညံမရှိသည်ကိုတွေ့ရမှ ခြေသံမကြားစေဘဲ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။

ဦးကျောက်ခဲသည် အိမ်ရှေ့ကို ကျောပေးထိုင်လျက် ဆေး လိပ်မီးတဖွားဖွားနှင့် သောက်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် သူကြီး၏စိတ်ထဲတွင် တကယ့်အရူးကြီးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ပင် ထင်မြင်လိုက်မိလေ၏။ သို့ဖြစ်လျှင် ‘အရူးကို ဤသို့လွှတ်၍ ထားလျှင်မဖြစ်။ ချုပ်ကိုင်ဖမ်းဆီးပြီး ဆရာတော်ဦးနာရဒကျောင်း သို့ပို့၍ ကုသမှဖြစ်တော့မည်’ ဟု နှလုံးပိုက်ကာ ဦးကျောက်ခဲ

ကို ဖမ်းချုပ်ဖို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်လေ၏။

ထိုသို့ ဖမ်းဖို့ရန်မှာ လူရိပ်ကိုမမြင်ရအောင် ချဉ်းကပ်သွားပြီး အနီးအရောက်တွင် အတင်းဝင်၍ဖက်မှ ဖမ်းချုပ်မိရန် စိတ်ချရမည်ဖြစ်သည့်အတွက် သူကြီးသည် လူရိပ်မမြင်စေရန် ဦးကျောက်ခဲ၏ နောက်သို့ လေးဖက်ထောက်ပြီး ချဉ်းကပ်သွားလေ၏။

ထိုအခိုက်တွင် ဦးကျောက်ခဲလည်း ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိရာ လေးဖက်ထောက်လျက် အံ့အားသင့် ပါးစပ်ဟနေသော သူကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်တွင် “ဟိုက်” ဟုပါးစပ်မှ ထွက်သွားလေ၏။

“ဟိုက်” ဟူသော အသံကိုပင် သူကြီးလည်း လန့်ဖျပ်ကာ နောက်တွန့်သွားလေ၏။ သူကြီး၏ ဖြစ်နေပုံကို ဦးကျောက်ခဲ ဤသို့မြင်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိမိအား ရူးသည်ဟု သူကြီးထင်သကဲ့သို့ သူကြီးအားလည်း ရူးနေပြီဟု ထင်မိလေ၏။ သို့ဖြစ်လျှင် သူကြီးသည် မိမိအား အန္တရာယ်ပြုပေတော့မည်။ သူ၏ အမူအရာမှာ ဤအတိုင်းပင် ပြနေပေသည်။ ထိုသို့ အန္တရာယ်မပြုအောင် လုပ်ဖို့ကား ရူးနေသော သူကြီး၏ သဘောကျအတိုင်းလိုက်၍လုပ်မှဖြစ်မည်။ ယခု သူကြီးကို တွေ့နေရသည်မှာ ခွေးစိတ်ဝင်၍ နေပုံရသည်။ ထို့ကြောင့် သူကဲ့သို့ အမူအရာ လုပ်ပြလျှင် မိမိကိုရန်မမူရာဟု ဦးကျောက်ခဲတွေးလျက် သူကြီးကဲ့သို့ပင် ကြမ်းပေါ်၌ လေးဖက်ထောက်လိုက်ပြီး “ဝုတ် ဝုတ်” ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။ သူကြီး၏ စိတ်ထဲတွင်လည်း ဦးကျောက်ခဲ ယူဆသကဲ့သို့ယူဆကာ ပြန်၍နှုတ်ဆက်လေ၏။

“ဝုတ် ဝုတ်”

ဤကဲ့သို့ သူကြီးနှင့် ဦးကျောက်ခဲတို့သည် လေးဖက်ထောက်လျက် မာဂဘာသာဖြင့် ပဋိသာရဏီယ စကားပြော

ကြားနေရာက ဦးကျောက်ခဲမှာ သူကြီးကိုကြည့်ရင်း ဘယ်အချက်မှာ ငါ့ကိုဆွဲအုပ်လိုက်လေမလဲဟု လန့်၍လာကာ ထွက်ရပ်လမ်းကိုရှာပြီး တံခါးပေါက်ဆီသို့စွပ်၍ပြေးလေ၏။ အမိဖမ်းဖို့ကြံနေသောသူကြီးသည် အလွတ်မပေးလိုဘဲ တံခါးဝသို့ပြေး၍ကာ ဆီးလိုက်ရာ ဦးကျောက်ခဲမှာ မထွက်သာတော့ဘဲရှိပြီး အခန်းတွင်းသို့ ပတ်ချာလှည့်၍ ပြေးလိုက်ဟောင်လိုက်နှင့်လုပ်နေရလေတော့၏။

ဤတွင် သူကြီးသည် ဘယ်ပုံဘယ်နည်း စိတ်ပြောင်းသွားသည်မသိ၊ ခွေးလိုဟောင်နေရာက ကြောင်လိုမြည်လိုက်လေ၏။ ဟောင်ရလွန်းသဖြင့် မောလာသည့်အတွက် သက်သာအောင် ကြောင်လိုအော်မိဟန်တူ၏။ တစ်နည်းအားဖြင့်လည်း မိမိက ကြောင်အဖြစ်နှင့် အိမ်ပြင်ထွက်ပြေးလျှင် ဦးကျောက်ခဲက ခွေးအဖြစ် ပြေး၍လိုက်လိမ့်မည်။ ထိုအခါကျမှ ဇီကုပ်၍ဖမ်းတော့မည်ဟူ၍လည်း စိတ်ကူးရှိပုံရပေသည်။ သို့ရာတွင် ဦးကျောက်ခဲလိုက်ပုံမှာ တကယ်ကြောင်ကို တကယ်ခွေးလိုက်သကဲ့သို့ မြန်ဆန်လွန်းရကား သူကြီးမှာ အိမ်ပြင်ထွက်မပြေးသာတော့ဘဲ အိမ်အပေါ်ထပ်တက်သော လှေကားပေါ်သို့ ဒလကြမ်းပြေးတက်ကာ အခန်းငယ်တစ်ခုထဲသို့ စွပ်၍ပြေးဝင်ရလေ၏။ ဦးကျောက်ခဲသည် ထပ်ကြပ်မကွာ ပြေး၍ဝင်လိုက်သော်လည်း မမိလိုက်တော့ဘဲ ရှိပြီးနောက် သူကြီးကို အခန်းအပြင်ဖက်က ပိတ်ထားလိုက်လျှင် အရူး၏ ဘေးအန္တရာယ်မှ ကင်းဝေးပေတော့မည်ဟု တွေးမိပြီး တံခါးကို အပြင်မှ ပိတ်ထားလိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ပိတ်လိုက်ပြီးမှပင် ဦးကျောက်ခဲမှာ နဖူးမှချွေးများကို သုတ်နိုင်လေတော့၏။

* * *

အရိုးမိန်းကလေးနှင့် ဆိုးပေ၏ မိခင်တို့သည် ဦးကျောက်ခဲ၏အိမ်ဖက်မှ ခွေးဟောင်သံ ကြောင်အော်သံနှင့် တဂုန်းဂုန်း

တပြုံးပြုံးအသံများကို ခပ်သဲ့သဲ့ကြားရသော်လည်း ဝင်၍မစုံ စမ်းအားချေ။ မစိန်နုကိစ္စက ပို၍အရေးကြီးနေသည့်အတွက် မစိန်နုအိမ်ဖက်သို့သာ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်ခဲ့ကြလေ၏။

မစိန်နုသည် ဦးထွန်းလူအပေါ်တွင် အစ်မတစ်ဦး၊ အမိတစ်ဦး ပြုစုသကဲ့သို့ အိမ်မှုကိစ္စအဝဝတွင် ကူညီဆောင်ရွက်ပေးလေ့ရှိသည့်အတိုင်း ဦးထွန်းလူအိမ်တွင် ခိုင်းစေရန် မိန်းကလေးတစ်ယောက်လိုနေသဖြင့် ရှာဖွေစပ်ဟပ်ပြောဆိုရာက ပြန်ရောက်လာ၍ ပဝါကိုမှချွတ်မည်မကြံရသေးမီ အရီးမိန်းခလေးတို့ ရောက်၍လာကြလေ၏။

“ညည်းကိစ္စကြားရတာ စိတ်မသက်သာလိုက်တာ စိန်နုရယ်။ ထွန်းလူမှာ သူ့ကောင်မနဲ့သူ ရှိပြီးသားဆိုတာ ညည်းမသိတာများ အံ့လွန်းလို့”

အရီးမိန်းခလေးက ခရီးရောက်မဆိုက် ပြောလေသည်။ မစိန်နု၏ စိတ်တွင် အရီးမိန်းခလေး၏ စကားမှာ အခိုင်းအစေ မိန်းကလေးကိစ္စနှင့် ပြောသည်ဟုထင်မိ၏။

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း သူ့ကျွန်မကို အစကပြောဖို့ကောင်းတယ်။ အခုတော့ ကျွန်မကလည်း ပြောပြီးဆိုပြီး ဖြစ်နေပြီ”

“ကောင်မက အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်မက သူ့အလိုဖြစ်တော့ပါ”

“ဒါပေမဲ့ ကောင်မက ကွာပြီးရှင်းပြီး ပြတ်ပြတ်စဲစဲ မဟုတ်သေးတော့ မခက်လား”

“ဒါမျိုး မဖြစ်ရအောင် ကျွန်မက သေသေချာချာမေးပြီးပါပြီ”

“ဒါပေမဲ့ အေ၊ လူရှေ့မရှောင် သူရှေ့မရှောင် ညည်းကို ထွန်းလူက ဖက်နမ်းတာ ခံတယ်ဆိုတော့”

“အမယ်လေးတော် အမလေး အမလေး”

မစိန်နုမှာ မျက်လုံးပြူးကာ ရင်ကိုဖိ၍ နေရလေတော့၏။

“ဟုတ်ပါ့တော် ဒီအသက်အရွယ်ထိအောင် အပျိုကြီးလုပ် နေခဲ့ပြီးမှ မယားကြီးသားကြီးရှိတဲ့ လူနဲ့ ဒီလိုဖြစ်”

“အမလေးတော် ဘုရား ဘုရား။ ကျားသားမိုးကြီး၊ မှိုချိုးမျှစ် ချိုး၊ သွားပုပ်လေလွင့် သူများကို သက်သက် နာမည်ဖျက်ရအောင် လာကြတာ။ သွားကြ သွားကြ၊ အခုဆင်းကြ”

“အထင်လွဲတာများ ဖြစ်ရော့လား” ဟု ဆိုးပေ၏ မိခင်က စကားပြောပြောသော်လည်း မစိန်နုမှာ ဆတ်ဆတ်ခါ ဖျတ်ဖျတ် လူးဖြစ်လျက် “သွားကြပါ ဆင်းကြပါ မလာကြပါနဲ့။ သူများ အိမ်တိုင်ယာရောက်လိုက်ပြီး အမနာပပြောချင်တဲ့ဟာတွေ” ဟု စူးစူးဝါးဝါးဟစ်အော်မောင်းထုတ်နေသည့်အတွက် အရီးမိန်းခ လေးနှင့် ဆိုးပေ၏ မိခင်တို့မှာ မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ ပြန်ထွက် ခဲ့ကြရရှာလေ၏။ အပြင်သို့ ရောက်ကြသည့်တိုင်အောင် မစိန်နု ၏ တဖျစ်တောက်တောက် ရေရွတ်နေသံကို ကြားနေရလေ၏။

မျက်လုံးမျက်ဆံ ပြူးတူးပျာတာနှင့် ထွက်လာခဲ့ကြသော အရီးမိန်းခလေးနှင့် ဆိုးပေ၏ မိခင်တို့သည် မစိန်နု၏ အိမ်ခြေ ရင်းဖက်ရှိ အဘိဓမ္မာဦးဘိုးဆိတ်အိမ်မှ ဆူပွက်သံနှင့်တကွ သုတ် သီးသုတ်ပျာ ထွက်ပြေးလာသော သာသနာ့ရက္ခိတ ဆွမ်းလောင်း သင်း ဥက္ကဋ္ဌ ဦးသာမြတ်ကိုလည်းကောင်း၊ အိမ်ခေါင်းရင်းဖက်ရှိ ဦးကျောက်ခဲ အိမ်အပေါ်ထပ် ပြတင်းပေါက်မှ ပေါင်တံထိုး၍ ထွက်လာသော သူကြီးဦးမှိုကိုလည်းကောင်း ထူးထူးဆန်းဆန်း တွေ့နေကြရလေ၏။

ဦးသာမြတ်သည် ပျာပျာသလဲပြေးထွက်လာရင်း လှေကား ထစ်ကို ခြေချော်၍ နင်းလိုက်မိသဖြင့် တစ်လှမ်းတည်းနှင့် မြေကြီး ပေါ်သို့ ကျလေ၏။ သို့ရာတွင် နာကျင်သည့်နေရာကို နှိပ်နှယ်

ရှုံ့မဲ့၍မနေသာဘဲ ဒေါသဟုန်းဟုန်းတောက်သည့်မျက်နှာဖြင့် အိမ်ထဲမှထွက်လာသော ဦးဘိုးဆိတ်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဖုတ်ဖက်ခါ ပြီး ထ၍လစ်ခဲ့ရလေ၏။

“ဟေ့ သာမြတ်ရဲ့ ငါ့ကို ကဇော်သောက်ပြီး ပိုးလိုးပက်လက် ပုဆိုးကျွတ်တယ်လို့ ရွာရိုးလျှောက်ပြောနေတာ နင့်အမေလင်မြင် လို့လား။ ငါ့နာမည် ဖျက်ရလို့ မင်းမှာ ဘာအကျိုးရှိလို့လဲ။ ကန် ဦးဆရာတော်ဆီမှာ ပါဏုပေတံအရက်လှူထားတဲ့ အကောင်ကွ။ ငါ့ကို ဂုဏ်သရေပျက်အောင် လုပ်တာလားသိကြရောပေါ့ကွာ”

“ကျုပ်လည်း ကြားတာပြောရတာပါကိုရင်ဆိတ်ရာ” ဟု ဦးသာမြတ်လည်း ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ခြံဝရောက်အောင် သုတ်ခဲ့ လေ၏။

အရိုးမိန်းကလေးသည် အူယားဖားယားပြေး၍လာသော ဦးသာမြတ်ကိုကြည့်ကာ “ဟင် မောင်သာမြတ် ဘယ်လိုဖြစ်လာ တာလဲ” ဟု မေးလေ၏။

“မပြောပါနဲ့တော့ အရိုးရာ။ ကိုရင်ဆိတ် အရက်တွေမူးနေ တယ်ဆိုလို့ သွားကြည့်ပါတယ်။ တကတဲမှပဲ ရိုက်မောင်းပုတ် မောင်းထုတ်လွှတ်လိုက်လို့ ပြန်ပြေးခဲ့ရတယ်”

“အမလေး လုပ်ကြပါဦး ဟိုမှာဘကြီးမှိုလိမ့်ကျလို့ သေ ပါတော့မယ်” ဟုဆိုးပေ၏အမေက အလန့်တကြားပြောလိုက် ရာ အရိုးမိန်းခလေးနှင့် ဦးသာမြတ်တို့သည် ဦးကျောက်ခဲအိမ် ဖက်သို့ လှမ်းကြည့်မိကြလေ၏။

ဦးမှိုသည် ပြတင်းပေါက်မှ ပေါင်တံထိုး၍ထွက်လာပြီး လက်တစ်ဖက်က တံခါးဘောင်ကိုဆွဲ၍ လက်တစ်ဖက်က ကွမ်း သီးပင်ကို မမှီမကမ်းလှမ်း၍ဆွဲနေသည်ကို အသည်းထိတ်စရာ တွေ့ရလေ၏။ ခေါင်းပေါင်းမှာလည်းကျွတ်၍ လည်ပင်းတွင်ပတ် လျက်ရှိ၏။ ကံအားလျော်စွာ ဦးမှိုသည် ကွမ်းသီးပင်ကို ဖက်မိ

ဆိုးပေ

၁၁၉

ကာ ကွမ်းသီးပင်မှ လျှော့၍ဆင်းခဲ့ပြီး နွားလိုက်ခံရသူကဲ့သို့ နောက် လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်နှင့် စွတ်မိစွတ်ရာ ပြေးခဲ့လေ၏။ ဦးမှိုမှာ ရပ်၍နေသူများကိုပင် သတိမထားမိဘဲ ဦးသာမြတ်နှင့် ဝင်၍ ဆောင့်မိတော့မှ အပြေးရပ်သွားလေ၏။

“အလို သူကြီး သူကြီး၊ ပျာယီးပျာယာနဲ့ ဘယ်လိုအဖြစ်မျိုး ဖြစ်လာတာလဲဗျ”

“ဘုရားဒကာ ရူးနေပြီ၊ ရူးနေပြီ။ ကျုပ်ကိုခွေးလိုဟောင်ပြီး လိုက်ကိုက်လို့ မနည်းဘဲ ကိုယ်လွတ်ရုန်းခဲ့ရတယ်”

“ဦးကျောက်ခဲ တကယ်ပဲ ရူးနေသလား ဘကြီးမှိုရဲ့”

“ငါကိုယ်တိုင်တွေ့လို့ ပြေးခဲ့ရတယ်ဆိုမှပဲ”

“တို့များဖြင့်ကြားပဲ မကြားမိပါလား မောင်မှိုရာ”

“မကြားချင်သာ နေရမယ်။ ကျောင်းအစ်မ မွေးစားတဲ့သား ကပြောလို့ ကျွန်တော်သိရတာ”

ကျန်သုံးဦးမှာ အံ့အားသင့်သွားကြ၏။

“ကိုရင်ဆိတ် အရက်သောက်တယ်လို့ ကျုပ်ကိုပြောတာ လည်း ဒီသူငယ်ပဲ” ဟု ဦးသာမြတ်ကပြောပြ၏။

အရီးမိန်းခလေးနှင့် ဆိုးပေ၏ မိခင်တို့သည် “ဟင် ဘယ့် နှယ့်ဟာတုန်း” ဟုသံပြိုင်ဆိုကာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ရှုအကဲခတ်နေကြလေ၏။

“ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်ကကော ဘာဖြစ်လာကြတာတုန်း” ဟု ဦးသာမြတ်က ဆိုးပေ၏ မိခင်ဖက်သို့ လှည့်၍မေးလိုက်လေ ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲတော့ မေးမနေပါနဲ့တော့။ ကျွန်မတို့လည်း ဂျော်ဂျီလျှောက်ပြီး ဖောက်သည်ချတဲ့ သတင်းကြောင့်အမှားမှား အယွင်းယွင်းတွေ ဖြစ်ကုန်တာပဲ။ အဲဒီတော့ ကျွန်မတို့အိမ်ကို သာ လိုက်ခဲ့ကြပေတော့။ အိမ်မှာ ဒီကလေးရှိနေတယ်။ သူ့ကို

ရေရေလည်လည်မေးမှ ရှင်းတော့မှာပဲ”

* * *

ဆိုးပေသည် ဆာလောင်မွတ်သိပ်ချိန် ရောက်လာသဖြင့် အိမ်သို့ တစ်ခေါက်ပြန်လာခဲ့ရာ အိမ်ထဲတွင် ဂျော်ဂျီတစ်ယောက် တည်းရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“သူတို့လာပြီ သူတို့သွားကြပြီ”

“ဆာလိုက်တာမှ သေလုရော”

“ဒို့လည်းဘာမှ မစားရသေးဘူး။ ဘယ်သွားကြမှန်းလည်း မသိဘူး။ စောင့်လိုက်ရတာ ကြာလှဘိ”

“နေဦး ငါမုန့်သွားရှာဦးမယ်။ လူကြီးတွေလာတာ မြင်ရင် အော်လိုက်”

ဆိုးပေသည် မီးဖိုခန်းထဲဝင်၍ မုန့်နှိုက်ရန်ကြံစည်ကာရှိ သေးစဉ် “လာပြီဟေ့ လာကုန်ကြပြီ” ဟု အချက်ပေးသံကြားရသ ဖြင့် အိမ်ရှေ့သို့ပြန်ပြေးခဲ့ရလေ၏။

“ဟိုမှာ ကြည့်”

ဆိုးပေသည် လမ်းပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ဒေါနှင့် မောနှင့်လျှောက်လာကြသူလေးဦးကို မြင်ရလေ၏။ သူကြီးမှာ နှုတ်ခမ်းမွေးထောင်နေအောင် ဒေါသအရောင်ဝင်းပြောင်သော မျက်နှာရှိလျက် လမ်းလျှောက်ရင်း ခေါင်းပေါင်းပတ်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဦးသာမြတ်မှာလည်း ဖုတ်ထဲလူးလာသည့်သဏ္ဍာန် ဖြင့် စိတ်တိုနေဟန်ကို တွေ့ရ၏။ ဆိုးပေ၏ မိခင်သာလျှင် နဂို အတိုင်း အေးအေးဆေးဆေးနေတတ်သော အမူအရာရှိ၏။ သို့နှင့် ပင် မျက်နှာတွင် စိတ်ရှုပ်ပုံပေါ်နေသေးပေ၏။

ယင်းသို့ တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ဆိုးပေသည် လေမုန်တိုင်း ကျတော့မည့်အရေးကို တွေးမိကာ တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း မိမိနှင့်ပတ်သက်မည်မှာမလွဲဟု တွေးမိကာ နောက်ဖေးမှထွက်၍

ပင်နီစာအုပ်တိုက်

လစ်လေတော့၏။

ငါးပွင့်ဆိုင်ဂိုဏ်းသားတို့ကား အရက်မူးကလည်း ကျွမ်းဆောင့်အောင်မူး၊ ပြေးသူကပြေး၊ လိုက်သူကလိုက်နှင့် ရှိကြလေ၏။ ဆိုးပေမှာမူ မိမိတွေ့ခဲ့ရသော ဆင်နေသည့် မုန်တိုင်းသည် ဘယ်အချိန်ကျရောက်ပါမည်နည်းဟုတွေးရွံ့ကာ ကစားရာတွင် စိတ်မဝင်စားဘဲ တစ်နေ့လုံး မိမိပြုမူမိခဲ့သမျှတွင် ဘယ်အရာအပြစ်ရှိမည်ကို ပြန်လှန်ဝေဖန်သုံးသပ်ရင်း မှောက်ထားသော ပန်းအိုးပေါ် ထိုင်၍စဉ်းစားနေလေ၏။ ရဲဘက်တော်ဂျမ်ဘိုမှာလည်း မိမိကိုယ်ပေါ်တွင် လာ၍လာ၍ဝဲနေသော ယင်ကောင်ကို စိတ်မပါတပါနှင့် လှည့်ပတ်ဟပ်၍ နေလေ၏။

နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် မိမိတို့အနီးအနားတစ်ဝိုက်တွင် လှုပ်ရှားမှုများပေါ်လာသည်ကို တွေ့ကြရလေ၏။

ခြံစည်းရိုးတစ်ဖက်မှ ရှေးဦးစွာ ဂျော်ဂျီ၏ဦးခေါင်း ကျော်ထွက်လာပြီး “ဟောဟိုမှာ ဦးဘိုးဆိတ်အရက်မူးနေလို့ ပုလိပ်တွေ လိုက်နေတယ် တွေ့ပြီလား။ ဟား ဟား၊ ဘယ်လောက် ရယ်စရာကောင်းလဲ” ဟု ပြောသံကြားရလေ၏။

ဆိုးပေသည် အသံကြားရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဂျော်ဂျီ၏ ခေါင်းနောက်က ဘကြီးမို့၊ ဦးသာမြတ်၊ အရီးမိန်းခလေးနှင့် မိခင်ခေါင်းများပေါ်လာပြန်သည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ဟိုမှာ ဦးကျောက်ခဲ အရူးထပြီ အားရလို့ထိုင်နေတယ်။ ဟိုမှာ မစိန်နုတို့ မြင်ရဲ့လား” ဟု ဂျော်ဂျီက ပြောပြလေ၏။

ဘကြီးမို့မှာ စောစောက ပြေးခဲ့လွှားခဲ့ရသမျှ ယခုမှ စုပေါင်းပြီး အမောဆိုကာ မြေပေါ်တွင် ဖင်ထိုင်၍ချလိုက်မိလေ၏။

“ညည်းသားနှယ်ဟယ်၊ ကစားတာများ ရိုးရိုးပဲ ကစားပါတော့။ အခုတော့ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ကြံကြီးစည်ရာ ရူးတမ်း၊ မူး

တမ်း၊ ပလူးတမ်းကစားကြရတယ်လို့အေ။ ကြားပဲ ကြားဖူးပါဘူး”

“ကလေးတွေပဲကို အရီးလေးရဲ့။ မြင်ဖူးကြားဖူးတာ လျှောက်လုပ်ကြတာပေါ့”

“လုပ်လုပ်ပါဦးတော့ဗျာ။ ဘုရားဒကာကိုအရူးဖြစ်အောင်၊ ကိုရင်ဆိတ်ကို ယစ်ထုပ်ဖြစ်အောင် လုပ်ကစားတာတော့လည်း လွန်ပါတယ်”

“ဟေ့ သူငယ်တို့ မင်းတို့ကစားတာ တော်ကြတော့။ မင်းတို့လုပ်ပုံက သူမနေရ၊ ငါမနေရ၊ သူလည်းမကောင်း၊ ငါလည်းမကောင်း၊ တယ်လည်း ခက်ကြတာပဲကိုး။ ကဲ သွားကြသွားကြ၊ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်ကြ” ဟု သူကြီးက အောက်သိုးသိုးမျက်နှာထားနှင့်ပြော၍ ဆိုးပေ၏ မိခင်ကလည်း

“ကဲ လူကလေး လာခဲ့တော့။ ပြန်ဖို့ အချိန်တော်ပြီ” ဟု ဆိုကာ ဆိုးပေကိုပြန်ခေါ်ခဲ့လေ၏။

* * *

ညဘက်တွင် ထမင်းစားကြသောအခါ ထမင်းစားရန် ဖိတ်ခေါ်ထားသည့် အရီးမိန်းခလေးနှင့် ကျော်ဂျီတို့ မပါရှိကြတော့ချေ။ နေ့လယ်ကအဖြစ်ကြောင့် ခေါင်းကိုက်ပြီး အိပ်ရာထဲတွင် လဲရှာလေပြီ။

ဆိုးပေကား အလျှံပယ်ချက်ထားသောဟင်းများကို အားရပါးရ ခေါင်းမဖော်ဘဲ သွတ်နေလေသည်။

မိခင်မှာ ဖြစ်သမျှကို ပြန်၍တွေးမိရာတွင် ငိုအားထက်ရယ်အားသန်ဆိုသလို ရယ်လိုစိတ်သာလျှင်ပေါ်မိကာ “တော့်သားလုပ်လိုက်မှဖြင့် ကျော်ရောပဲ” ဟု အစချီကာ ခင်ပွန်းသည်အား နေ့ခင်းကအဖြစ်ကို ထမင်းစားရင်း ဖောက်သယ်ချမိလေတော့၏။

ညောင်ပင်တရွှေ

ပင်နီစာအုပ်တိုက်

“မနက်ဖြန် ဦးလေးပေါကြီး တောင်ကြီးကိုပြန်တော့မယ် တဲ့ ဆရာ။ ဘူတာရုံဆင်းတဲ့အခါ ငါတို့ပါလိုက်ရမယ်တဲ့။ သွားခါနီးမှပဲ မင်းတို့အိမ်ကိုဝင်ပြီး နှုတ်ဆက်တော့မယ်လို့ ပြောတယ်။ ဘူတာရုံကို မြင်းလှည်းကြီးစီးပြီး သွားရမယ်ဆရာ”

အားရဝမ်းသာပြောလိုက်သူမှာ ဆိုးပေနှင့် ရန်ဖက်တစ်ဦး ဖြစ်သူ ချစ်ဖေဖြစ်လေသည်။

“အေးပေါ့ ကောင်းတာပေါ့” ဟု ဆိုးပေက ခပ်အေးအေး ပင် ပြန်၍ပြောလိုက်လေသည်။

ချစ်ဖေသည်ကား ငါးပွင့်ဆိုင်ဂိုဏ်းသားတို့နှင့် အစေးကပ် သူမဟုတ်ပေ။ သူ့အား ဆိုးပေတို့က အပေါင်းအသင်းလုပ်လေ့ မရှိ။ တစ်လလျှင် ရက်ပေါင်းနှစ်ဆယ်လောက် မတည့်ကြချေ။ ပြန်၍ခေါ်ချင်လျှင် ဆိုးပေတို့အထဲက မည်သူမျှစ၍မခေါ်။ ချစ်ဖေ ကသာလျှင် စတင်၍ခေါ်ရသည်သာဖြစ်သည့်တိုင်အောင် ဆိုးပေ တို့က လက်မခံလိုသေးလျှင် “မခေါ်ဘဲနဲ့ စားတော်ပဲ၊ ပဲကြီးလာလို့ ပေး” ဟူ၍ မခံချင်အောင် နောက်ပြောင် ငြင်းပယ်လေ့ရှိကြပေ သည်။

ထိုသို့မသင့်မြတ်ကြခြင်းမှာ ချစ်ဖေသည်ဆိုးပေတို့ ဆော့သ လို လိုက်၍မဆော့နိုင်။ အဝတ်အစားကောင်းကောင်းဝတ်ပြီး အိမ်

တွင်ဟန်လုပ်နေတတ်သူ ကလေးဖြစ်၍ ဆိုးပေတို့က ‘အိမ်ကျယ်’ ကလေးဟု ဘွဲ့ပေးထားကာ သူ့ကို အဖော်မလုပ်ကြချေ။ ထို့ပြင် ချစ်ဖေ၏ မိခင်မှာလည်း တစ်ဦးတည်းသောသားကလေးကို အရေးပေးထားကာ အခြားကလေးများကို မိမိသားနှင့် အဖက်မ တန်သကဲ့သို့ အကဲတက်လွန်းသည့်အတွက် ဆိုးပေတို့က ချစ်ဖေ အား မျက်မှန်းကျိုး၍နေကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ယခုတလော၌မူ တောင်ကြီးမှ အလည်ရောက်လာသော ချစ်ဖေ၏ ဦးလေးတော်သူ ဦးလေးပေါကိုအကြောင်းပြု၍ အတိုက်အခိုက်ရပ်စဲရေးစာချုပ် ချုပ်ထားကြသဖြင့် ခေါ်ခေါ် ပြောပြော ဖြစ်နေကြလေတော့သည်။

ဦးလေးပေါမှာ ကင်းထောက် စကောက်ဆရာတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ သဖြင့် ကလေးများကို ချစ်ခင်နှစ်သက်သူဖြစ်သည့်ပြင် ဆိုးပေ တို့၏ ကလေးပီပီ ကစားပျော်ရွှင်ကြပုံကို သဘောကျသည့် အတွက် ဆိုးပေတို့အား မိမိထံခေါ်၍ ပုံဝတ္ထုကလေးများ ပြောပြ ခြင်း၊ ကင်းထောက် မီးပုံရှို့နည်း၊ ကြိုးချည်နည်းတို့ကို ပြသခြင်း၊ မောင်းချဓားတစ်စင်းတည်းဖြင့် ငှက်ပျောလက်ကို သေနတ်လုပ်၊ သဘောလုပ်ပေးခြင်းတို့ကြောင့် ဆိုးပေတို့မှာ ဦးလေးပေါထံသို့ အခါမရွေး လာရောက်လေ့ရှိကြရာက ချစ်ဖေနှင့် ပြန်၍တည့်နေ ကြခြင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။

ဦးလေးပေါ လမ်းလျှောက်ထွက်မည်၊ တောလည်သွားမည် ဆိုလျှင် ချစ်ဖေ မလိုက်နိုင်ပေ။ ဆိုးပေတို့ လူသိုက်သာလျှင် မညည်းမညူ တန်းတူလိုက်နိုင်သဖြင့် ဦးလေးပေါသည် ဆိုးပေ တို့တစ်သိုက်ကို အထူးသဘောကျမိလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဦးလေးပေါက ဆိုးပေအား “မင်း ခဲတံချွန်တဲ့ ဓားကလေးနဲ့ သေနတ်တို့ သဘောတို့လုပ်လို့မဖြစ်ဘဲ၊ ဦးလေးပေါ ဓားနဲ့လုပ်တော့ ဦးလေးလုပ်တဲ့အတိုင်းဖြစ်တယ် မဟုတ်လား။

အေး ဦးလေးပြန်ခါနီးကျတော့ ဦးလေးကိုင်တဲ့ဓားမျိုး မင်းကို လက်ဆောင်ပေးခဲ့မယ်” ဟု ကတိပြုခဲ့လေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ချစ်ဖေက ဦးလေးပေါ် တောင်ကြီးသို့ပြန်တော့ မည်ဟူသောသတင်းကို ပေးရာတွင် ဦးလေးပေါ်ဝယ်ပေးမည်ဟု ကတိပြုထားသော မောင်းချဓားကို ဆိုးပေ သတိရလေသည်။ ထိုသို့ ဦးလေးပေါ် ကတိပြုခဲ့သည်မှာ ရက်ပင်အတော်ကြာခဲ့ လေပြီ။ မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် ဦးလေးပေါ်ပြန်တော့မည်။ ယခုအချိန် အထိ မောင်းချဓားမရသေးချေ။

ဦးလေးပေါ်သည် ကတိတစ်ခုကို ဖျက်မည့်သူမဟုတ်။ ပြော ခဲ့သည့်စကားတစ်ခွန်းကို ဘယ်ခါမျှ မေ့မည့်သူမဟုတ်ဟု ဆိုး ပေယုံကြည်သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးလေးပေါ် ပြန်တော့မည်ဆိုသည့် အတွက် ဝမ်းနည်းသယောင်ယောင်ဖြစ်မိသော်လည်း မနက်ဖြန် ကျရင်တော့ ကင်းထောက်တွေကိုင်တဲ့မောင်းချဓား ရတော့မှာပဲ ဟူသော အတွေးဖြင့် ဝမ်းသာမိလေတော့သည်။

နောက်နေ့နံနက်တွင် ဆိုးပေသည် အိမ်ခြံဝင်းတံခါးဝတွင် ရပ်၍ စောင့်မျှော်လျက်နေစဉ် ဘူတာရုံသို့သွားရန် ဦးလေးပေါ် စီးလာသည့် မြင်းလှည်း လာ၍နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ရထားပေါ်တွင် ဦးလေးပေါ်နှင့်ယှဉ်လျက်ထိုင်လာသော ချစ်ဖေ ကိုလည်း အဝေးမှ လှမ်း၍မြင်ရလေ၏။ ချစ်ဖေ၏ မော်ကြွား နေသောမျက်နှာမှာ နဂိုကပင် ပြည့်ဖြိုးနေရကား ယခုမူ ငါးပူ တင်းပမာ ဝဖောင်းလုံးကားနေလေတော့၏။

မြင်းရထားသည် ဝင်းတံခါးရှေ့သို့အရောက်တွင် ရပ်လိုက် ပြီးနောက် ရထားပေါ်မှ ဦးလေးပေါ် ဆင်း၍လာလေ၏။

“ဟေ့ မောင်ကျော်ဒင် ဦးလေးပြန်တော့မယ်။ နောင်ကိုလည်း ဦးလေးအားရင် အလည်ရောက်လာဦးမှာပေါ့ကွယ်။ ဦးလေး မင်းကို ပြောပြခဲ့တာတွေ မမေ့နဲ့နော်။ ဒါထက် မင်းကို ပေးမယ်ဆို

တဲ့ မောင်းချခားလေးဟာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ အဲဒီ ဓားကလေးကော”

“ဦးလေးလည်း လိုက်ရှာနေတာပဲကွယ်။ ဘူတာရုံက ဆိုင်မှာ ရမယ်လို့ပြောတယ်။ ဦးလေးဝယ်ပြီးတော့ မောင်ချစ်ဖေကိုပေး လိုက်မယ်။ သူ့ဖို့တော့ သေနတ်ပေးရမယ်။ ဘယ့်နှယ့်ကျေနပ် ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ ဦးလေးရာ။ ဒီဓား မျိုးသိပ်လိုချင်နေတာ။ ဘာမဆို လုပ်လို့ရတာ”

“အဲဒီဓားကို ကောင်းကောင်းကိုင်။ ဓားကိုင်တယ်ဆိုတာ အလုပ်လုပ်ရာမှာ အသုံးချတို့ဖြစ်တယ်။ ဆော့ဖို့အတွက် မကိုင်ရ ဘူး ဟုတ်ပြီလား”

ဆိုးပေ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကဲ ဦးလေးသွားပြီနော်”

ဦးလေးပေါသည် ရထားပေါ်သို့ပြန်တက်ပြီး လက်ပြနုတ် ဆက်လေ၏။ ချစ်ဖေကား ဆိုးပေအား မော်ကြွားသောအပြုံးဖြင့် ကြည့်ရင်း ပါသွားလေ၏။

ရထားကလေး တဖြည်းဖြည်းဝေးသွားသောအခါ ဆိုးပေမှာ ဦးလေးပေါနှင့်ခွဲရသည့်အတွက် ဝမ်းနည်းမိလေ၏။ သို့သော် ချစ်ဖေအပြန်တွင် မိမိ၏ တစ်သက်လျာတွင် အတောင့်တမိဆုံး ဖြစ်သော စကောက်မောင်းချခားကလေးပါလာလိမ့်မည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ကြောင့်သာလျှင် မျက်ရည်မလည်မိဘဲ ရှိလေ၏။

ဆိုးပေသည် မောင်းချခားကို မျှော်ရင်းမျှော်ရင်းနှင့် နေမြင့် ရှိလာပြီကို တွေ့ရသောအခါ စိတ်ထဲတွင် မချင့်မရဲဖြစ်၍လာလေ ၏။ ဤမျှကြာခဲ့လျှင် ချစ်ဖေပြန်လည်၍ရောက်ရန် အချိန်တန်ပြီ ဟု တွက်ချက်ကာ စောစောက ချစ်ဖေ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် တွေ့ လိုက်ရသည့်ပြုံးပုံမှာ မရိုးသည့်အပြုံး ဖြစ်နေလေမည်လားဟု

ဆိုးပေ

၁၂၉

သင်္ကာရနံမကင်းဖြစ်၍ လာလေတော့၏။

“မောင်းချဓားပဲ ဆိုင်မှာ မရှိသေးလို့လား။ ချစ်ဖေသူ့အတွက်
သေနတ်ကလေးရတာနဲ့ ငါ့ဆီကိုတောင်ဝင်လာဖို့ မေ့သွားရော
လား။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း”

ဆိုးပေမှာ စောင့်စားနေရသည်ကို စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပေ။
ချစ်ဖေမလာလျှင် မိမိလိုက်မှဖြစ်မည်ဟု နှလုံးပြုကာ နေ့လယ်
ဖက်တွင် ချစ်ဖေ၏အိမ်သို့ထွက်ခဲ့လေ၏။

ချစ်ဖေ၏မိခင် ဒေါ်လှရွှေသည် ဆိုးပေအိမ်ထဲသို့ ဝင်လာ
သည်ကို မနှစ်သက်လှသည့်အမှုအရာဖြင့် မျက်နှာထားတည်
တည်ထား၍ စိုက်ကြည့်နေလေ၏။

“မင်း ဘာကိစ္စလာတာလဲ”

“ကျွန်တော့် ဓားကလေးလာယူတာပါ”

“ဘာလာယူတယ်”

“ကျွန်တော့်မောင်းချဓားကလေး၊ ချစ်ဖေတို့ ဦးလေးက
ကျွန်တော့်ဖို့ ချစ်ဖေကိုပေးလိုက်တဲ့ မောင်းချဓားကလေးပါ”

“ချစ်ဖေကိုပေးလိုက်တာ ချစ်ဖေဖို့ပေါ့။ မင်းဖို့ ဖြစ်နိုင်
ပါ့မလား။ သူ့ဦးလေးက သူ့ကို အမှတ်တရဖြစ်အောင် ပြန်ခါ
နီးပေးသွားတဲ့ဟာပဲ။ သားရေ မောင်ချစ်ရေ”

ချစ်ဖေသည် အိမ်ထဲမှ ခပ်လေးလေးထွက်၍ လာလေ၏။
သူ၏ မျက်နှာတွင် နံနက်က ဆိုးပေတွေ့လိုက်ရသည့် မရိုးသော
အပြုံးကို ပြုံးလျက်ပင်ရှိပေ၏။

“ငါဓားကလေး ယူရအောင် လာတယ်”

“ဘာ ဓားလဲ” ဟုချစ်ဖေက မခံချင်အောင် ပြုံး၍ ပြန်မေး
လိုက်၏။

“ဦးလေးပေါ့က မင်းနဲ့ပေးလိုက်မယ်ဆိုတဲ့ မောင်းချဓားဟာ
လေ”

ပင်နီစာအုပ်တိုက်

ချစ်ဖေသည် အိတ်ထဲကမောင်းချဇာကို ထုတ်လိုက်၏။ မောင်းချဇာမှာ ဦးလေးပေါ်ကိုင်သည့်ဇာနှင့် တစ်သဝေမတိမ်း တူလှ၍ ပိုပြီးသစ်လွင်ခြင်းသာ ခြားနားပေ၏။

“အေး အဲဒါပေါ့၊ ငါ့ကိုဦးလေးပေါ် ပေးတာ” ဟု ဆိုးပေသည် ဇာကိုမြင်ရသည်နှင့် ဝမ်းသာအားရ ပြောလေ၏။ ထိုသို့ ပြောလိုက်ပြီးသည့်နောက် “အေးပါကွာ ငါလာပို့ဖို့ဟာ မအားလို့” ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ချစ်ဖေသည် ဇာကို ပေးလိမ့်မည်ဟု ဆိုးပေက ထင်လိုက်မိသော်လည်း ဆိုးပေထင်သကဲ့သို့ မဖြစ်လာဘဲ “ဒီဇာလား” ဟု ချစ်ဖေကပြောပြောဆိုဆို “အဲဒါ ငါ့မောင်းချဇာကွ။ ဦးလေးပေါ်က ငါ့ကို ပေးတာပါ မောင်ရာ။ မင်းပေး တာမဟုတ်ပါဘူး” ဟုပြောလေ၏။

“ဘာလဲကွ၊ မင်းကိုပေးမယ်ဆိုတာက ခြောက်လုံးပြူးသေ နတ်ကလေးပဲဟာ”

ချစ်ဖေက နောက်ထပ် ကစားစရာခြောက်လုံးပြူးသစ်သစ် လွင်လွင်ကလေးကို ထုတ်၍ကြွားကာ “အေး အဲဒီခြောက်လုံး ပြူးရော မောင်းချဇာရော ငါ့ကိုပေးတာ ဆရာ။ မင်းနဲ့ဦးလေးပေါ်နဲ့ ဘာတော်လို့ပေးရမှာလဲ” ဟုမျက်နှာပြောင်ပြောင်ထား၍ပြောလေ၏။

ဆိုးပေမှာ ကြီးစွာအံ့အားသင့်လျက် ရုတ်တရက် စကားမထွက်နိုင်အောင်ပင်ဖြစ်မိလေ၏။ ချစ်ဖေသည် မိမိတို့နှင့် အခါခပ်သိမ်း သင့်တင်ခြင်းမရှိစေကာမူ ဤမျှလောက်ညစ်ပတ်လိမ့်မည်ဟူ၍ကား မထင်မိခဲ့ရှာပေ။

“မဟုတ်ပါဘူးကွ။ ငါတို့အိမ်ရှေ့မှာ မြင်းလှည်းရပ်ပြီး ဦးလေးပေါ်ကိုယ်တိုင်ဆင်းလာပြီးတော့ ဘူတာရုံကျရင် ငါ့ဖို့ မောင်းချဇာဝယ်ပြီး ပေးလိုက်မယ်။ မင်းဖို့တော့ ခြောက်လုံး ပြူးပေးမယ်ပြောတာ ဘာလဲ”

ဆိုးပေ

၁၃၁

ဤတွင် ချစ်ဖေ၏မိခင် ဒေါ်လှရွှေက ကြားဝင်၍ “ဟုတ်လား လူလေး။ ဒီအတိုင်းပဲပြောသလား” ဟု ချစ်ဖေကို မေးလေ၏။

“ဟင့်အင်း ဒီလိုပြောတာ ဘယ်သူမှ မကြားပါဘူး။ ဆိုးပေက သူလိုချင်တာနဲ့ ဦးလေးပေါက် ဒီလိုပြောတယ်လို့ ပြောနေတာ။ ဦးလေးပေါက် ပြောတာက ဒီလိုဓားမျိုး ဆိုးပေဝယ်ပြီး ကိုင်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူးလို့တောင် ပြောသေးတယ်။ ကျွန်တော်က ရွာထဲက ကောင်ကလေးကိုထုတ်ပြတာကို သူက တစ်ဆင့်ကြားနဲ့ လာပြီး လိမ်တောင်းနေတာ”

ဆိုးပေမှာ သူ့တသက်တွင် ဤသို့ ပြောင်ပြောင်ကြီး တစ်ပတ်ရိုက်ခြင်းမခံခဲ့ရဖူးရာ ယခု တွေ့ကြုံနေရခြင်းကို “တကယ်ဖြစ်နေတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား” ဟုမယုံနိုင်အောင် ဖြစ်မိပေ၏။

ချစ်ဖေက ဤသို့ဘူးကွယ်လိုက်ရာတွင် ဒေါ်လှရွှေသည် စောစောကထက် တင်းမာသောမျက်နှာထားဖြင့် ဆိုးပေအား စိုက်၍ကြည့်ကာ “လူလိမ်လူကောက် ကလေး၊ အရွယ်နဲ့မလိုက် ခုလိုလျှောက်လိမ်နေတာ နင်ကြီးလာရင် ဘာဖြစ်မယ် သိလား” ဟု ရှုတ်ချပြောလေ၏။

“မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဦးလေးပေါက် တကယ်ပြောတာပါ။ ချစ်ဖေလည်း ရှိသားပဲဟာ။ သူမပေးချင်လို့ သက်သက်လိမ်ပြောနေတာ”

“ဟေ့ တော် တော်၊ ငါ့သားဟာ ဘယ်တော့မှ လိမ်ပြော တတ်တာမဟုတ်ဘူး။ မင်းနောက်ထပ်စကားကြော ရှည်နေရင် မင်းတို့ မိဘကို တိုင်ရလိမ့်မယ်။ ဟင်း ငါ့သားကိုများ လိမ်သလေး ဘာလေးလုပ်လိုက်သေးတယ်။ ငါ့သားက ညတိုင်း ဘုရားရှိခိုး၊ ငါးပါးသီလမြဲတာ၊ မဟုတ်လား လူလေး’

“ဟုတ်တာပေါ့ မေမေရ”

ပင်နီစာအုပ်တိုက်

“ကဲ-စကားကုန်နေပြီ။ မင်းမြန်မြန်သွားမလား၊ မသွားဘူးလား၊ ပြော”

ဆိုပေသည် စကားကြွယ်ဝ၍ ဆင်ခြေအပေးကောင်းလှသူ ပင်မှန်သော်လည်း ဆက်လက်စကားပြောနေ၍ မဖြစ်နိုင်သည်ကို တွေးမိလေ၏။ ဤကိစ္စတွင် ဆင်ခြေအားကိုးခြင်းထက် လက်စွမ်းအားကိုး၍ ဖြေမှဖြစ်မည့်အခြေမျိုး မြင်မိလေ၏။

ချစ်ဖေသည် ဆိုးပေ၏ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကို အကဲခတ်မိကာ မိခင်၏ နောက်သို့ ဝင်၍ကွယ်လိုက်ပြီး ဆိုးပေအား မချိုမချင်မျက်နှာထား၍ ပြနေလေ၏။

သို့အားဖြင့် ဆိုးပေသည် မိမိ၏ စိတ်ကိုခက်ခက်ခဲခဲဖြင့် မနည်းမျိုသိပ်ကာ ဘာမျှဆက်လက်၍မပြောတော့ဘဲ လှည့်ထွက်ခဲ့လေ၏။ ထိုသို့ ထွက်ခဲ့ရာတွင် ဒေါ်လှရွှေက ချစ်ဖေအား “လူလေး နောက်ကို ဒီလိုရှုပ်ရှုပ်ပွေပွေ ကောင်ကလေးတွေကို မပေါင်းနဲ့။ ခေါ်လည်းမခေါ်နဲ့ သိလား” ဟုပြောသံကိုကြားလိုက်ရသဖြင့် အတော့်ကို ကျိတ်မနိုင်ခဲမရဖြစ်လေတော့၏။

ဆိုးပေမှာ အထူးပင် စိတ်မချမ်းမသာနှင့် လျှောက်၍ပြန်ခဲ့ရလေတော့သည်။ သူ့အဖို့ တစ်သက်တာ မျှော်မှန်းခဲ့သည့်ပစ္စည်းကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရခြင်းသည်ပင် ကြေကွဲမဆုံးနိုင်စရာဖြစ်ရသည့်အထဲတွင် လူလိမ်လူယုတ်မာကလေးအနေမျိုး ပြောဆိုရှုတ်ချခံရအောင် ချစ်ဖေ၏ညစ်ပတ်မှုကို ခံလိုက်ရခြင်းမှာ အနာပေါ်တွင် တုတ်ထပ်ကျရောက်သကဲ့သို့ မခံနိုင်အောင် ဖြစ်မိလေသည်။

ဦးလေးပေါ်ရှိနေပါမူကား အယူခံဝင်၍ ဖြစ်နိုင်သေး၏။ ဦးလေးပေါ်ကား မရှိပြီ။ ဦးလေးပေါ် မရှိသည့်အတွက်လည်း ဤသို့ ကလိန်ချခံရခြင်းဖြစ်သည်ကို တွေးမိပေသည်။ မိဘများအားပြောပြ၍ စောဒကတက်ပြန်ကလည်း အကြောင်းထူးစရာမမြင်။ ဦးလေးပေါ်က မိမိအား ကင်းထောက်မောင်းချား

ပေးမည်ဟု ကတိရှိခြင်းကို မိဘများအား ပြောပြမထားသဖြင့် ယုံကြည်မည်မဟုတ်။ ထိုသို့ မပြောခဲ့ခြင်းမှာ ဓားကိုင်းခြင်းကို မိဘများက သဘောမကျသဖြင့် ဓားအစား အခြားပစ္စည်းပေးရန် ပြောမည်ကို စိုးရိမ်၍ မပြောခဲ့ချေ။ ယခုမှ ပြောပြချေသော် မိဘများက ယုံကြည်သည် ဆိုဦးတော့၊ ဒေါ်လှရွှေမှာ ချစ်ဖေ၏ စကားကလွဲ၍ အခြားသူပြောသည်ကို နားဝင်မည်မဟုတ်သဖြင့် မိဘများက သွားရောက်၍ ပြောပေးစေကာမူ မရနိုင်ဟု ယုံကြည်မိလေသည်။ သို့ဖြစ်လျှင် ချစ်ဖေလက်ထဲက အတင်းပြန်၍ လူယူရလျှင် ကောင်းမည်လောဟု စဉ်းစား၏။ ဤနည်းလည်း မဖြစ်နိုင်။ မိမိထံက တောင်းယူ၍ ချစ်ဖေလက်သို့ ပြန်ပေးကြမည့်ပြင် မိမိကိုလည်း ဆူပူမောင်းမဲခြင်းခံရမည်ကို တွေးမိလေသည်။

ယင်းသို့ ဆိုးပေသည် မချီသောနှလုံး မပြုံးနိုင်သောမျက်နှာဖြင့် ခြေဦးတည့်ရာသို့ လျှောက်ခဲ့ရာတွင် မိမိတို့၏ ဌာနချုပ်ဖြစ်သော ဂိုဒေါင်ပျက်ကြီးသို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။ ဂိုဒေါင်သို့ ရောက်နေကြသော ရဲဘက်တော်တို့ကား မောင်းချဓားပါလာပြီဟု မျှော်လင့်ကာ ထုတ်အပြကို စောင့်စားနေကြလေ၏။ သို့သော် ဆိုးပေ၏ အမူအရာကို တစ်ချက်မျှ ကြည့်လိုက်ရုံနှင့်ပင် တစ်ခုခုတော့ လွဲချော်မှုရှိပြီဟု ရိပ်မိကြလေ၏။

“ဦးလေးပေါ မောင်းချဓားပေးမသွားဘူးလားကွ”

“ပေးသွားသားပဲ” ဟု ဆိုးပေက မဖြေချင့်ဖြေချင့်ဖြေလိုက်၏။

“ဘယ်မှာလဲ ပြစမ်းပါဦး”

“ငါ့ဆီမှာမရှိဘူး သူ့ဆီမှာ”

“ဘယ်သူ့ဆီမှာလဲ”

“ချစ်ဖေ” ဟု ပြောရင်း ပါးစပ်ထဲမှ ထွက်သွားသော နာမည်ကို လေထဲတွင် မိလိုမိငြား တံတွေးနှင့် ထွေးလိုက်မိတော့၏။

“သူ့လက်ထဲ ဘာလို့ ရောက်သွားရတာလဲ”

ဆိုးပေသည် မိမိ၏ ဖြစ်ရအင်ကို လေးတွဲဖင့်နှေးစွာဖြင့် ဇာတ်လှန်ပြောသည်ကို ရဲဘက်တော်လေးဦးမှာ အလွမ်းဇာတ် လမ်းတစ်ခုကို နားထောင်နေရသကဲ့သို့ ဆွေးစိတ်နှင့် အာရုံစိုက် နေကြလေ၏။ ဇာတ်အဆုံးတွင် အားလုံးပင် သက်ပြင်းချမိကြလေ တော့သည်။

ရဲဘက်တို့က ဤကိစ္စကို လူကြီးလောက ခုံရုံးတင်၍တိုင် ကြားရန် အကြံပေးကြရာ ဆိုးပေက ထိုသို့လုပ်၍လည်း အရာမ ရောက်နိုင်၊ ပြန်လုယူရန်လည်း မဖြစ်နိုင်ခြင်းကို ရှင်း၍ပြောပြရလေ ၏။

ထို့နောက် ဤပြဿနာကို ဖြေရှင်းရန်အတွက် ငါးပွင့်ဆိုင် အစည်းအဝေးကို နာရီဝက်မျှ ဆက်လက်ဆွေးနွေးကြသော်လည်း အဖြေမရနိုင်ဘဲ လူစုခွဲလိုက်ကြလေ၏။

ဆိုးပေသည် ဤကိစ္စကို သူ့မိဘများအား ပြောမပြရန် နှလုံး ပြုခွဲသော်လည်း အိမ်သို့ရောက်၍ မိဘများကိုတွေ့ရသောအခါ နည်းညွှန်လမ်းပြ ရလိုငြား၊ အကယ်၍ မရသည့်တိုင်ပြောပြလိုက် ရခြင်းဖြင့် ရင်ထဲ၌ ရှင်းသွားလိုသွားငြား တိုင်ကြားမိလေ၏။ သို့ သော် ဆိုးပေ၏တိုင်ချက်မှာ စိတ်ဝင်စားစွာနှင့် ကရုဏာသက်စွာ နားထောင်မှုသာရရှိ၍ ထိရောက်သောအားပေးမှုကိုကား မရရှိ ရှာချေ။

“ဒါတော့ အမေလည်းမတတ်နိုင်ဘူး လူလေးရယ်။ မရ လည်း ရှိပါစေတော့ကွယ်။ မရတာလည်း ခပ်ကောင်းကောင်း ပါပဲ။ မင်းလက်ထဲမှာ ဓားရှိရင် စားပွဲတွေ၊ ကုလားထိုင်တွေ ဓားထစ်ရာချည်း ဖြစ်ကုန်မှာနဲ့စာရင်”

“ဒါကတော့ အမေရာ။ အရင်တုန်းက ကျွန်တော်က ငယ် သေးလို့ မသိလို့ ဓားနဲ့ လျှောက်ထစ်မိတာပါ။ ပျက်စီးအောင်လုပ်

တာမှမဟုတ်ပဲ။ တကယ်ဓားထက်ရဲ့လား မထက်ဘူးလား သိချင်
လို့ စမ်းကြည့်တာပဲ အမေရ”

ဤသို့ ဆင်ခြေပေးသော်လည်း အကြောင်းမထူးချေ။ သို့ဖြစ်
၍ ချစ်ဖေ၏မိခင်က မိမိကို လူယုတ်မာကလေးဟူ၍ပင်ခေါ်လိုက်
ခြင်းကြောင့် ဖခင်ထံ အသနားခံပြန်၏။

“လူတိုင်း ကိုယ်သာသူတော်ကောင်း၊ ကိုယ့်သားသမီးသာ
ခြောက်ပြစ်ကင်းတယ်လို့ ထင်ကြစမြဲပေါ့ကွယ်။ ချီးမွမ်းလည်း
ဝမ်းမသာနဲ့၊ ကဲ့ရဲ့လည်း ဝမ်းမနည်းနဲ့။ ရလည်း ဝမ်းမသာနဲ့။
မရလို့လည်း ပူပင်သောကမရှိနဲ့။ လူမှန်ရင် ကြုံရစမြဲပဲ။ မင်း
ကြီးလာတဲ့အခါ ပိုပြီးနားလည်လာလိမ့်မယ်။ ဖြစ်သမျှအကြောင်း
အကောင်းချည်းလို့ မှတ်ရမယ်”

ယင်းသို့လျှင် ဆိုးပေမှာ အယူခံတွင် ရှုံးခဲ့ရလေ၏။ သို့စင်
လျက် မျှော်လင့်ချက်ကိုကား မစွန့်သေးချေ။ ကံကောင်းလျှင်
ရနိုင်လိမ့်ဦးမည်ဟု ကံကိုလည်းအားကိုး၏။ ချစ်ဖေသည် မောင်းချ
ဓားဖြင့် စားပွဲ ကုလားထိုင်များကို လှီးထစ်သည်ကို ဒေါ်လှရွှေ
တွေ့ကောင်းတွေ့ရပေလိမ့်မည်။ ထိုအခါတွင် မိမိအား ပေးလိုက်
တာက ကောင်းသေးသည်ဟု ယူဆ၍ရနိုင်ဖွယ်ရှိသည်ကို မျှော်
ကိုးခဲ့၏။ သို့သော် ချစ်ဖေကား မိမိတို့ကဲ့သို့မဟုတ်။ ဓားကို
အလှကိုင်ခြင်းမှတစ်ပါး ဖွင့်ပင်ဖွင့်တတ်သူမဟုတ်ရကား ဤ
မျှော်လင့်ချက်မှာလည်း အကောင်အထည်မပေါ်လာချေ။

ဤသို့လျှင် မျှော်လင့်ချက်ဆုံးခန်းသို့ရောက်ကာ လက်လျှော
လိုက်ရတော့မည့်အချိန်လောက် ရောက်ရှိလာခဲ့ရာတွင် ဆိုးပေ
သည် အကြံကောင်းတစ်ခုကို တွေးမိလေ၏။ ဆိုးပေသည် ချစ်ဖေ
၏အညွှာကို ကောင်းစွာသိထားသူဖြစ်လေရာ ထိုအညွှာကိုကိုင်
၍ နိုင်ပေါက်ကိုချိုးရန်အကြံပင်ဖြစ်လေသည်။

ချစ်ဖေသည် ဆိုးပေတို့ လူသိုက်အား တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်က

ကျော်၍ မခေါ်ဘဲနေနိုင်သူမဟုတ်။ ဆိုးပေတို့က မခေါ်မှသာလျှင် သူခများ အောင့်အီး၍နေရသူဖြစ်၏။ ဆိုးပေတို့က တစ်ရက် နှစ်ရက်မခေါ်လျှင် လူရောင်ပြလိုက်၊ မျက်နှာချိုသွေးလိုက်၊ မုန့်ပြလိုက် နှင့် ချစ်ဖေကစ၍ မြူလေ့ရှိ၏။ သို့ဖြစ်၍ ချစ်ဖေကိုသွား၍ခေါ်လျှင် လိုက်လာမည်ကို ဆိုးပေတို့ ကောင်းစွာသိ၏။

ထိုသို့ မိမိတို့က စတင်ခေါ်လိုက်၍ ချစ်ဖေလိုက်လာလျှင် မည်သို့လုပ်၍ မောင်းချဓားကို ရအောင်ယူဖို့ရန် ငါးပွင့်ဆိုင် အစည်းအဝေးခေါ်ကြပြန်လေ၏။ ဤအစည်းအဝေးမှ ဖြစ်ပေါ်လာသည့်အကြံမှာ ချစ်ဖေသည် စုန်း၊ နတ်၊ သရဲ၊ တစ္ဆေကြောက်တတ်သူဖြစ်ရာ ချစ်ဖေကို တစ်နေရာရာသို့ခေါ်၍သွားပြီး သရဲတစ္ဆေနှင့်လှည့်၍ခြောက်ကာ မိမိတို့၏ မောင်းချဓားကို ရအောင်ယူရန်ဖြစ်ပေတော့၏။

ထိုသို့ကြံရွယ်မိကြသည့်အတိုင်း အသီးသီးဆိုင်ရာဆိုင်ရာ တာဝန်များကို ဝေပုံချ၍ စီစဉ်ခန့်ခွဲပြီးလျှင် ဆိုးပေနှင့် မောင်မောင်တို့သည် ချစ်ဖေကိုများ၍ခေါ်ရန် ဦးစွာထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

ဆိုးပေနှင့်မောင်မောင်တို့သည် ချစ်ဖေ၏ အိမ်အနီးသို့ ရောက်၍ ချစ်ဖေကို လှမ်းမြင်နေကြရသော်လည်း ဒေါ်လှရွှေနှင့် ပက်ပင်းတိုး၍နေမိမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် ရဲရဲဝံ့ဝံ့မချဉ်းကပ်ဝံ့ကြသေးဘဲ မယောင်မလည်လုပ်၍နေကြရာ ချစ်ဖေက ၎င်းတို့ကို မြင်သည်နှင့် ခြံစည်းရိုးနားသို့ ကပ်၍လာလေ၏။

ဆိုးပေသည် ချစ်ဖေကို တွေ့တွေ့ချင်း စကားပြောလိုက်လျှင် မိမိတို့လာခြင်းမှာ အကြံတစ်ခုခုရှိသည်ကို ရိပ်မိသွားမည်ဟု တွေးမိကာ အကင်းပါးသူဖြစ်သည့်အတိုင်း ခေတ္တမျှ ဟန်လုပ်နေဆဲမှာပင် ချစ်ဖေက ဖြူဖြူအလုံးကလေးတစ်ခုနှင့် ဆိုးပေတို့ကိုလှမ်း၍ ပေါက်လိုက်လေ၏။

ဆိုးပေမှာ ရုတ်တရက် တစ်မျိုးတမည်ထင်မိပြီးမှ မိမိတို့အား

ဆိုးပေ

၁၃၇

ပေါက်လိုက်သည့် အရာဝတ္ထုကိုကြည့်ရာ စက္ကူသေးကလေးကို လုံး၍ ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ကိုတွေ့ရ၍ ကောက်ယူဖတ်ကြည့် ရာတွင်

ဆိုးပေ

ငါနဲ့ပြန်ခေါ်မလား

ချစ်ဖေ

ဟု ရေးထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဆိုးပေမှာ မိမိတို့ကပင် မစရတော့ပဲ လိုရာစခန်းသို့ ဆိုက် နေပြီကို တွေ့ရသဖြင့် “အေး ဒို့နဲ့အတူတူလိုက်ပြီး ကစားရင် ခေါ်မယ်။ အခုလိုက်ခဲ့။ ဆိုးပေနဲ့မောင်မောင်” ဟု စာပြန်ရေးပြီး ခြံထဲသို့ ပစ်သွင်းလိုက်လေ၏။

ချစ်ဖေသည် စာကို ကောက်ယူဖတ်ရှု၍ ခဏမျှအိမ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားပြီးနောက် အိမ်ထဲမှထွက်ကာ ဆိုးပေ တို့ထံသို့ ရောက်၍လာလေ၏။

“ဒို့နဲ့လိုက်လာရင် အထူးအဆန်းတစ်ခုတွေ့ရမယ်ဆရာ။ လိုက်ခဲ့မယ်မဟုတ်လား”

“တကယ်လား” ဟု ချစ်ဖေက သိလိုဇောဖြင့်မေး၏။

“တကယ်ပေါ့ကွ။ မင်းကို မဟုတ်တာ ငါပြောပါ့မလား။ မောင်းချခားကိုတောင် ငါ့ကိုပေးတာမှန်းသိရက်နဲ့ နောက်ထပ် ငါမပြောသေးတော့လည်း မင်းပဲ ကိုင်ပါစေတော့လို့ ငါနေတာ ပဲ မဟုတ်လား”

ဆိုးပေ၏ အယုံသွင်းလိုက်သောစကားသည် ချစ်ဖေအား ၎င်းတို့၏နောက်သို့ ယုံကြည်စိတ်ချစွာ လိုက်ရဲသွားစေသည့်ပြင် မိမိအိတ်ထဲတွင် ပါလာသည့် မောင်းချခားနှင့် သေနတ်ကိုပင် အမြင်အထင် ထုတ်ရဲ ထည့်ရဲစေတော့၏။

ဆိုးပေသည် မောင်းချခားကို မြင်လိုက်ရသည်တွင် စိတ်ထဲ

ပင်နီစာအုပ်တိုက်

၌ အတော်ပင် မချင့်မရဲဖြစ်မိကာ လုယူလိုသောစိတ် ပေါ်ပေါက် လာသည်ကို မနည်းနှိမ်နင်းထားလိုက်ရလေ၏။

“လိုက်ခဲ့ပါကွာ။ မင်းကစားစရာတွေ ဒို့ဘာမှမလုပ်ပါဘူး” ဟုမောင်မောင်က ချော့ခေါ်ပြန်၏။

“မိုးချုပ်အောင်တော့ မနေရဲဘူး ဆရာ။ ဒို့အိမ်က ဆူလိမ့် မယ်”

“ငါတို့လည်းကြာကြာမနေပါဘူး”

ဤတွင် ချစ်ဖေသည် ဆိုးပေနှင့် မောင်မောင်တို့ ကျုံးသွင်း ရာသို့ လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။

ဆိုးပေနှင့် မောင်မောင်တို့သည် ချစ်ဖေအား ဂိုဒေါင်ပျက် အနီးရှိ လယ်ကွက်မှဖြတ်၍ ခေါ်ဆောင်သွားကြကာ ကျွဲလမ်း ဘေးရှိ ညောင်ပင်ကြီးအောက်သို့ ရောက်လာကြလေ၏။

“ဘယ်မှာလဲကွ မင်းတို့ အထူးအဆန်းပြမယ်ဆိုတာ၊ ဘာမှ လည်း မတွေ့ရသေးဘူး” ဟု ချစ်ဖေက ဆိုလေ၏။

“ဒို့ပြမယ်ဆိုတာ ဒီနေရာမှာပဲကွ။ မနက်တုန်းက ဒို့များ ဒီနေရာကို ဖြတ်လာကြရင်း အမယ်ကြီးအိုကြီးတစ်ယောက် တွေ့ရ တယ်ဆရာ။ ထဘီကြီး ဇောက်ထိုးဝတ်လို့။ သွားနှစ်ချောင်းက လည်း အပြင်ပြူးထွက်နေတယ်။ မျက်လုံးကြီးတွေကလည်း တစ်မျိုးကြီးပဲ။ ဆံပင်ဖားလျားချလို့။ လက်ထဲမှာလည်း တောင်ဝှေး ကြီးနဲ့”

ချစ်ဖေမှာ မျက်နှာထားပြောင်းသွားကာ “ဟာ အဲဒီလိုဆိုရင် စုန်းမကြီးပဲ။ ဖွဟဲ့ မပြောကောင်းပြောကောင်း” ဟု တုန်လှုပ်သော အသံဖြင့်ပြောပြလေ၏။

“အစစ်ပေါ့ကွ။ ဒို့များ မတွေ့မိဘူး။ အခုမင်းပြောမှ စုန်းမ ကြီးမှ အစစ်ပဲ။ ဖွဟဲ့ မပြောကောင်းပြောကောင်း” ဟု မောင်မောင် က ထောက်ခံလေ၏။

ဆိုးပေ

၁၃၉

“ငါတော့ ကြောက်တယ်ဆရာ။ ကြာကြာမနေရဲဘူး။ သူတို့ တွေဟာ ပြုစားတတ်တယ်။ ထဘီကိုခြုံလိုက်ရင် ဘာဖြစ်တယ်ဆို တာ သိလား”

“ထဘီကိုခြုံလိုက်ရင် ဖင်ပေါ်သွားပေါ့ကွ”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ ဖင်ပေါ်တာကနောက်၊ လင်းတဖြစ်တာက အရင်။ လင်းတဖြစ်ပြီး လူတွေကိုအရှင်လတ်လတ် ချီးဖောက်စား တတ်တယ်တဲ့။ ဟေ့ကွာ ငါတော့ နည်းနည်းကြောက်လာပြီ။ မင်းတို့ကို ဘာမှမလုပ်ဘူးလား”

“တို့ကိုတော့ ဘာမှမလုပ်ဘူး။ တောင်ဝှေးကြီးကို ယမ်းယမ်း ပြီး ပါးစပ်က တွတ်တွတ်တွတ်တွတ်နဲ့ ဘာတွေပြောမှန်းမသိဘူး” ဟု မောင်မောင်ကပြောရင်း ချစ်ဖေကိုလက်ဆွဲကာ မိမိတို့ မီးပုံရိုးတမ်းကစားထားသည့်နေရာပေါ်သို့ ချစ်ဖေရပ်မိအောင် ခေါ်ခဲ့လေ၏။

“အဲဒါ ကျိန်ဆဲတာလို့ အမေက ပြောဖူးတယ်။ ဘာတွေ ရွတ်နေတယ်ဆိုတာ မကြားဘူးလား”

ထိုအခါဆိုးပေက “ငါကြားရတာကတော့

ညောင်ပင်တစ္ဆေ ဝေလေလေ

မီးလောင်မြေ လာလို့နင်း

လူကိုလက်ငင်း ကြက်ဖန်ဆင်း

အိမ်လည်းကြက်ခြံဝင်း” ဟု ရွတ်ဆိုပြလေ၏။

“ဟာ ဒီလိုဆိုရင် မင်းအခု ရပ်နေတဲ့နေရာပေါ့” ဟု မောင်မောင်က ချစ်ဖေ၏ ခြေရင်းရှိ မီးလောင်ပြာများကို လက်ညှိုး ထိုးပြလေ၏။

ချစ်ဖေမှာ မျက်လုံးမျက်ဆံပြူးကာ “အဲဒါ ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဘာဖြစ်တတ်လဲ” ဟု မေးလေ၏။

ဆိုးပေသည် စိုးရိမ်သော အမူအရာဖြင့် “ဟာ မင်းတော့

ဒုက္ခပဲ။ စုန်းမကြီးက သူထမင်းချက်စားတဲ့နေရာ မီးလောင်မြေပေါ် နင်းတဲ့လူတွေ ကြက်ဖြစ်စေရမယ်၊ သူတို့နေတဲ့ အိမ်ဟာလည်း ကြက်ခြံ ကြက်ခြင်းဖြစ်စေရမယ်လို့ ကျိန်စာခတ်ပြီး ညောင်ပင် တစ္ဆေကို ခိုင်းထားတာကွ။ အဲဒါမင်းတို့ အိမ်က အရင်ဦးဆုံး ကြက်ခြင်းဖြစ်၊ ဒီနောက် အိမ်ထဲက လူတွေကြက်ဖြစ်၊ မင်းလည်း အခုချက်ချင်း ကြက်ဖြစ်ရင်ဖြစ်၊ မဖြစ်ရင် မင်းတို့အိမ်ကို ကြည့် မိတာနဲ့ ကြက်ဖြစ်” ဟု ပြောပြလေ၏။

ချစ်ဖေသည် ကြောက်လန့်တကြား မိမိရပ်နေရာ ပြာပုံပေါ် မှုခုန်ထွက်ပြီးလျှင် မိမိကိုယ်တွင် ကြက်မွေးများပေါက်လာလေ ပြီလောဟု ပြူးတူးပြဲတဲဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးလက်နှင့်စမ်း၊ မျက်စိနှင့် လည်း ကြည့်ကာ “ငါတကယ်ပဲ ကြက်ဖြစ်ရမယ်တဲ့လား” ဟု မေးလေ၏။

“မင်းဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူဖြစ် မီးလောင်မြေပေါ်လာရပ်ရင် ကြက်ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျိန်ဆဲထားတာ ဒို့တော့ ကြားတာပဲ။ မင်းအခု နေတော့ ကြက်မဖြစ်သေးဘူး။ မင်းတို့အိမ်တော့ ကြက်ခြံဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမှာ။ မင်းဒီကနေပြီး လှမ်းကြည့်စမ်းပါလား”

ချစ်ဖေသည် ပြေး၍ကြည့်တော့မည်လုပ်ပြီးမှ သတိရကာ “မတော်လို့ ငါတို့အိမ် ကြက်ခြံဖြစ်နေတာ ငါမြင်ရရင် ငါကြက် ဖြစ်သွားဦးမှာ။ ငါတော့ မကြည့်ရဲဘူး။ မင်းတို့ကြည့်ပေးကြစမ်း ပါ” ဟု တောင်းပန်လေ၏။

မောင်မောင်သည် မလှမ်းမကမ်းရှိ အုန်းနဲ့ပင်ကလေးဆီသို့ ပြေးသွား၍ သစ်ပင်ပေါ်တက်ပြီး ချစ်ဖေ၏ အိမ်ဆီသို့ ကြည့်ကာ “ဟာ ဟုတ်တယ်ဟေ့ အစစ်ပဲ။ မင်းတို့အိမ် မရှိတော့ဘူး၊ ကြက် ခြံဖြစ်သွားပြီ” ဟု လှမ်းအော်ပြောလေ၏။

ချစ်ဖေ၏ မျက်နှာမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်သွား၏။
“ငါ ငါ ငါမယုံပေါင်။ မင်းတို့ပြောတာ မ မ မယုံဘူး”

ဆိုးပေ

၁၄၁

“မယုံရင် မင်းကိုယ်တိုင် သွားကြည့်စမ်းပါလား” ဟု ဆိုးပေက တိုက်တွန်းလေ၏။

“ဘာလို့ကြည့်ရမှာလဲ။ မင်းတို့က ငါ့ကို ကြက်ဖြစ်စေချင်နေတာ။ နို့ပေတဲ့ မင်းတို့ပြောတာတော့ မယုံဘူး”

“ဟေ့ချစ်ဖေ၊ မယုံရင်လာကြည့်လှည့်” ဟု မောင်မောင်က လှမ်း၍ခေါ်လိုက်၏။

“ဟေ့ မလာဘူးကွ”

“ငါ တကယ်ကိုပြောနေတာ”

“တကယ်မဟုတ်ဘူး၊ ညာတာ”

“ညာတယ်ဆိုရင် လာကြည့်လှည့်။ မဟုတ်တော့ ငါ့ကို လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်”

“လာလည်း မကြည့်ဘူး”

ဤသို့ဖြစ်နေခိုက် ဘယ်ဆီဘယ်ကမသိရဘဲ အိစ္စတ်ရုတ်ခနဲ ပေါ်ပေါက်လာကာ ဆိုးပေတို့ထဲသို့ အူလျားဖားလျားပြေး၍ လာလေ၏။

“ဟေ့ချစ်ဖေ မင်းတို့အိမ်ကြီး ဘာဖြစ်နေလဲသိလား”

“ဘ ဘ ဘာဖြစ်နေလဲ”

“ကြက်ခြံကြီး ဖြစ်သွားပြီဆရာ။ လူတွေက အထူးအဆန်း ဝိုင်းကြည့်နေကြတာ ငါလာရင်းတွေ့ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီကို ကြည့်နေတုန်း ကြက်ခြင်းကြီးတစ်ခုထဲက အနက်နဲ့အဖြူပြောက်ကြက်မကြီး ထွက်လာပြီး မြေကြီးကိုခြေထောက်နဲ့ယက်ယက်ပြီး အစာစားနေတာတွေ့ရတယ်”

အိစ္စတ်သည်အနက်ပေါ်တွင် အဖြူပြောက်ကလေးများပါရှိသည့်လုံချည်ကို ဒေါ်လှရွှေဝတ်ထားသည်ကို မြင်ခဲ့ရသည့်အတိုင်း ယုတ္တိရှိအောင်ပြောပြလိုက်ရာ ချစ်ဖေမှာ မျက်ရည်များဝဲလာလေတော့၏။

ပင်နီစာအုပ်တိုက်

“အဲဒါ ငါတို့မေမေဖြစ်မှာပဲ”

“မပြောတတ်ဘူး။ ကြက်ကြီးမှ ဖင်ကြီးကို ကားနေတာပဲ။ စစ်တကောင်းမျိုးလောက်တောင်မကဘူး။ အကြီးကြီးပဲ။ နောက် ပြီးကြက်ဖကြီးတစ်ကောင်ကလည်း ကြက်မကြီးကို အတောင်ကြီး ကားကားပြီးပတ်ချာလှည့်ရစ်နေတယ်”

“ဒို့ဖေဖေနဲ့ တူတာပဲ။ ဖေဖေ ဒီနေ့အလုပ်မသွားဘူး”

ထိုအခိုက်တွင် အဝိန်ရောက်၍လာပြန်ကာ တစ်စုံတစ်ခု ပြောရန်ရှိသကဲ့သို့ ဆိုးပေတို့ဆီသို့ ပျာပျာသလဲ ပြေး၍လာလေ ၏။

“ဟေ့ချစ်ဖေတို့အိမ် မရှိတော့ဘူးဆရာ။ ကြက်ခြံကြီးဖြစ်ပြီး ခြံထဲမှာ ကြက်တွေနဲ့”

တစ်ယောက်တခြားစီရောက်လာပြီး ပြောပြသည့်စကားများ မှာ လေးနက်အောင် ဆင့်လောင်းပေါ်ထွက်လာသည်ဖြစ်ရကား ချစ်ဖေမှာ “အီး အမေတို့တော့ ကြက်ဖြစ်ကုန်ပြီ” ဟု ချုံးပွဲချ၍ ငိုလေတော့၏။

ရဲဘော်တို့ကား ချစ်ဖေအား ဝိုင်းဝန်း၍ ချော့မော့နှစ်သိမ့် အားထုတ်ကြလေ၏။

“ငိုမနေပါနဲ့ကွာ။ မင်းတို့အမေကြက်ဖြစ်သွားရင် မင်းတော့ ကြက်ဥတွေ အများကြီးစားရမှာပေါ့။ မင်းတို့အမေ ကြက်မကြီး သေသွားရင် ကြက်သားစားရရောမဟုတ်လား”

“ငါ့ကို ဘယ်သူက ထမင်းကျွေးမှာလဲ”

“မင်းလည်း တော်တော်ကြာရင် ကြက်ဖြစ်တော့မှာပဲဟာ၊ တီကောင်တွေစားရမှာပေါ့။ နောက်ချေးထဲက ပိုးကောင်တွေလည်း စားနိုင်တာပဲ။ အစမှာသာ မစားဖူးသေးလို့ မစားရဲဘဲရှိမှာ။ နောက် တော့ သိပ်ကြိုက်သွားမှာ” ဟု မောင်မောင်က ချော့၏။

“မင်းက ကြက်မဖြစ်သေးခင်မို့ ကြက်ဖြစ်ရမှာ ကြောက်နေ

တာ။ ဖြစ်ပြီးတော့လည်း ရိုးသွားမှာပဲ။ ကြက်လိုလည်း ပျော်နေမှာပေါ့။ အဲဒီတော့ ဖြစ်ရမယ့်အတူတူ အိမ်ပြန်ပြီး မြန်မြန်ကြက်ဖြစ်သွားရင် ကောင်းတာပဲ။ ငါ့ခွေးကလေး ဂျမ်ဘိုကို ငါ့သူငယ်ချင်း ကြက်ကလေးချစ်ဖေတော့ မကိုက်ပါနဲ့လို့ ငါမှာထားပါ့မယ်” ဟု ဆိုးပေက ဖြေ၏။

“နောက်တော့ ကြက်လိုပဲ ခေါင်းကလေးမော့မော့ပြီး ရေသောက်ရတာကိုလည်း ပျော်စရာကြီးဖြစ်နေမှာပေါ့ကွာ” ဟု အဝိန်က နှစ်သိမ့်လေ၏။

“ဒါပေမဲ့ ကြက်ဖြစ်ခါစသာ ခြေတစ်ဖက်ထောက်ပြီး အိပ်ရတာ ခက်နေမှာပါ။ တနှစ်လောက် ကြာတယ်ဆိုရင်ပဲ အသားကျပြီး အိပ်တတ်သွားမှာ” ဟု အိစ္စတ်က ပြောပြန်လေ၏။

“ဟေ့ ကြက်ဖြစ်ရတာ ကောင်းတယ်ကွ။ တို့ဆိုရင် ခဏခဏ သေးပေါက်ချင်တာ။ ကြက်ဆိုရင် တစ်သက်လုံးသေးမပေါက်ဘဲ နေလို့ရတယ်” ဟု မောင်မောင်က စိတ်သက်သာစရာ ပြောလေ၏။

ဤတွင် သာဒွန်းဦးရောက်၍လာကာ ချစ်ဖေ၏ မျက်နှာကို ပြူးတူးပြဲတဲနှင့် ကြည့်ရင်း “ဟာ ချစ်ဖေ၊ ဘယ်နှယ်ဖြစ်တာတုန်း။ သူ့မျက်နှာသေသေချာချာကြည့်ကြစမ်းပါဦး။ နှာခေါင်းနဲ့ ပါးစပ်ဟာ နှုတ်သီးလိုချွန်လာပြီ။ ဟောကြည့်စမ်းပြောရင်းပြောရင်း ပိုကဲလာတယ်။ ကြက်နဲ့ တူမလာဘူးလား” ဟုဆိုလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်တယ်ဟေ့။ ချစ်ဖေ ကြက်ဖြစ်တော့မယ်”

ချစ်ဖေမှာ ရှိုက်နေရာက ဟစ်၍ငိုချလိုက်တော့ကာ “ငါကြက် မဖြစ်ချင်ဘူး။ မဖြစ်ချင်ဘူး။ ငါကြက်မဖြစ်ပါရစေနဲ့” ဟု အော်လေ၏။

“ဟာ ဒီကောင်ကျိန်စာမိပြီထင်တယ်။ မီးလောင်မြေနင်းမိပြီထင်တယ်” ဟုသာဒွန်းဦးကဆိုလေ၏။

“အစစ်ပေါ့ကွ။ ဒို့လည်း ဘာမှမလုပ်တတ်အောင်ဖြစ်နေတာ

နဲ့ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်းနဲ့ ကြက်ဖြစ်ပါစေလို့ ဖျောင်းဖျနေရတာ၊ နို့မဟုတ်လို့ စိတ်မဖြောင့်ရင် ကြက်နတ်စိမ်းဖြစ်နေမှာစိုးလို့”

“မင်းတို့ကလည်း အ တာပဲကိုးကွ။ ဟိုစုန်းမကြီး ရွတ်နေတာ အကုန်မကြားဘူးလား”

“တို့လည်း လန့်တာနဲ့ ဆုံးအောင်နားမထောင်ဘဲ ထွက်ပြေးမိခဲ့ကြတာပဲဟာ။ ကြားပါ့မလား”

ဤသို့ကြားရသည်တွင် ချစ်ဖေသည် အငိုရပ်ကာ “ ပြောစမ်းပါဦး။ ဘာတွေရွတ်သေးလဲ”

“မင်းတို့ပြေးတော့ ငါလည်း တစ်ယောက်ထဲကျန်နေတာနဲ့ မပြေးရဲဘဲ ချောင်းကြည့်နေတုန်း စုန်းမကြီးက ချောင်းဖက်လျှောက်လာပြီး တောင်ငှေးကြီးတယမ်းယမ်းလုပ်ပြီးတော့ သူ့ပါးစပ်က

“ငါလျှင်ဖမ်းစား လွတ်လိုငြား

နင်တို့ကိုယ်စား သေနတ်ဓား

ချောင်းဖျားမှာပစ် ရေမှာနစ်

နင်လည်း လူပြန်ဖြစ်

လို့ ရွတ်နေတာကို ငါကြားခဲ့တယ်” ဟု ပြောပြလေ၏။

ချစ်ဖေသည် သာဒွန်းဦးရွတ်ပြသည့်ကျိန်စာကို ကြားရလျှင် လွတ်မြောက်ရေးရောက်ခြည်ကို မြင်တွေ့ရ၍ မျက်တောင်တဖျတ်ဖျတ် ခတ်မိ၏။

“ငါတို့ကိုယ်စား သေနတ်နဲ့ဓားတွေ ချောင်းထဲပစ်ချရင် အားလုံး လူပြန်ဖြစ်မှာလား။ ငါတစ်ယောက်ထဲ လူပြန်ဖြစ်မှာလား”

“မင်းလည်းဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့နောက် ကျန်တဲ့ကြက်ဖြစ်သွားတဲ့ လူတွေပါ လူပြန်ဖြစ်ရမှာပေါ့ကွ။ မင်းတို့ဒဏ်ကို သေနတ်နဲ့ဓားဆိုတဲ့ စနေနံတွေက ခံသွားရတာ။ ဒါပေမယ့် ရေနက်နက်မှာ

လည်း မပစ်ရဘူး။ ချောင်းဖျား ကမ်းစပ်နားမှာ ရေထဲနစ်ရုံနေရာ မှာ ပစ်ရမှာ။ အဲဒါ မင်းမြန်မြန်လုပ်နိုင်ရင် လုပ်ဆရာ။ မင်း ကြက်ဖြစ်သွားလို့ရှိရင် လုပ်ပေးနိုင်မယ့်လူ မကျန်တော့ဘူး။ ဒို့မှာလည်း သေနတ်တွေ ဓားတွေမရှိဘူး။ မင်းဟာမင်းရှာ”

“ငါ့မှာတော့ ကစားတဲ့သေနတ်နဲ့ ဓားပဲရှိတာပဲ။ ဒါတွေနဲ့ ဖြစ်မလား”

ဆိုးပေကား စကားစွန်း စကားစမငြိစေရန် ဘာမျှ ဝင်စွက်၍ မပြောဘဲ ဣန္ဒြေရရနေလိုက်၏။

သာဒွန်းဦးကသာလျှင် “ဒါတွေလဲ စတိသဘောနဲ့ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ကွာ။ ကဲ ကဲ လုပ်လုပ်။ ကြာနေလို့ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး။ ချောင်းစပ်သာ မြန်မြန်ပစ်ချ။ ကဲလာ ဝမ်းတူးသရီး” ဟု အချက်ပေးလိုက်သည့်အတိုင်း ချစ်ဖေလည်း ဓားနှင့်သေနတ်ကို ချောင်းထဲသို့ ပစ်ချလိုက်လေ၏။

ဤသို့ ပစ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အုန်းနဲ့ပင်ပေါ် ပြန်၍ တက်ကြည့်နေသော မောင်မောင်က “လွတ်ပြီ ကျွတ်ပြီဟေ့။ ကြက်ခြံကြီးမရှိတော့ဘူး။ အိမ်ကြီးပြန်ရောက်နေပြီ” ဟု ကြွေးကြော်လိုက်၏။

ထိုအခါမှ ချစ်ဖေ၏ မျက်နှာမှာ အသွေးအရောင်ကလေး တက်လာကာ “ကျန်တဲ့ ဂါထာကို မင်းကြားရလို့ပေါ့ သာဒွန်းဦး ရာ။ မဟုတ်ရင် ငါတော့ အခက်ပဲ” ဟုပြောနိုင်ရှာတော့၏။

“မင်းတွင်ဘယ်ဟုတ်မှာလဲ။ တအိမ်လုံးခက်မှာ အခုလောက် ဆိုရင် မင်းတို့အားလုံး အောက်အီးအီးအွတ်နဲ့ တွန်နေကြရရော့ မယ်။ ဒါပေမဲ့ အရေးကြီးတာတစ်ခုရှိတယ်ဆရာ။ အဲဒီကြက် ဖြစ်ရတာ ဘာကြောင့်ဆိုတာကို ဘယ်သူမှ ပြောမပြရဘူး။ ပြောပြရင် လူတွေသိပြီး စုန်းမကြီးမှာ နောက်ထပ် သူဖမ်းစားစရာ ရတော့မှာမဟုတ်လို့ ပြောတဲ့လူ ကြက်ပြန်ဖြစ်ဦးမှာ။ နောက်ပြီး

သေနတ်နဲ့ဓားကို ဒဏ်ခံထားခိုင်းရာက ပြန်ဆယ်ရင် ဘယ်သူ ဆယ်ဆယ် ဆယ်တဲ့လူ ကြက်ဖြစ်ရမှာပဲ။ ဒို့တော့ ပြောလည်း မပြောဘူးဆရာ။ ဆယ်လည်း မဆယ်ရဲဘူး။ ဒါမျိုးများတော့ အသေအလဲကြောက်တာ”

“ငါလည်း မပြောရဲဘူး။ ဆယ်လဲ မယူဘူး။ ဘုရားကို စူး ရစေရဲ့”

“ဘုရားစူး ကျိန်နေစရာ မလိုပါဘူး မောင်ရာ။ မယုံရင် ဆယ်ကြည့်။ ဘုရားလည်းစူးမယ်၊ မစူးခင် ကြက်လည်းဖြစ်လိုက် ဦးမယ်” ဟု ဆိုးပေက သတိပေးလေ၏။

“ငါတော့ တစ်ခါထဲနဲ့ ကြောက်တာပဲ။ သာဒွန်းဦး ကယ် ပေလို့ပေါ့ကွာ။ ငါသိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ။ နို့မဟုတ်ရင် ငါမုန့် ဆာလို့ အိမ်ပြန်တာနဲ့ တစ်ခါထဲပဲကြက်ဖြစ်ပြီး တီကောင်စား နေရမှာ။ တီကောင်စားရမှာများတော့ တွေးမိရုံနဲ့တင် လည်ချောင်း ထဲက ယားနေတာပဲ”

“အေး အခုမင်းဆာလို့ရှိရင် အိမ်ပြန်နိုင်ပြီ”

“ငါပြန်ရမှာ မရဲသေးဘူး။ ဒို့အိမ်ကို သေသေချာချာ ကြည့် ကြစမ်းပါဦး”

ဤတွင် ချစ်ဖေယုံကြည်လောက်အောင် အုန်းနဲ့ပင်ပေါ်သို့ တစ်ယောက်နောက်တစ်ယောက်လိုက်၍ တက်ကြည့်ကာ အမှန် ပင် အိမ်ပြန်ဖြစ်နေကြောင်း ထောက်ခံချက်ပေးကြလေသည်။ သစ် ပင်ကြီးပေါ်သို့ ငါးယောက်တက်နေကြပုံမှာ မျောက်အုပ်ကျသကဲ့ သို့ ရှိလေတော့၏။

ထိုအခါမှ ချစ်ဖေလည်း ရဲတင်းလာကာ ၎င်းတို့နည်းတူ တက်ရောက်ကြည့်ပြီး မျက်မြင်တွေ့ရတော့မှ အိမ်သို့ပြန်ရန် ဆုံး ဖြတ်လိုက်လေ၏။

“မင်းတို့ ငါ့ကိုပြန်မပို့ကြတော့ဘူးလား”

ဆိုးပေ

၁၄၇

“တို့တော့ နေရစ်ခဲ့ဦးမယ်။ မင်းနဲ့ လိုက်လို့မဖြစ်ဘူး။ မင်းတို့ အမေက မင်းကို တို့နဲ့တွဲတာ သဘောကျတာ မဟုတ်ဘူး။ ဆူစ ရာရှိရင်လည်း မင်းကို ဘာမှပြောတာမဟုတ်ဘူး။ တို့ကိုပဲ ကြိမ်းတာ”

“ဒါဖြင့်ရင်လည်း ငါသွားတော့မယ်”

“အေး သွားတော့။ ဒါပေမဲ့ ဒီအကြောင်းတွေတော့ ဘယ်သူမှ ပြောမပြုဖို့ ကြပ်ကြပ်သတိပေးလိုက်ပါရစေ။ နောက်တစ်ခါ ပြန် ဖြစ်ရင် တို့လည်း ဘာမှလုပ်တတ်မှာမဟုတ်ဘူး” ဟု ဆိုးပေက တကယ်ပင် စိုးရိမ်ဟန်ဖြင့် သတိပေးလိုက်၏။

“အေးပါကွာ။ ငါလည်း တီကောင်မစားရဲပါဘူး” ဟု ပြောဆိုကာ ချစ်ဖေလည်း သွက်လက်ပေါ့ပါးစွာ အိမ်သို့ပြန်သွား လေတော့၏။

* * *

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ချစ်ဖေသည် အိမ်ခြံဝသို့ထွက် ၍ ဝင်းတံခါးကိုမှီရင်း ဟိုဟိုဒီဒီ မျှော်မှန်းရော်ရမ်းကာ ကြည့် နေခိုက်တွင် ဆိုးပေနှင့် ရဲဘက်တော်သားကို လျှောက်လာကြ သည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ရှေ့မှခေါင်းဆောင်လာသော ဆိုးပေ၏ လက်ထဲတွင် ကင်းထောက်များကိုင်သောမောင်းချဓားတစ်လက် ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက်လုပ်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူ့နောက်မှ မောင်မောင်၏လက်ထဲတွင် ကစားစရာခြောက်လုံးပြူးတစ်လက် ကို မြင်ရ၏။

ချစ်ဖေသည် ထိုအရာဝတ္ထုနှစ်ခုကို အာရုံစိုက်၍ ကြည့်နေ ရာက “ဟေ့ မင်းတို့ဒါတွေဘယ်ကရတာလဲ” ဟုမေးမိလေ၏။

“တို့များ ဘုရားပေါ်တက်ပြီးဆော့နေတုန်း ဘိုးသူတော်ကြီး တစ်ယောက်နဲ့ ရုက္ခစိုးကြီးတစ်ယောက်က လာပြီးပေးသွားတယ်” ဟု ဆိုးပေက မျက်နှာထားမှင်သေသေပြောကာ ဆက်လက်၍ လျှောက်သွားကြလေ၏။

ပင်နီစာအုပ်တိုက်

စုံထောက်ဆိုးပေ

ပင်နီစာအုပ်တိုက်

အကြောင်းကိုရှာလိုက်သော် ယခုကိစ္စတစ်ခုလုံးတွင် ဆိုးပေ
၏ အပြစ်ချည်းသက်သက်ဟူ၍ မဆိုသာ။ ဆိုးပေ၏ အစ်ကို
မောင်တင့်သည်သာလျှင် သွယ်ဝိုက်သောနည်းအားဖြင့် တစ်
တရားခံဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ဆိုးပေသည် နှာစေးချောင်းဆိုးဖြစ်၍ အိပ်ရာထဲတွင် တနင်္ဂနွေ
တစ်ပတ်ခန့် လဲလျောင်းနေခဲ့ရလေသည်။ ယခုအကြိမ်၌မူ
တကယ်ပင် နေထိုင်မကောင်းခြင်းဖြစ်၏။ အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာကို
ရှောင်ရှားလိုသောကြောင့် ဟန်ဆောင်ဖျားနေခြင်းမဟုတ်ပေ။

မောင်တင့်သည် ဆိုးပေနှင့် ဘယ်အခါကမျှ မျက်နှာကြော
တည့်လေ့မရှိသော်လည်း ယခုကဲ့သို့ တကယ်တမ်း နေထိုင်မကောင်း
သည့်အခါ၌မူ အစ်ကို၏ ချစ်ခင်ကြင်နာခြင်းမျိုးဖြင့် မိမိဖတ်ရှုသော
ကော်မစ်စာအုပ်များကို ဆိုးပေကြည့်ရှုရန် ထုတ်ပေးခဲ့လေ၏။
မောင်တင့်၏ ကော်မစ်စာအုပ်မှာ ရယ်စရာသက်သက်ချည်း
မဟုတ်ဘဲ စွန့်စားခန်းများ၊ လူသတ်မှုများ၊ စုံထောက်ဝတ္ထုစသော
သဲထိတ်ရင်ဖိုစရာဖြစ်သော အကြောင်းအရာများပါဝင်သည့်
ရုပ်စုံစာအုပ်များပင်ဖြစ်ပေ၏။ ဆိုးပေမှာ ထိုစာအုပ်များနှင့်
ဇိမ်ကျလျက်ရှိကာ အချိန်ရှိသရွေ့ အပြန်အလှန်အထပ်ထပ်
ဖတ်ရှုနေရခြင်းအားဖြင့် ဇာတ်ကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဇာတ်

ကောင်းများကိုလည်းကောင်း၊ ကောင်းစွာကျေလည်မှတ်မိနေလေတော့၏။

ထိုဇာတ်လမ်းများတွင် ဆိုးပေ၏စိတ်ထဲ၌ အထိဆုံး အငြိဆုံးမှာ သူလျှိုနှင့်စုံထောက်တို့ ပညာစွမ်းပြကြပုံ၊ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တစ်ပတ်ရိုက်ကြပုံများပင် ဖြစ်ပေသည်။ သူလျှိုဆိုသူတို့မှာ ပုန်းလျှိုး ဝှက်လျှိုးနေသူများမဟုတ်ဘဲ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်အနေဖြင့် အရာရှိပိုင်း လူကုံထံပိုင်းတွင် သွားလာကျက်စားသူများဖြစ်သည်ကိုသိရ၍ ဆိုးပေမှာ အလွန်အံ့ဩမိသလောက် များစွာစိတ်ဝင်စားခြင်းဖြစ်မိလေ၏။

စိတ်နှလုံးဖြူစင်သော အသွင်သဏ္ဍာန်ရှိသည့် မိန်းမကြီးတစ်ဦးက ကိုယ့်အလုပ်ထဲ၌သာ အာရုံစိုက်နေသော ဥယျာဉ်ပန်းခြံစိုက်နေသူအဘိုးကြီးတစ်ဦး၏ လက်ထဲသို့ စာတစ်စောင် အမှတ်တမဲ့ ပေးသွားရာက အံ့ဩထိတ်လန့်စရာ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဇာတ်လမ်း၊ မောင်းနှင်လျက်ရှိနေသော မီးရထားပေါ်ရှိ ပထမတန်းရထားတွဲထဲမှ မိန်းမပျိုတစ်ဦးက မီးရထားလမ်းဘေးတွင် ရပ်စောင့်နေသော စစ်အဝတ်အစားနှင့်ရဲဘော်တစ်ဦးအား အထုပ်ကလေးတစ်ခုပစ်ချပေးသွားသည့်ဇာတ်ကွက်စသည်တို့တွင် သူလျှိုဂိုဏ်းဝင်တို့မှာ မသင်္ကာစရာ ကောင်းလှသော လူကြီး လူကောင်း ယောက်ျားမိန်းမများ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ဘုန်းကြီးရဟန်းအသွင် ဝတ်ဆင်ထားသူများဖြစ်နေသည့်အတွက် သူလျှိုဂိုဏ်းကြီးကို လိုက်လံဖမ်းဆီးနေသော သူရဲကောင်းဇာတ်လိုက်အဖို့ ကြိမ်ဖန်များစွာ အခက်အခဲကြုံရပုံတို့သည် ဆိုးပေ၏ စွန့်စားလိုသောစိတ်ကို အမြဲလှုံ့ဆော်ထိုးဆွပေးနေလေ၏။

သို့ဖြစ်၍ ဆိုးပေသည် နေထိုင်၍ကောင်းလာပြီး အပြင်သို့ ထွက်နိုင်သည့်အချိန်မှစ၍ ကမ္ဘာလောကကြီးကို ရှေးကကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ ပြောင်းလဲသောကြည့်နည်းဖြင့် ကြည့်ရှုစူးစမ်း၍သာ

နေမိလေ၏။ စာအုပ်ထဲမှ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်တို့သည် ဆိုးပေ
၏ ဦးနှောက်ထဲတွင် သံမှိုနှက်ထားသကဲ့သို့ စွဲမြဲ၍နေလေရာ
မိခင်ဖြစ်သူက ဆီသည်ကြီးအား ငွေရှင်းပေးနေသည်ကို တွေ့ရခြင်း
၌မှာပင် များစွာသင်္ကာမကင်းသောစိတ်များ ဖြစ်ပွားမိလေတော့
၏။

ထိုမျှမကသေး ရွာထဲတွင် မိမိအားမျက်စိစပါးမွှေးစူးလေ့
ရှိသော သူကြီးဘကြီးမှိုမှစ၍ လူကြီးသူမဟူသမျှတို့ကို အမြဲတ
စေ သူတို့၏သွားလာလှုပ်ရှားမှုကို တစ်စေ့တစ်စောင်း ချောင်း
မြောင်းအကဲခတ်၍နေလေ၏။ အစဉ်သော် အလွန်အရေးပါ
အရာရောက်သော သူလျှိုကြီးတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို အမြန်ပင်
ဖမ်းမိလိမ့်မည်ဟု အကြီးအကျယ် မျှော်လင့်မိသော်လည်း တစ်နေ့
ထက်တစ်နေ့ ရက်ကြာညောင်းလာသည့်တိုင်အောင် မိမိလိုက်လံ
ချောင်းမြောင်းနေသူတို့မှာ သူလျှိုဟူ၍ အရေးယူလောက်သော
သက်သေခံအထောက်အထားများကို ရှာဖွေစူးစမ်း၍ မတွေ့ရ
သဖြင့် စိတ်ပျက်စပြုလာလေ၏။

အကယ်၍ မိမိတို့၏အိမ်သို့ ကောလိပ်တွင် မောင်တင့်နှင့်
အတူတူ ကျောင်းနေဖက်တစ်ဦးဖြစ်သူ ကြင်မောင်ဆိုသူ ရောက်၍
မလာခဲ့လျှင် ဆိုးပေသည် သူလျှိုဖမ်းသည့်အလုပ်ကို ဆက်လက်
လုပ်ရန် လက်လျှော့စွန့်လွှတ်လိုက်မည်ဖြစ်ပေ၏။ ယခုမူ စိတ်
လျှော့ခါနီးဆဲဆဲမှ ကြင်မောင်ရောက်လာသဖြင့် ဆိုးပေ၏ သူလျှို
ဖမ်းဆီးရေးကို အားသစ်လောင်းလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်ရပြန်လေ၏။

ကြင်မောင်သည် သီတင်းကျွတ်ကျောင်းပိတ်ရက်ဆယ့်ငါး
ရက်လောက်သာရသဖြင့် မိဘရပ်ထံသို့ပြန်လျှင် လမ်းခရီးအသွား
အပြန်နှင့်ပင် ကျောင်းပိတ်ရက်ကုန်၍ မိမိရပ်ရွာ၌လည်း ကြာကြာ
နေရမည်မဟုတ်သောကြောင့် မထူးသည့်အတူတူ အိမ်မပြန်တော့
ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး မောင်တင့်တို့အိမ်သို့ လိုက်၍နေခြင်းဖြစ်လေ

သည်။

ကြင်မောင်သည် မောင်တင့်နှင့်ရွယ်တူတန်းတူ ဖြစ်၍ ဟိတ် ဟန်ကင်းမဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သော်လည်း တရုတ်ကပြားကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် အသားဖြူစပ်စပ်၊ မျက်ရစ်မရှိ၊ မျက်လုံးခပ်ပြာပြာ၊ စကားမပီတပီရှိခြင်းကိုပင် ဆိုးပေအဖို့ မသင်္ကာစရာဖြစ်နေပေ၏။

ထို့ပြင် ကြင်မောင်သည် စာအထူးကြိုးစားသော ကျောင်း သားတစ်ဦးဖြစ်လေရကား အားလပ်သော ကျောင်းပိတ်ရက် အတွင်းမှာပင် နေ့ရောညပါ စာကို တကုပ်ကုပ်နှင့် ကြိုးစားအား ထုတ်လျက် မောင်တင့်ကိုလည်း မိမိနှင့်အတူ စာဖတ်နိုးနှော စေလေရာ၊ ၎င်းတို့နှစ်ယောက်၏ ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ တကျိတ် ကျိတ်လုပ်နေကြပုံမှာ ဆိုးပေအား တိုး၍မသင်္ကာခြင်းကိုဖြစ်စေ လေ၏။

ထို့ထက် ကြင်မောင်သည် မောင်တင့်၏ လက်သုံးကျင့်ထုံး အတိုင်း တစ်ဆယ့်တစ်နှစ်အရွယ်ညီငယ်ညီရွယ်များကို အရေးမ ထားဘဲ လျစ်လျူပြုလေ့ရှိသည့်အလျောက် ဆိုးပေကိုလည်း ဖုတ်လေသည့်ငါးပိ ရှိသည်ဟူ၍မျှ မအောက်မေ့ဘဲ ဘေးချိတ် ထားသောကြောင့် ဧည့်သည်တစ်ယောက်က အိမ်သားတစ် ယောက်အပေါ်တွင် ဤသို့အရေးမယူခြင်းကို မခံနိုင်အောင်ရှိကာ ထိုသို့ မခံနိုင်သည့်စိတ်သည် ဆိုးပေ၏မသင်္ကာခြင်းကို ပို၍ ကြီးမားစေလေ၏။

မိမိအား မသိမမြင်ဟန်ဆောင်ခြင်းသည် ကြင်မောင့်၌ မကောင်းသောအကြံရှိနေ၍ လိပ်ပြာမသန့်ခြင်းကြောင့် မျက်နှာ ချင်းမဆိုင်ရဲခြင်းသာ ဖြစ်ရမည်။ မိမိအား အသိလုပ်လျှင် သူ၏ အကြံတွေပေါ်ကုန်မည်ကို စိုးရိမ်၍ အသိမလုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဧကန္တကြင်မောင်သည် တရုတ်ဖြူသူလျှင်ဖြစ်ရမည်။ သို့မဟုတ်

ပင်နီစာအုပ်တိုက်

ထိုလောက်နီးနီးမကောင်းသောအကြံကြီးတစ်ခုကို ကြံစည်နေသူ ဖြစ်ရမည်ဟု ဆိုးပေ၏စိတ်ထဲ၌ တစ်ထစ်ချချမှတ်ထားလိုက် တော့၏။

ထို့ကြောင့် ကြင်မောင်ရောက်လာပြီး နောက်တစ်နေ့မှစ၍ ဆိုးပေသည် ကြင်မောင်၏ အဝတ်အစား ရှူးဖိနပ် နောက်ခွာ မကျန် ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး စေ့စေ့စပ်စပ် ဂရုတစိုက်အကဲခတ်လျက်ရှိ လေ၏။

တစ်နေ့သော နံနက်တွင် ကြင်မောင်သည် တစ်ယောက် တည်း လမ်းလျှောက်ထွက်သွားလေ၏။ မောင်တင့်မူကား အခန်း ထဲမှာပင် စာကြည့်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ ထိုသို့ ကြင်မောင် တစ်ယောက်တည်းထွက်သွားသည်ကို ဆိုးပေမြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိမိဖတ်ရသည့် ကော်မစ်စာအုပ်ထဲက စုံထောက်ကြီး ကဲ့သို့ ကက်ဦးထုပ်ကလေးကို မျက်လုံးမပေါ်တပေါ်ဖြစ်အောင် နဖူးအောက်ဆွဲ၍ဆောင်းကာ အင်္ကျီကော်လာကိုအပေါ်လှန်ပြီး ဘောင်းဘီအိတ်နှစ်ဖက်ထဲလက်သွင်း၍ ကြင်မောင်၏ နောက်သို့ ကုပ်ချောင်းချောင်းအမူအရာဖြင့် နောက်ယောင်ခံ၍လိုက်လေ၏။

ကြင်မောင်သည် မောင်တင့်နှင့်အတူ နံနက်ဖက်လမ်း လျှောက်သည့်အခါများတွင် သွားလာနေကျလမ်းကိုလွှဲပြီးလျှင် လယ်ကွက်များဘေးမှဖြတ်လျက် ဘူတာရုံဆီသို့ရှေ့ရှုသွားလေ ရာ ဆိုးပေသည် သစ်ပင်များကို ကွယ်ကာပုန်းကာဖြင့် ကြင်မောင် နောက်ကလိုက်နေခြင်းကိုပင် များစွာနှစ်သက်ကျေနပ်နေလေ ၏။

သို့နှင့် ဘူတာရုံသို့ရောက်၍ ဘူတာဝင်းထဲသို့ ကြင်မောင် ဝင်သွားသည်ကိုမြင်ရလျှင် ဆိုးပေ၏ ခေါင်းထဲတွင် စဉ်းစားမှု တမျိုးပေါ်လာလေ၏။ ဧကန္တ ကြင်မောင်သည် သူ၏ လျှို့ဝှက် သောအကြံများ ပေါ်ပေါက်ခါနီးပြီကို ရိပ်မိ၍ မိရာမီးရထားဖြင့်

ထွက်ပြေးရန် ကြံရွယ်ကာ ထွက်လာခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်တန်ရာသည် ဟူ၍ တွေးမိခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ထိုအချိန်မှာ လော်ကယ်မီးရထားဆိုက်သည့် အချိန်မဟုတ်ဘဲ စာပို့ရထားဝင်ချိန်ဖြစ်၍ စာပို့ရထားမှာလည်း ဤဘူတာတွင် ဤအချိန်၌ ရပ်နားလေ့မရှိသောကြောင့် အခြား အကြောင်းသော်လည်း တစ်ခုခုရှိကောင်းရှိမည်ဟု ထပ်မံတွေး တောမိကာ ဆိုးပေလည်း ဘူတာရုံထဲသို့ ဝင်၍လိုက်သွားပြီးလျှင် မိမိအားမမြင်စေရန် ပလက်ဖောင်းတစ်နေရာရှိ ထင်းရှူးသေတ္တာ များနှင့် ကုန်တင်သောလက်တွန်းလှည်းကလေးတစ်ခု၏ ဘေးတွင် ဝင်၍ကပ်ကာ ချောင်းမြောင်းအကဲခတ်နေလေ၏။

ကြင်မောင်ကား သူ့နောက်သို့ ဆိုးပေတကောက်ကောက် လိုက်နေသည်ကို မသိရှာ။ ပလက်ဖောင်းပေါ်၌ရပ်လျက် မီးရထား ဝင်လာမည့်ဘက်ကိုသာလျှင် လှမ်းမျှော်၍နေလေ၏။ ခဏ အကြာမှာပင် ရန်ကုန်မှလာသော စာပို့ရထားကြီး ဝင်၍လာလေ ၏။ စာပို့ရထားကြီးသည် ဤဘူတာတွင်မဆိုက်ဘဲ ဆက်လက် မောင်းနှင်၍ သွားလေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုသို့ အရှိန်မသတ်ဘဲ မောင်းသွားသောရထားပေါ်မှ လူငယ်တစ်ယောက်သည် ပြတင်း ပေါက်မှ ကိုယ်တစ်ပိုင်းထွက်ပြီးလျှင် ကြင်မောင်အားခပ်လှမ်းလှမ်း ကတည်းက လက်ပြနုတ်ဆက်လျက် ကြင်မောင်အနီးသို့ရောက် သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စာအိတ်ခပ်ရှည်ရှည်တစ်ခုကို ကြင်မောင် အား ပစ်၍ပေးသွားလေ၏။

ကြင်မောင်သည်မိမိခြေရင်း၌ ကျရောက်လာသော စာအိတ် ခေါက်ကိုကောက်ယူလိုက်ပြီးလျှင် ထိုနေရာတွင် ကြာကြာမနေ ဘဲ ခပ်သွက်သွက် ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ဆိုးပေသည် ထိုအခြင်းအရာကိုမြင်ရသဖြင့် မိမိထင်မြင် ထားသည့်အတိုင်း ဟုတ်နေပြီဟု မသင်္ကာခြင်းကို အခိုင်အမာ

အကြောင်းပြစရာအချက်ရနေပြီဖြစ်၍ ထိုအကြောင်းကိုသာ လျှင်တွေးတောငေးမောနေမိကာ ကြင်မောင်၏ နောက်သို့လိုက် ရန်ကိုပင် မေ့နေလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဆိုးပေ၏ထာဝရ ရန်သူဖြစ်သော မီးရထားပေါ်တယ်ရောက်လာကာ ကုန်ပစ္စည်းများ ဘေးတွင် ခိုကပ်နေသော ဆိုးပေကိုတွေ့ရ၍ “ဟေးတွမ်ကျား ကရတားရောင်း” ဟုမောင်း၍ထုတ်လိုက်ရာ ဆိုးပေမှာ စိတ်ကူး ပျက်သွားလေတော့၏။

သို့သော် ဆိုးပေက ရုတ်တရက်ထွက်မသွားသဖြင့် ပေါ်တယ် က ကုပ်ကိုင်၍ မီးရထားဝင်းထဲက ဆွဲထုတ်မည်ပြုမှ ဆိုးပေလည်း ပမာမခန့် ရယ်မောလျက်ထွက်ခဲ့လေ၏။ ဆိုးပေ၏ ရယ်မောခြင်း ကား တစ်နေ့ကျရင် မင်းသိစေ့မယ်ဟူသောသဘောကို ဖော်ပြခြင်း ပင်ဖြစ်ပေ၏။

ဆိုးပေလည်း ဘူတာရုံထဲမှထွက်လာပြီးနောက် ကြင်မောင် ကိုကြည့်ရာ မမြင်ရသဖြင့် လာလမ်းအတိုင်း အမြန်ပြေး၍လိုက် လာခဲ့ရာတွင် အိမ်သို့ရောက်ခါနီးမှ မှီ၍လာပြီးအိမ်ထဲသို့ ဝင် သွားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ အိမ်ထဲသို့ရောက်သည့်အခါတွင် ဆိုးပေသည် ကြင်မောင်အား ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လိုက်၍ချောင်း ရန်မလိုတော့ဘဲ အနားကပ်လျက် မသိမသာ အကဲခတ်နိုင်လေ တော့၏။

ကြင်မောင်သည် မောင်တင့်၏အခန်းထဲသို့ တန်း၍ဝင် သွားလေ၏။ ဆိုးပေသည် အခန်းတံခါးဝက မယောင်မလည် ကြည့်ရှုနားထောင်လိုက်ရာ မောင်တင့်က “ရဲ့ရဲ့လား” ဟု မေး လိုက်ပြီး ကြင်မောင်က “ရတယ်၊ မီးရထားပေါ်က ပစ်ပေးလိုက် တယ်” ဟုဖြေသည်ကိုကြားလိုက်ရလေ၏။

ဤသို့ကြားလိုက်ရသည့်စကားများကြောင့် ဆိုးပေသည် တွေ့ဝေစဉ်းစားကာ အပေါ်ထပ်မှအောက်သို့ ခြေလှမ်းလေးလံစွာ

ဖြင့် ဆင်း၍လာခဲ့လေ၏။ အကြောင်းမူကား ဤကိစ္စတွင် အစ်ကို ဖြစ်သူမောင်တင့်ပါ ကြံရာပါဖြစ်နေပါကလားဟု တွေးမိသော ကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။ သို့အားဖြင့် ဆိုးပေအဖို့ ရှင်းနေသောအမှု မှာ ခေါင်းရှုပ်စရာဖြစ်လာပြန်လေ၏။ ဤကိစ္စတွင် မောင်တင့် ပါဝင်နေလျှင် မိမိတွေ့မြင်သိရှိသမျှတို့ကို ပုလိပ်တိုင်၍ မဖြစ်နိုင် တော့ချေ။ မိမိ၏အစ်ကိုအရင်းခေါက်ခေါက်တစ်ယောက်အား မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ထောင်တန်းကျစေမည့်အမှုကိုတော့ဖြင့် မပြုနိုင်။ လေးလေးနက်နက်စဉ်းစားလျက် သတိထား၍ ခြေလှမ်း မှုဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဤသို့သော အခက်အခဲမျိုးတွင် စုံထောက်ကြီး များသော်မှ မမှားရအောင် သတိဝီရိယကြီးစွာထား၍ များစွာ အကင်းပါးရသည်ကို တွေးမိလေ၏။

မောင်တင့်နှင့် ကြင်မောင်တို့သည် အခန်းထဲကမထွက် ကြဘဲ ထမင်းစားချိန်ရောက်မှ ထွက်လာကြသည်ကို ဆိုးပေ တွေ့ရလေ၏။ သူတို့နှစ်ဦး၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည့်အခါ နွမ်းနယ်ဖျော့တော့နေကြသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဆိုးပေသည် သူတို့၏ အမှုအရာကို စိတ်ပျက်သည့်အမှုအရာဖြင့် ခေါင်းခါမိ လေ၏။

ဆိုးပေသည် ဤအတိုင်းကြည့်နေ၍ကားမဖြစ်။ အစ်ကို မောင်တင့်အား သတိတရားရအောင် ပြောမှဖြစ်တော့မည်ဟု သဘောပိုက်ကာ ထမင်းစားပြီးသည့်နောက် မောင်တင့်တစ် ယောက်တည်း အိမ်ရှေ့တွင်ထိုင်၍ ဆေးလိပ်သောက်နေစဉ် အနားသို့ ချဉ်းကပ်သွားလေ၏။

“ဖြတ်လိုက်စမ်းပါ အစ်ကိုရာ။ ကျွန်တော်သာ အစ်ကိုဖြစ်ရင် ဒီအလုပ်ကိုဖြတ်လိုက်မှာပါပဲ”

မောင်တင့်သည် စီးကရက်သောက်လွန်း၍ ဆေးလိပ်ဖြတ် ရန် မိခင်က ပြောဖူးရာ ယခုဆိုးပေပြောသည့် စကားများမှာလည်း

ထိုအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်ပြောသည်ထင်၍ မိမိအား သြဇာပေး ရမည်လားဟု ဒေါပွလျက် “မဖြတ်ဘူးဟေ့။ ငါ့သဘောနဲ့ငါ၊ မင့်အပူမရှိဘူး” ဟုပြောလိုက်လေ၏။

မောင်တင့်၏လေသံမှာ ပြင်းထန်မာကျောလှသဖြင့် ဆိုးပေ သည် ဆက်လက်၍တောင်းပန်တိုးလျှိုးခြင်းမပြုတော့ရန် စိတ်ပိုင်း ဖြတ်လိုက်ပြီးလျှင် အစ်ကိုဖြစ်သူအပေါ်၌ စိတ်လည်းပျက် ကရုဏာလည်းသက်သည့်သဘောဖြင့် ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ အကြိမ်ကြိမ်ခါလျက် မောင်တင့်အနားမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ထိုသို့ထွက်လာပြီးနောက် ကြင်မောင်၏ လျှို့ဝှက်သော အမှု ကြီးတွင် မောင်တင့်ကို ကန့်လန့်ကန့်လန့်နှင့် ပါ၍မလာစေဘဲ ကြင်မောင်တစ်ယောက်တည်း အပြစ်ရစေအောင် နည်းလမ်းရှာ ဖွေမှဖြစ်တော့မည်။ ထိုသို့လုပ်၍ မဖြစ်ခဲ့သော် အနည်းဆုံး ကြင် မောင်နှင့် မောင်တင့်ကို ကွဲအောင်လုပ်မှဖြစ်မည်ဟု တွေးတော လျက် တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း ဖြစ်အောင်လုပ်ရန် စိတ်ပိုင်း ဖြတ်လိုက်လေ၏။

ထိုသို့ ကြင်မောင်တစ်ဦးတည်းအပေါ်၌သာ အပြစ်ရှာ၍ ရနိုင်မည့်အချက်ကောင်းကို ရရှိနိုင်ရန် ဆိုးပေမှာ ရက်အတန်ကြာ မျှ စောင့်စားခဲ့ရလေသည်။

တစ်နေ့တွင် အစိုးရရုပ်ရှင်နှင့် ပြဇာတ်ဌာနမှ လဟာပြင် ပြဇာတ် ခင်းကျင်းပြသလေရာ ပွဲငတ်နေကြသော ရပ်သူရွာသား အားလုံးပင် သွားရောက်ကြည့်ရှုကြလေသည်။ ဆိုးပေတို့အိမ်က လည်း တစ်အိမ်သားလုံးသွားကြရန် စီစဉ်ထားပြီးမှ ကြင်မောင်မှာ ခေါင်းထဲ၌အအေးမိကာ အုံတုံတုံဖြစ်နေသည်ဆိုကာ မလိုက်နိုင် ရှိလေ၏။

“ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲမှာ မူးနောက်နောက်ကြီးဖြစ်နေတယ်။ ဘယ်မှမသွားတာ ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“ကောင်းပြီလေ။ အိမ်မှာနေရစ်ချင်လည်း နေရစ်ခဲ့တာပေါ့။ တစ်ယောက်ထဲ နေရတာပျင်းလို့ရှိရင် ကျွန်တော့် ဗီရိုကလေးထဲ မှာ အားကစားဆုရတဲ့ ဖလားတွေ၊ ကလပ်တွေရှိတယ်။ အဲဒါတွေ တိုက်ချွတ်နေပါလား။”

“ကောင်းသားပဲ” ဟု ကြင်မောင်က ပြောလိုက်သဖြင့် မောင် တင့်လည်း စိတ်အနှောင့်အယှက်ကင်းစွာနှင့်ပင် အိမ်သားများနှင့် အတူ ပြဇာတ်သို့လိုက်သွားလေ၏။

ဆိုးပေကား ပြဇာတ်တွင်စိတ်မဝင်စားလှချေ။ ဆိုးပေ၏ အာရုံမှာ တခြားတစ်နေရာသို့ ရောက်၍နေလေသည်။ ထို့ကြောင့် ပြဇာတ်တွင်လူကြီးများ အာရုံစူးစိုက်နေခိုက် မည်သူမျှမသိလိုက် ရဘဲ အလစ်ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ဆိုးပေသည် အခြားသို့ မသွားဘဲ အိမ်သို့သာလျှင် တန်း တန်းမတ်မတ်ပြန်လာခဲ့ပြီးနောက် ခြေသံမကြားစေရအောင် လှေကားပေါ်သို့ ဖြည်းညင်းစွာတက်ရောက်ပြီးလျှင် မောင်တင့် အခန်းဆီသို့ ခြေဖျားထောက်၍လျှောက်ကာ အခန်းတွင်းသို့ ချောင်းမြောင်း ကြည့်ရှုလေ၏။

အခန်းထဲ၌ ကြင်မောင်သည် ဗီရိုထဲမှ မောင်တင့်၏ ငွေဖ လားများ၊ ငွေကလပ်များကိုထုတ်၍ ဂရုတစိုက် ပွတ်သပ်သုတ် သင်လျက်ရှိရာ သူ၏ဘေးပတ်လည်တွင် ငွေထည်ပစ္စည်းများ ဖြင့် ဝန်းရံလျက်ရှိလေ၏။

ထိုသို့မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဆိုးပေသည် မျက်လုံးတစ်ချက်ပြူး သွားပြီးမှ ဘယ်ဖက်လက်ဝါးကို ညာလက်သီးနှင့်ထု၍ ပါးစပ် ကလည်း “ဟုတ်ပြီ” ဟု တိုးတိုးရေရွတ်လိုက်ပြီးနောက် အသံ မကြားရအောင် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့လေ၏။

ထို့နောက် ဆိုးပေသည် အလျင်အမြန် လမ်းပေါ်သို့ထွက် လာခဲ့ပြီးလျှင် အရေးတကြီး ပုလိပ်တစ်ယောက်ကို

ဆိုးပေ

၁၆၁

လိုက်၍ရှာလေ၏။ ဆိုးပေသည် ရုတ်တရက် ပုလိပ်ကိုရှာ၍ မတွေ့သဖြင့် “သူတို့ တတွေဟာ ဒါမျိုးချည့်ပဲ။ အရေးကြီးရင် ရှာလို့ မတွေ့တော့ဘူး” ဟု ညည်းတွားပြီးနောက်မှ ပွဲခင်းဖက်တွင် တွေ့လိုတွေ့ငြား ရှာရန်လာခဲ့ရာ လမ်းတစ်ဝက်မှာပင် ဘုံဆိုင်တစ်ခုထဲမှ ဇိမ်ယူ၍ ထွက်လာသော ပုလိပ်တစ်ယောက်နှင့် ရင်ဆိုင်တိုးလေ၏။

“ဒီမှာ ဒီမှာ မြန်မြန်လိုက်ခဲ့စမ်းပါ။ ကျွန်တော်တို့အိမ်သူခိုးဝင်နေလို့”

“ဘာဖြစ်တယ်”

“သူခိုး သူခိုး အိမ်မှာ ဝင်ခိုးနေတယ်။ အိမ်သားတွေ ပွဲသွားနေတုန်း ဝင်ခိုးနေတာ။ ကျွန်တော် အိမ်ခဏအပြန်မှာ တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော်လက်ကိုင် ပဝါမေ့ကျန်ရစ်ခဲ့လို့ အိမ်ပြန်ယူရင်း အခန်းထဲ သူခိုးရောက်နေတာ တွေ့ရလို့ပါ”

“ဘယ်မှာလဲ ငါ့ကိုပြ”

ပုလိပ်သည် ရဲအဖွဲ့ထဲဝင်ခဲ့သည်မှာ တနှစ်ကျော်ရှိနေပြီဖြစ်သည့်တိုင်အောင် ယနေ့အထိ အမှုကြီးကြီးကျယ်ကျယ် တစ်ခုမှ ဖမ်းဆီးရမိခြင်းမရှိသောကြောင့် ဤအတိုင်းဆိုလျှင် မိမိ အလုပ်ထဲ၌ ကြာရှည်မှမြဲပါမည်လားဟု စိုးရိမ်ပူပန်လျက်ရှိစဉ် ယခုကဲ့သို့ သတင်းကောင်းရသဖြင့် အားတက်သရော ရှိသည့်အမှုအရာကို ပြလေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်ပြမယ်။ လိုက်ခဲ့ပါ”

ဆိုးပေသည် ရှေ့က သုတ်သုတ်သွား၍ ပုလိပ်လည်း ဆိုးပေနှင့်ကပ်လျက် သွက်သွက်လိုက်ပါခဲ့လေ၏။ အိမ်သို့ရောက်လျှင် ဆိုးပေက ပုလိပ်အား လှေကားမှ ခေါ်ဆောင်သွားပြီးလျှင် မောင်တင့်၏ အခန်းတံခါးကို ဗျန်းခနဲတွန်းဖွင့်လိုက်ပြီး “ဟိုမှာ ဟိုမှာ” ဟု ကြင်မောင်အားညွှန်ပြလေ၏။

ပုလိပ်သည် ငွေဖလားများဝန်းရံလျက် ကြမ်းပေါ်တွင်ထိုင်
နေသော ကြင်မောင်ကို တစ်ချက်မျှကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် “ဟေ့
ကောင် မပြေးနဲ့၊ မင်းဘာလုပ်တာလဲ” ဟု အာဏာသံဖြင့် မေးလိုက်
လေ၏။

ကြင်မောင်သည် ရုတ်တရက်လန့်ဖျပ်သွားပြီးမှ နောက်သို့
လှည့်ကြည့်ကာ ပုလိပ်ကိုတွေ့ရသဖြင့် အံ့အားသင့်သွားလေ၏။
“ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“ကျွန်တော် ဒီဖလားတွေ ပြောင်လာအောင် တိုက်နေတာ”
“ဟေ့ကောင် လိမ်မနေနဲ့။ မှန်မှန်ပြော။ ငါ့ကိုလိမ်လို့ မရ
ဘူး။ မင်းအခုဒီအိမ်မှာ ဘာလာလုပ်တာလဲ ပြောစမ်း”

“ကျွန်တော် ဒီအိမ်မှာ နေတဲ့ ဧည့်သည်ပဲ” ဟု ကြင်မောင်
က ပြောပြလေ၏။

ပုလိပ်က ဘယ်နှယ့်လဲဆိုသည့်မေးဟန်ဖြင့် ဆိုးပေကိုလှည့်
ကြည့်လိုက်၏။

“မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျွန်တော် သူ့ကို မသိဘူး”
“ကျွန်တော်သူ့အစ်ကိုရဲ့ မိတ်ဆွေပါ။ ကျောင်းပိတ်တုန်း
အလည်လာပြီးနေတာ”

“မဟုတ်ဘူးဗျ။ သူ့ကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး။ စကားလည်း
မပြောဖူးဘူး”

“ဟေ့လူ ထစမ်း၊ လာခဲ့စမ်း။ မင်းဟာ ဒီအိမ်ပေါ်တက်ပြီး
ခိုးနေတာမဟုတ်လား။ လိမ်မနေနဲ့။ လိမ်နေရင် ပိုပြီးဒုက္ခရောက်
မယ်။ လာလိုက်ခဲ့၊ ဂတ်ကိုလိုက်ခဲ့”

“ကျုပ်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ”
“အပြစ်ရှိတာမရှိတာ ရုံးကျမှထုချေ။ အခုလိုက်ခဲ့ဆိုရင်
ကောင်းကောင်းမွန်မွန်လိုက်ခဲ့”

ဆိုးပေသည် မိမိ၏ စီမံကိန်းမှာ မူလမျှော်မှန်းသည်ထက်ပင်

ဆိုပေ

၁၆၃

အောင်မြင်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ယခု အတိုင်းဆိုလျှင် မိမိ၏ အစ်ကိုမောင်တင့်အား အမှုထဲတွင် ပါဝင်ရောယှက်နေခြင်းမရှိစေဘဲ ကြင်မောင်တစ်ယောက်တည်းသာ အပြစ်ရှိခြင်းကို ဖော်ထုတ်နိုင်ပြီဖြစ်ပေ၏။ ထို့ကြောင့် ကြင်မောင်၏အပေါ်တွင် နောက်ထပ်စွဲချက်တစ်ခုတင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

“နောက်ပြီးတော့ ဟောဒီလူဟာ တရုတ်ဖြူသူလျှို့ဝှက်။ သူ့အိတ်ထဲကိုရှာပါ။ လျှို့ဝှက်ဆက်သွယ်တဲ့စာတစ်စောင်တွေ့ရလိမ့်မယ်”

ဆိုပေ၏ ပြောဆိုပြုမူပုံတို့သည် ကြင်မောင်အား များစွာ အံ့အားသင့်ကာ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားစေလေရာ ထိုမျက်နှာအမူအရာများကပင် ပုလိပ်၏ မသင်္ကာခြင်းကို ပို၍တိုးစေလေတော့၏။ သို့ဖြစ်၍ ပုလိပ်လည်း ကြင်မောင်၏အိတ်ထဲသို့ လျင်မြန်သွက်လက်စွာနှိုက်၍ စာရွက်စာတမ်းများကို ထုတ်ယူလိုက်ရာ မီးရထားပေါ်မှ ပစ်ချပေးသွားသောစာအိတ် ထွက်လာသည်ကို ဆိုပေတွေ့ရလေ၏။

“အဲဒါပဲ အဲဒီစာပဲ”

ကြင်မောင်သည် ဆိုပေအား ဒေါသထွက်သော မျက်နှာဖြင့် ကြည့်လျက် “မင်းဘယ့်နှယ့်ကြောင့် မတော်တရားစွပ်စွဲပြီး ငါ့ကို ချောက်တွန်းနေရတာလဲ” ဟု ပြောလေ၏။

“ဟေ့လူဘာမှ ပြောမနေနဲ့။ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်စမ်းပါ” ပုလိပ်က ကြင်မောင်အား တားမြစ်ဟန့်တားလိုက်ပြီးနောက် စာအိတ်ထဲမှ စာကိုထုတ်၍ ကြည့်လေ၏။

စာမှာ အင်္ဂလိပ်လိုရေးထားရာ ပုလိပ်သည် အင်္ဂလိပ်စာအနည်းအကျဉ်းလောက်သာတတ်သဖြင့် စာကို ခဲခဲယဉ်းယဉ်းနှင့် ဖတ်ကြည့်နေရလေ၏။

“ဒါ ဘာစာလဲ” ဟု ပုလိပ်ကမေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားဖတ်ကြည့်နေတာမသိဘူးလား” ဟု ကြင်မောင်က ပြန်၍ ပြောလေ၏။

“ဒါ စကားဝှက်တွေနဲ့ ရေးထားတဲ့စာ။ ဒီစာမျိုးကို သူလျှို တွေသာသုံးတယ်” ဟု ဆိုးပေက ပုလိပ်ကို ပြောပြလေ၏။

“ကဲ လာ လာ၊ ကိုယ့်လူ ဂတ်ကိုလိုက်ခဲ့”

“အို ကျုပ်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ”

“ဘာအပြစ်လဲ မသိဘူးလား။ ခိုးရာပါပစ္စည်းနဲ့ လက်ပူး လက်ကြပ်မိတာတစ်မှု၊ သူလျှိုနဲ့ ဆက်သွယ်တာက တစ်မှု”

ထိုအခိုက်တွင် အောက်ထပ်က ခြေသံများကြားကာ မောင် တင့်တို့ မိသားတစ်စု ပြဇာတ်မှပြန်လာကြသည်ကို သိရလေ၏။ ပြဇာတ်မှာ ဇာတ်လမ်းအတိုကလေးဖြစ်၍ ကြာရှည်စွာ မကပြ ရသည်ကတစ်ကြောင်း၊ ပုလိပ်အား ဆိုးပေလိုက်လံရှာနေခြင်းက ပင် အချိန်အတော်လစ်ဟင်းသွား၍တစ်ကြောင်း ယခုကဲ့သို့ ဆိုးပေ နှင့် ပုလိပ်တို့ အိမ်ရောက်ပြီး ကြင်မောင်အား စစ်ဆေးနေဆဲမှာ ပင် ပြဇာတ်ပြီး၍ မောင်တင့်တို့အပြန်နှင့်ကြုံကြိုက်နေခြင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။

ဆိုးပေ၏ဖခင်သည် ဆိုးပေ၊ ကြင်မောင်နှင့်ပုလိပ်တို့၏ မျက်နှာအမူအရာများကိုကြည့်ကာ အံ့အားသင့်စွာဖြင့် “ဘာ ဖြစ်ကြတာလဲ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဒီလူကို ခိုးမှုအပြင် သူလျှိုမှုနဲ့ဖမ်းတယ်” ဟု ပုလိပ်က အသံခပ်မာမာဖြင့် ပြောပြလိုက်လေ၏။

“ဘာတွေ ခိုးလို့လဲ”

“ဟောဒီ ငွေဖလားတွေ ခိုးနေတာ လက်ပူးလက်ကြပ်မိ တယ်”

ဤတွင်မောင်တင့်က “သူ သူခိုးမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်မိတ်ဆွေ ဧည့်သည်ပါ။ ကျုပ်တို့ ပွဲသွားတုန်း သူနေမကောင်းတာနဲ့ အိမ်မှာ

ဆိုးပေ

၁၆၅

နေရစ်ခဲ့လို့ ကျုပ်အားကစားပြိုင်ပွဲမှာဆုရတဲ့ဒီပစ္စည်းတွေရှင်းခိုင်းထားခဲ့တာ” ဟုပြောပြလေ၏။

ပုလိပ်သည် အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားပြီးမှ

“ဒီမှာလည်းကြည့်ပါဦး။ သူ့ရဲ့လျှို့ဝှက်တဲ့စာ မိထားတယ်”

ဟု ဆိုလိုက်၏။

မောင်တင့်သည် ပုလိပ်၏လက်ထဲကစာကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် “အဲဒါ စာမေးပွဲမေးခွန်းပဲဗျ” ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ဆိုးပေ၏ ဖခင်က “ဘာ မေးခွန်းလဲ” ဟု ဝင်၍ မေးလိုက်လေ၏။

“ဒီလိုဖေဖေရ၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဒီနှစ် မတ်လမှာ ဥပစာ(ခ) အတန်းစာမေးပွဲကြီး ဖြေရမယ်။ ကိုကြင်မောင်ရဲ့ အစ်ကိုဝမ်းကွဲတစ်ယောက်က အရင်နှစ်က အောင်ပြီးပြီ။ သူ့ဆီမှာ အရင်နှစ်က မေးခွန်းစာရွက်တွေရှိတယ်။ အဲဒီမေးခွန်းတွေကို ကိုကြင်မောင်က သူ့အစ်ကိုဆီမှာ တောင်းထားတယ်။ သူ့အစ်ကိုက ရှာမတွေ့သေးလို့ ကျောင်းမပိတ်ခင်က မပေးလိုက်နိုင်ဘူး။ နောက်ပြီး သူကလည်း အောက်တိုဘာ စာမေးပွဲရှိနေလို့ မရှာအားဘူး။ သူက ရှာတွေ့ရင် သူ့အိမ်အပြန်ပေးမယ်၊ ဘယ်နေ့ရထားနဲ့ သူပြန် မယ်၊ ဘူတာကစောင့်နေဆိုပြီး မှာထားတယ်။ စာတိုက်က ပို့နေရင် ကြာမှာစိုးလို့။ အဲဒီမေးခွန်းတွေဟာ သူ့အစ်ကိုအပြန်မှာ ဘူတာရုံကစောင့်ပြီး သွားယူခဲ့တာ။ ဒီစာတွေလည်း သေသေချာချာ ဖတ်ကြည့်ပါဦး”

ဆိုးပေ၏ဖခင်သည် ပုလိပ်လက်မှ စာရွက်ကိုယူ၍ ဖတ်ကြည့်ပြီးနောက် “အင်း ဟုတ်သားပဲ” ဟု ဆိုလိုက်၏။

“မေးခွန်းစာရွက် အိတ်ထဲမှာထားတာ ရာဇဝတ်မှုလား။ ဘယ့်နှယ့်ဟာတုန်း” ဟုမောင်တင့်က ဆိုလျက် ကြင်မောင်က “ဒါသက်သက် လူတစ်ဖက်သားကိုစော်ကားတာ” ဟု ပြောလေ

၏ ။

ပုလိပ်သည် မကြံစည်မတွေးတတ်သည့် အမှုအရာဖြင့် ခေါင်းကိုကုတ်ပြီးလျှင် “ကျုပ်တို့ဝတ္တရားကတော့ အမှုကို တိုင်ချက်လာပေးရင် ချက်ချင်းလိုက်ပြီး အရေးယူရတာပဲ” ဟု ဆိုလေ၏ ။

“နေပါဦး ရဲဘော်ကိုဘယ်သူလာပြီး တိုင်ချက်ပေးသလဲ” ဟု ဆိုးပေ၏ ဖခင်က မေး၏ ။

“ဟော ဟောဒီ သူငယ်” ဟုဆိုကာ ပုလိပ်သည် တိုင်ချက်ပေးသူကိုပြရန် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဆိုးပေအား မိမိတို့အနီးအနားတစ်ဝိုက်၌ ကြည့်၍မမြင်ဘဲရှိလေ၏ ။

“နေပါဦး၊ ဒီကလေး ဘယ်ပြေးပါလိမ့်”

ဆိုးပေကား အခြေအနေ အကဲမလှတော့ပြီဟု ရိပ်မိသည့် အချိန်ကပင် ထိုအနားမှ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်၍ ဘေးကင်းရာ အရပ်သို့ ရှောင်တိမ်းပြေးနှင့်ပြီဖြစ်လေ၏ ။

ပြည်သူ့ခုံရုံး

ပင်နီစာအုပ်တိုက်

နိုင်ငံတော်အစိုးရက သဘောထားကြီးစွာ လက်ပိုက်ကြည့်
ရှု ခွင့်ပြုနေသည့်အလျောက် လိပ်၊ ကန်၊ ရုရှားစသော နိုင်ငံခြား
သံရုံးများမှ ဝါဒဖြန့်ရုပ်ရှင်ကားများမှာ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ခြေချင်း
လိမ်နေအောင် အလှအယက်ပြသလျက်ရှိကြနေရာ မြန်မာနိုင်ငံ
အစိုးရ၏ ကိုယ့်တိုင်းပြည်အတွက် ဝါဒဖြန့်ရုပ်ရှင်ကားများပင်
လျှင် ဝင်စရာနေရာမရအောင်ရှိနေပေတော့၏။ သို့သော် ဆိုးပေ
တို့အဖို့ကား မြန်မာကား၊ နိုင်ငံခြားကား ဟူ၍ ခွဲခြားမနေကြချေ။
အရပ်ထဲတွင် အခမဲ့လာရောက်ပြသတိုင်း ရုပ်ရှင်အလကားကြည့်
ရခြင်းကိုပင် ကျေနပ်မဆုံးဘဲ ရှိလေတော့သည်။

ထိုဝါဒဖြန့်ရုပ်ရှင်ကားများကို ကြည့်ရလေ၊ အမေကျော်
ဒွေးတော် လွမ်းချင်စရာ ကောင်းလေဖြစ်ရ၏။ ဆိုးပေတို့ကား
ဝါဒဖြန့်သဘောတရားများတို့အပြင် ကာတွန်းရုပ်ပြောင်များ၊
ကောင်းဘွိုင်များ၊ တိုက်တာအဆောက်အအုံ၊ လေယာဉ်ပျံ၊ စစ်
သင်္ဘောကြီးများကို ကြည့်၍မငြီးနိုင်အောင် ရှိကြပေသည်။

ထိုကားများထဲ၌ ဆိုးပေ၏စိတ်ထဲတွင် စွဲလမ်းသွားစေသော
ကားတစ်ကား ပါရှိလေ၏။ ထိုကားမှာ သိုးထိန်းခွေးတစ်ကောင်
၏ အကြောင်းအရာဖြစ်လေရာ ဆိုးပေသည် မိမိခွေးကလေး ဂျမ်
ဘိုကို ထိုသို့ သိုးထိန်းခွေးဖြစ်လာအောင် သင်ကြားပေးလိုသော

ဆန္ဒ ပြင်းပြစွာဖြစ်ပေါ်ခဲ့လေ၏။

တစ်ခါက ခွေးလိမ္မာဆပ်ကပ်လာရောက်ပြသသည်ကို ကြည့်ရပြီးသည့်နောက် ဆိုးပေသည် ဂျမ်ဘိုအား နောက်ခြေနှစ်ဖက်နှင့်ရပ်၍ လမ်းလျှောက်ခိုင်း၏။

ဂျမ်ဘိုမှာ ဆိုးပေခိုင်းသည်ကို မလုပ်တတ်သော်လည်း ဆိုးပေက ရှေ့လက်နှစ်ဖက်ကိုကိုင်မြှောက်၍ ဆွဲခေါ်သည့်အတိုင်း ဒရွတ်ဒရွတ်နှင့် လျှောက်ခဲ့ရ၏။ အလိုအလျောက် လျှောက်ခိုင်းသည့်အခါ၌ကား မလုပ်ရစေနှင့်ဟု တောင်းပန်သကဲ့သို့ ဆိုးပေ၏ မျက်နှာကိုမော့ကြည့်ကာ အမြီးနန်းပြနေတော့၏။ လုပ်ခိုင်းသလို မလုပ်သဖြင့် ဆိုးပေက တုတ်နှင့်ရွယ်လျှင် မြေပေါ်တွင်ဝပ်၍ ပုနေပြန်လေ၏။

သို့ဖြစ်၍ ဂျမ်ဘိုသည် ဆက်ကပ်ခွေးဖြစ်ဖို့ရန် နည်းနည်းလိုသေးသည်ဟု ဆိုးပေ၏စိတ်ထဲ၌ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး လမ်းလျှောက်သင်ပေးရန်အကြံကို လျှော့လိုက်ရလေသည်။

တစ်ခါက စကားပြောတတ်သော ခွေးတစ်ကောင် အကြောင်းကို သတင်းစာထဲ၌ ဆိုးပေဖတ်လိုက်ရ၏။ ထိုခွေးသည် အစာစားလိုလျှင် “အိုင် ဝမ်း ဝမ်း” ဟု အင်္ဂလိပ်လို ပြောတတ်သည်ဆိုသဖြင့် ဆိုးပေကလည်း ဂျမ်ဘိုကို စကားပြောတတ်အောင် ကြိုးစားပြန်၏။

သို့သော် ဆိုးပေအကြံရှိတိုင်းမဖြစ်။ ဂျမ်ဘို၏ နားအနားသို့ ကပ်၍ တိုးတိုးကလေး စူးတိုက်ပေးရုံမျှနှင့် ဘာဘာညာညာ မမြင်ရဘဲ “ဝုတ်” ဟူသောအသံကိုပြုသည်ကလွဲ၍ အပိုစကားတစ်ခွန်းမျှမပြောသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဂျမ်ဘိုသည် ဆိုးပေ၏အကြံကို အမျိုးမျိုးလိုက်နာခဲ့ရဖူးလေပြီ။ လမ်းလျှောက်တတ်သောခွေး၊ စကားပြောတတ်သောခွေး၊ ပွတ်သဘင်အကတတ်သောခွေးစသည့် အဖြစ်မျိုးကို ဖြစ်ခဲ့

ရဖူးသည်သာမက၊ ဆိုးပေ၏ စကားဟောပြောပွဲတစ်ခုတွင် ကြီးမားများပြားလှသော လူထုပရိသတ်ကြီးအဖြစ် တစ်ဦးတည်း အသုံးတော်ခံခဲ့ရဖူး၏။

ဆိုပေသည် ဂျမ်ဘိုအား မိမိကြိုက်သလိုလုပ်၍ မအောင်မြင် သဖြင့် အားမလိုအားမရ ရှိနေခဲ့လေရာ သိုးထိန်းခွေးရုပ်ရှင်ကား ကို ကြည့်ရသည်တွင် ဂျမ်ဘိုသည် သိုးထိန်းခွေးလောက်မထွား ကြိုင်းသော ခွေးပုကလေးတစ်ကောင်ဖြစ်စေကာမူ သိုးထိန်းခွေး ဖြစ်နိုင်သော အလားအလာရှိသည်ဟု ယုံကြည်မိလေ၏။ သိုး ထိန်းဖို့ရန်မှာ ခွေးအမျိုးအစားသည် ပဓာနမဟုတ်၊ သင်ကြားမှု သာလျှင် အရေးကြီးဆုံးဖြစ်သည်ဟု ယူဆ၏။ သို့ဖြစ်၍ ထိုကိစ္စ အတွက် လိုအပ်သောအချက်အလက်တို့ကို ခွဲခြားစဉ်းစားလိုက် သည့်အခါ သိုးထိန်းခွေးအတွက် ဂျမ်ဘိုရှိ၏။ သိုးများအတွက် ကား ရွာအပြင်သို့ထွက်၍ရှာလျှင် ကာလီမူတူး၏သိုးအုပ်ကို တွေ့နိုင်သဖြင့် အရေးကြီးသောလိုအပ်ချက်များနှင့် ပြည့်စုံနေပြီ ဖြစ်ပေ၏။

သို့ဖြစ်၍ ဂျမ်ဘိုအား ရွာအပြင်သို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် သိုး အုပ်ကို မောင်းပို့ရန် ပြန်၍မလာရန် သင်ကြားပေးဖို့ရန်သာလို တော့၏။ ထိုသို့သင်ကြားရာတွင် မည်သို့အချက်ပေးလိုက်လျှင် မောင်းပို့ရမည်၊ မည်သို့ အချက်ပေးလိုက်လျှင် ပြန်ခေါ်လာရမည် ကို ဂျမ်ဘိုနားလည်အောင် အချက်ပေးရန် အတွက် မိမိလက် ဆောင်ရထားသော ဝီစီကို သုံးဖို့ဆုံးဖြတ်၏။

ထိုဝီစီကို ဆိုးပေရထားသည်မှာ မကြာလှသေးချေ။ ကင်းထောက်စကောက်များ ဝီစီကိုင်သည်ကို ဆိုးပေအားကျ၍ မိမိ၏ ဦးလေးတစ်ယောက်အား ပူဆာမိသဖြင့် ထိုဝီစီကို ဆိုးပေ ရခဲ့၏။ သို့သော် ထိုဝီစီမှာ ကင်းထောက်တို့၏ ဝီစီနှင့်လည်း မတူ၊ ပုလိပ် ဝီစီနှင့်လည်းမတူ၊ မှတ်လိုက်လျှင် အသံကွဲကြီးနှင့်

ထွက်လာပြီး မော်တော်ကားဘက်ထရီဟွန်းသံနီးနီး နားမခံနိုင် အောင်ရှိလှပေ၏။

ဆိုပေ၏ လက်ထဲသို့ ထိုပစ္စည်းရောက်စက ဆိုးပေ၏ ဖခင်သည် လက်ဆောင်ပေးသူကို အတော်ပင် စိတ်ဆိုးမိ၏။ “ဒီကောင်လေးလက်ထဲကို ဒီလိုဝီစီမျိုးရောက်တဲ့နောက် လူတွေ သွေးပျက်ကုန်တော့မယ်ဆိုတာ သိဖို့ကောင်းပါတယ်” ဟု ညည်း ညှပ်ပြစ်တင်မိ၏။ သို့သော် ဆိုးပေသည် ထိုဝီစီကို အသုံးမပြုဘဲ ကောင်းမွန်စွာသိမ်းထားသဖြင့် တစ်အိမ်သားလုံး စိတ်ချမ်းသာမှု ရရှိနေကြပေ၏။ ထိုသို့ မသုံးဘဲရှိသဖြင့် မေ့နေပြီဟု ယူဆကာ ဆိုးပေသတိရသွားမည်ကို စိုးရိမ်လျက် ဝီစီနှင့်ပတ်သက်သည့် စကားဟူသမျှ မည်သူမျှမပြော။ စကားထဲ၌ အရိပ်အမြွက်ကလေး မျှမပါရအောင် သတိထား၍ ပြောနေကြရလေ၏။

ဆိုပေကား သတိမရ၍ မဟုတ်ချေ။ အမြဲပင် သတိရ၏။ သို့သော် ထိုဝီစီကို အချိန်ကောင်းအခါကောင်းဆိုက်မှ သုံးမည် ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး သိမ်းဆည်းထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေရာ၊ ယခုအခါ အသုံးပြုရန် အခွင့်ကောင်းပေါ်လာပြီဟု နှလုံးပိုက်လိုက်ပြီးလျှင် ဝီစီကိုယူ၍ အိမ်ပေါ်မှဆင်းခဲ့ပြီးနောက် ဂျမ်ဘိုကို ခေါ်လိုက်လေ ၏။

ဂျမ်ဘိုသည် ဆိုးပေထံသို့ ဝမ်းမြောက်ရွှင်လန်းစွာ အမြီးနန့် ၍ ပြေးလာလေ၏။ ထိုနေ့မှာ နေသာလှသဖြင့် ထိုအခါမျိုးတွင် တောထဲသို့သွား၍ ပုတတ်လိုက်ရန် ဂျမ်ဘိုအားခေါ်လေ့ရှိလေရာ။ ယခုလည်း ပုတတ်လိုက်ရဦးမည်ဟု ဂျမ်ဘို၏စိတ်ကထင်၏။ ထိုသို့ ပုတတ်လိုက်ရသည်ကို ဂျမ်ဘိုအလွန်ပျော်၏။ သို့ဖြစ်၍ ဂျမ်ဘိုသည် ရှေ့၌ မိမိကြုံတွေ့ရမည့် အညှဉ်းခံရမှုကို မမြင်မိဘဲ ဆိုးပေခေါ်ရာနောက်သို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ခုန်ပေါက်ပြေး လွှား၍ လိုက်လာခဲ့လေ၏။

မကြာမီ ရွာထိပ်သို့ ဆိုးပေနှင့် ဂျမ်ဘိုတို့ရောက်လာကြပြီး သိုးအုပ်တွေ့နေကျဖြစ်သော သိုးစားကျက်ကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ရာ ဆိတ်အနည်းငယ်ရောနှောနေသော သိုးအုပ်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုသို့ အဆင်သင့်တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာရသည့်အထဲ သိုးအုပ်ကို စောင့်ကြည့်ထိန်းကျောင်းနေသူတစ်ဦးမျှ အနီးတွင် မတွေ့ရ၍ ပို၍ပင်ဝမ်းသာစရာ ဖြစ်နေတော့၏။

ဆိုးပေအဖို့ သိုးထိန်းခွေးသင်တန်းပေးရန်အတွက် အရာရာ ပြည့်စုံနေပြီဖြစ်ရာ ချက်ခြင်းပင် အလုပ်စဖို့ရန်သာ ရှိတော့၏။

ဂျမ်ဘိုသည် သိုးအုပ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားသော ဆိုးပေ၏ ဘေးနောက် ဝဲယာမှ ခုန်ပေါက်၍ လိုက်လာခဲ့လေသည်။

“ဟေ့ ဂျမ်ဘို၊ ငါက ဝီစီ တစ်ချက်မှုတ်လိုက်ရင် မင်းက သိုးတွေကို ဟောဟိုက ဆီးချုံအထိ လယ်တစ်ကွက်အဆုံးမောင်းပို့။ ငါ ဝီစီနှစ်ချက် မှုတ်လိုက်ရင် သိုးတွေကို ဒီပြန်မောင်းလာ”

ဂျမ်ဘိုက သိုးတွေဘက်သို့လှည့်၍ တစ်ချက်နှစ်ချက်ဟောင်လိုက်ရာ ဆိုးပေက မိမိပြောဆိုညွှန်ကြားချက်ကို ဂျမ်ဘိုနားလည်ထားပြီဟု ဝမ်းမြောက်လျက် “အေး အဲဒီအကောင်တွေပဲ” ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုသို့ ပြောပြီးနောက် ဆိုးပေသည် အားရအောင် အသက်ရှူ၍ ဝီစီကို ပါးစပ်၌တပ်ပြီး တအားမှုတ်လိုက်လေ၏။ လေကိုခွဲထွက်သွားသည့် ဝီစီသံမှာ နားမခံသာအောင်ရှိလှသော်လည်း သိုးအုပ်ထဲမှ ဆိတ်တစ်ကောင်သာလျှင် မုတ်ဆိတ်မွေးတွဲလောင်းနှင့် ခေါင်းထောင်၍လှည့်ကြည့်ကာ ပါးစပ်လှုပ်ရွလှုပ်ရွနှင့် ဆိုးပေအား ရေရွတ်နေသလိုရှိပေ၏။ သိုးများကား လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ အစာစားမြဲစားနေကြ၏။ ဂျမ်ဘိုမှာမူ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် လာ၍ဝဲသော ယင်ကောင်တစ်ကောင်ကို လှည့်ပတ်ခုန်ပေါက်ကာ

လိုက်၍ဟပ်နေလေ၏။

ဆိုးပေသည် နောက်တစ်ချက် မှုတ်လိုက်ပြန်၏။ ဂျမ်ဘိုသည် ယင်ကောင်လိုက်၍ဟပ်ရာမှာ ဖင်ချထိုင်လိုက်ပြီး နားရွက်နောက်ကို လက်နှင့်ကုတ်၍အယားဖျောက်ကာ မျက်လုံးကိုမှေးပြီး ဇိမ်ယူနေသည်ကို တွေ့ရတော့၏။ စောစောက လှည့်ကြည့်နေသောဆိတ်သည် နောက်ထပ် ဝီစီမှုတ်သံ ကြားရသည့်အခါ မိမိတို့စားသောက်နေသည့်နေရာနားလာ၍ ဆူဆူညံညံပြုခြင်းကို ကန့်ကွက်သည့်အလား “ပဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့” ဟုပါးစပ်မှ မြည်တွန်တောက်တီးလိုက်လေ၏။ ဆိုးပေကား စိတ်ပျက်စွာ သက်ပြင်းချလိုက်မိလေတော့သည်။

“ဂျမ်ဘို ငါပြောတာ နားထောင်စမ်းပါ။ ငါ ဝီစီတစ်ချက် မှုတ်လိုက်ရင်”

ဂျမ်ဘိုသည် ဆိုးပေကိုပင်အရေးမစိုက်ဘဲ လိပ်ပြာတစ်ကောင်ကို လိုက်ပြန်လေ၏။ ဆိုးပေသည် ဂျမ်ဘိုအဖို့ အခြားအာရုံစိုက်စရာတွေရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၍ သူ့အားစကားနှင့်ပြောနေ၍မဖြစ်။ အခြားနည်းကိုသုံးမှဖြစ်မည်ကို တွေးမိလေ၏။

သို့ဖြစ်၍ ဝီစီတစ်ချက်မှုတ်လိုက်ပြန်ပြီးနောက် “စူး စူး” ဟုဆိုလိုက်ရာ ဂျမ်ဘိုသည် နားရွက်ကိုထောင်ပြီး ဆိုးပေတစ်လှည့် သိုးတွေတစ်လှည့်ကြည့်ရာက သိုးတွေဖက်သို့ဟောင်ရင်း ထိုး၍ လိုက်လေ၏။ သို့သော် ဂျမ်ဘိုသည် အနီးသို့ရောက်အောင် မသွား။ မိမိ၏သခင်က သိုးတွေကို လိုက်၍ကိုက်ရန် အမိန့်ပေးခြင်းကို နားထောင်သည့်သဘောသက်ရောက်ရုံမျှသာ ဟန်လုပ်၍ လုပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပေ၏။ သူ့အဖို့ သိုးတွေကိုလိုက်၍ ကိုက်ရန် အကြောင်းမမြင်။ သူတို့ဘာသာ သူတို့ အေးချမ်းစွာနေထိုင်ကြ၍ မိမိတို့အား ရန်မူခြင်းမရှိသဖြင့် လိုက်၍ကိုက်ရန် အလုပ်မရှိ။ ထို့ပြင် ယှဉ်၍ကြည့်လိုက်လျှင် တစ်ကောင်တစ်ကောင်လျှင် မိမိ

ဆိုပေ

၁၇၅

ထက် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် သုံးဆလောက်ကြီးနေသဖြင့် ရန်ရှာ ရန်မသင့်ဟုလည်း တွေးမိ၏။ ထို့ကြောင့် မိမိသခင်၏ အမိန့်ကို ဖိဆန်ရာမရောက်ရုံမျှ ဟိန်းဟောက်မာန်ဖိကာ ထိုး၍လိုက်ပြီး မိမိအဖို့ ဘေးအန္တရာယ်ကင်းလောက်သည့် နေရာ၌ ရပ်နေ တော့၏။

“စူး စူး ဂျမ်ဘို၊ စူးစူး”

ဆိုပေ၏ ထပ်မံမြောက်ပေးမှုသည် ဂျမ်ဘိုအား သူ၏ လုပ်ပုံနည်းလမ်းကျ၍ အားပေးခြင်းဖြစ်သည်ဟု အထင်ရောက်စေ ကာ ပို၍ ကြောက်လန့်လောက်အောင် ဟိန်းဟောက်မာန်မဲကာ သိုးတွေနားသို့ အရဲစွန့်၍တိုးလေ၏။ ယင်းသို့တိုးသွားရာတွင် အနီးဆုံးနေရာရှိ သိုးနှစ်ကောင်မှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်ကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ထွက်ပြေးသွားကြလေ၏။ ထိုသို့တွေ့ရသဖြင့် မိမိထက် သုံးဆလောက်ကြီးသည့်သတ္တဝါများပင်လျှင် မိမိကို ကြောက်ရွံ့လန့်ဖျပ်ပြေးရပါကလားဟု ဂျမ်ဘို၏စိတ်၌ အထင် ရောက်ကာ ဘဝင်မြင့်သွားပြီး ပိုမိုဟိန်းဟောက်မာန်မဲလျက် သိုးအုပ်အနီးသို့တိုးကပ်၍ ဟိုဘက်ကို ပြေးဟောင်လိုက်၊ ဒီဘက် ကို ပြေးဟောင်လိုက်နှင့် လုပ်လိုက်ရာ သိုးတစ်ကောင် နှစ်ကောင် စတင်၍ လန့်ရာမှ အုပ်ထဲရှိသိုးများလည်း ဘုမသိ ဘမသိ လန့် ဖျပ်ကုန်ကြပြီးလျှင် တစ်အုပ်လုံးပြို၍ ကစင့်ကရဲ ပြေးကြလွှားကြ လေ၏။

ဆိုပေသည် များစွာကျေနပ်သွားပြီးလျှင် သိုးများကို ပြန် ၍မလာရန် ဝီစီနှစ်ချက်မှုတ်လိုက်လေ၏။

“ဂျမ်ဘို ဂျမ်ဘို၊ ဒီဘက်ကို ပြန်ဆင်းခဲ့”

ဆိုပေပြောသည့်စကားနှင့် အချက်ပေးဝီစီသံတို့ကို ဂျမ်ဘို နားမဝင်တော့ချေ။ သူ့ထက်သုံးဆကြီးသည့် သတ္တဝါများပေါ်၌ အောင်မြင်နေရခြင်းကို ဝမ်းသာလုံးဆိုကာ ဆက်လက် တိုက်ခိုက်

ပင်နီစာအုပ်တိုက်

နေလေရာ လယ်ကွင်းထဲတွင် ပြေးရင်းလွှားရင်း ဟစ်အော်ကြသော သိုးဆိတ်တို့၏အသံများနှင့် ဂျမ်ဘို၏စစ်အောင်သံများ လွှမ်းမိုးနေလေတော့၏။

နောက်ဆုံးတွင် သိုးများသည် လွတ်ရာလမ်းပေါက်တစ်ခုကိုတွေ့ပြီး ထိုလမ်းပေါက်ထဲသို့ ဒရောသောပါး တိုးရှေ့ဝင်ရောက်ကာ ထွက်ပြေးကြလေတော့၏။

ထိုအခါမှ ဂျမ်ဘိုသည် ဆိုးပေထံသို့အားရဝမ်းသာ ပြန်၍ ပြေးလာပြီးလျှင် ပါးစပ်ကိုဖြု လျှာတွဲလွဲနှင့် ဆိုးပေကိုမော့၍ကြည့်ရင်း “ကျွန်တော့်သတ္တိ သိရပြီမဟုတ်လား” ဟု ကြွားဝါသည့်အနေဖြင့် အမြီးနုနုပြလေ၏။

ဆိုးပေကား ဂျမ်ဘိုကို တစ်စုံတရာပြောလိုက်ချင်သော်လည်း ပြောဖို့ကိုပင် အချိန်မရတော့ချေ။ ကစင့်ကရဲ ပြေးလွှားအော်ဟစ်လာကြသောသိုးများကို သိုးရှင်နှင့် သိုးကျောင်းသူတို့ တွေ့ရသဖြင့် ဒုတ်ဓားကိုင်ဆွဲ၍ ဟစ်အော်ပြေးလွှားလာကြလေရာ ဖြစ်ပေါ်လာမည့်အန္တရာယ်ကို အနံ့ရရုံနှင့် ကြိုတင်သိလေ့ရှိသော ဆိုးပေသည် ဂျမ်ဘိုကိုပိုက်ပြီး အမြန်ဆုံးနည်းနှင့် ထိုနေရာမှ အပျောက်ရိုက်သွားကြလေတော့၏။

ဆိုးပေသည် ဂျမ်ဘိုအား သိုးထိန်းပညာ သင်ကြားပေးရာ၌ ကောင်းစွာအောင်မြင်ခြင်းမရှိသည်ကို တွေ့ရသော်လည်း စိတ်မလျှော့ချေ။ ဆိုးပေကား စိတ်ပျက်လွယ်တတ်သူတစ်ဦးမဟုတ်ပေ။ မိမိ၏ သင်ကြားပြသခြင်း၌ နည်းစနစ်မှားယွင်းနေ၍သာလျှင် မအောင်မြင်ဘဲရှိခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွေးတောကာ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်ပြီးသည့်နောက် ခြံထဲတွင် ပန်းအိုးအလွတ်တစ်လုံးကို ဖင်မှောက်၍ထိုင်ကာ ပြီးခဲ့သည့်လုပ်ငန်းကို အပြန်အလှန် ဝေဖန်ကြည့်လေ၏။

မိမိသည် ဂျမ်ဘိုအား တကယ့်သိုးအစစ်များနှင့် စတင်

လေ့ကျင့်ခန်းပေးခြင်းသည် မှားယွင်း၍ဖြစ်မည်။ သဘောတရား ရေးကို ဦးစွာကျွမ်းကျင်အောင်ပြုလုပ်ပေးပြီးမှသာလျှင် လက် တွေ့လုပ်ငန်းကို တက်လှမ်းမှသာ နည်းလမ်းမှန်ပေလိမ့်မည်။ သို့ ဖြစ်၍ အချက်ပေးခြင်းကို ဂျမ်ဘိုအား ဦးစွာမှတ်သားနားလည် စေအောင် သင်ပြီးမှသာ တစ်ဆင့်တစ်ဆင့်တက်၍ သိုးများနှင့် လက်တွေ့သင်ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ထိုသို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် တုတ်တစ်ချောင်းကိုပစ်၍ ဂျမ်ဘို အားလိုက်လံဖမ်းယူ ကိုက်ချီလာရန် သင်ပေးခြင်းဖြင့် စတင်ရန် ဂျမ်ဘိုကို ခေါ်လိုက်လေ၏။ ဂျမ်ဘိုကား ထိုသို့ တုတ်ကိုပစ်လွှင့် လိုက်လျှင် လိုက်လံကောက်ယူလာတတ်နေပြီဖြစ်သော်လည်း ဝီစီမှုတ်၍အချက်ပေးခြင်းနှင့် ယှဉ်တွဲသင်မှသာ အချက်ပေးခြင်း ကို ဂျမ်ဘိုနားလည်မှတ်သားမိလိမ့်မည်ဟု ဆိုးပေယူဆပြီးလျှင် ဒုတ်ကိုပစ်လိုက်သည့်အချိန်တွင် ဝီစီတစ်ချက်မှုတ်၍ တုတ်ကို ဂျမ်ဘို ကိုက်ချီခါနီးတွင် နှစ်ချက်မှုတ်လေ၏။

ဤသင်ကြားနည်းမှာ အတော်ကလေး အောင်မြင်သယောင် ယောင်ရှိနေသဖြင့် ဆိုးပေမှာ ဝမ်းမြောက်ကာ ထပ်တလဲလဲသင် ပြပေးလေ၏။ သို့သော် တုတ်ကိုမပစ်ဘဲ ဝီစီမှုတ်ပြီး စမ်းကြည့် ရာတွင် ဂျမ်ဘိုသည် ဘယ်ကိုမျှမလိုက်ဘဲ မြေပေါ်တွင် ဖင်ချ ထိုင်၍ သန်းကုတ်နေသည့်အတွက် ဆိုးပေမှာ မကျေနပ်နိုင်ဘဲ တုတ်နှင့်စမ်း၍တစ်မျိုး၊ တုတ်မပါဘဲစမ်း၍တစ်မျိုး စိတ်ရှည် လက်ရှည် သင်ပေးနေရလေ၏။

စိတ်မရှည်နိုင်သူက ဆိုးပေ၏ ဖခင်ပင်ဖြစ်လေ၏။

“ဟေ့ မင်းဒီဟာကို မှုတ်မနေစမ်းနဲ့။ ငါခေါင်းကိုက်လွန်း လို့ အိပ်မယ်ကြံတာ အိပ်လို့ပဲမရဘူး။ ဘာလည်းမဟုတ် ညာ လည်းမဟုတ်၊ နားထောင်ကောင်းတာလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဒါချည်း ပဲမှုတ်နေတာ။ မင်းနောက်တစ်ခါထပ်ပြီး မှုတ်သံကြားရရင်တော့

လား၊ ဒါပဲ”

ဆိုးပေသည် ဝီစီကို မိမိအကြောင်းမဲ့သက်သက်မှုတ်ခြင်း မဟုတ်သည်ကို ဖခင်အား ရှင်းပြမနေလိုတော့ပေ။ ပြောနေလျှင် မိမိလုပ်ငန်းမတွင်ကျယ်ဘဲ ဝီစီအသိမ်းခံရခြင်းသာ အဖတ်တင် မည်ကို အထက်ထက်က တွေ့ရဖူးသော အတွေ့အကြုံများမှ သင်ခန်းစာရပြီးသားဖြစ်နေလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ မိမိ၏ ဝီစီသံကို ဖခင်ဖြစ်သူ မကြားနိုင်လောက်သည့်နေရာသို့ ခပ်မြန်မြန် ထွက် သွားဖို့ရန် ဆုံးဖြတ်ရလေ၏။

ဆိုးပေသည် မိမိဝီစီမှုတ်၍အချက်ပေးသည်ကို ဂျမ်ဘို နား လည်မှတ်သားမိလုနီးနီးရှိကာမှ ဤသို့တားမြစ်ခံရလေရာ ရပြီး သားပညာကို ဂျမ်ဘို မေ့မသွားမီ နာနာဖိ၍သင်ပေးရန် အရေး ကြီးနေ၏။

ထို့ကြောင့် ဆိုးပေသည် ဝီစီကို အိတ်ထဲသို့ထည့်လိုက်ပြီး ဂျမ်ဘိုကိုခေါ်၍ အိမ်ထဲမှ ခပ်သွက်သွက်ထွက်ခဲ့ရလေ၏။

ရွာ၏အနောက်ဖက်ဖျားတွင် ပျဉ်ထောင်အိမ်ခပ်ကြီးကြီး တစ်လုံးရှိ၍ ထိုအိမ်၏ နောက်ဖေးဘက်ခြံစည်းရိုးအပြင်၌ ယာ ခင်းတစ်ခုရှိသော်လည်း ထိုယာခင်းကို မည်သူမျှ မလုပ်ကိုင်သဖြင့် ကွက်လပ်ဖြစ်နေ၏။ ထိုနေရာကား ဂျမ်ဘိုကို သိုးထိန်းသင်တန်း ပေးရန် အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်ဟု ဆိုးပေဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ဆုံးဖြတ်သည့်အတိုင်း ဆိုးပေသည် အဝေးလိုလျှင် အဝေး၊ အနီးလိုလျှင် အနီး၊ လက်မှန်း၍ပစ်နိုင်ရန် တုတ်အကြီးအသေး လေးငါးခြောက်ချောင်းရှာပြီး ထိုနေရာတွင် ဂျမ်ဘိုအား သင်တန်း ပေးလေ၏။

ဂျမ်ဘိုသည် ဆိုးပေက မိမိအား သင်တန်းပေးနေသည်ဟု နားမလည်။ ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် တုတ်ကောက်ခိုင်းကာ မိမိနှင့် ကစားနေခြင်း ဖြစ်သည်ဟူ၍သာ မှတ်ထင်ကာ ယနေ့ကစားရ

သည်မှာ ထပ်တလဲလဲ ငြီးပဲမငြီးနိုင်ဘူးဟု အောက်မေ့မိတော့၏။ သို့သော် ဆိုးပေခိုင်းသမျှကိုကား ပျက်ကွက်ခြင်း မရှိဘဲလိုက်နာလေ၏။

ဆိုးပေသည် မိမိ၏ အချက်ပေးခြင်းတို့ကို ဂျမ်ဘိုကောင်းကောင်းနားလည်နေပြီဟု ယုံကြည်မှတ်ယူလိုက်ပြီးလျှင် တုတ်မပါဘဲ စမ်းကြည့်ရန် ဝီစီချည်း အသားလွတ် တအားမှုတ်လိုက်လေ၏။ သို့သော် ဆိုးပေမှာ ဂျမ်ဘို၏ မှတ်ဉာဏ် မည်မျှတိုးတက်နေသည်ကို စူးစမ်းခွင့်မရရှာချေ။ ဝီစီသံအဆုံးတွင် ပြုံးဆို လူကြီးတစ်ယောက် မိမိအနားသို့ရောက်လာကာ ပါးစပ်ထဲကဝီစီကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူခံလိုက်ရလေ၏။

ရုတ်တရက်သော် ဆိုးပေ၏စိတ်ထဲ၌ အာလာဒင်မီးခွက်ပွတ်လိုက်သည့်အခါ ဘီလူးကြီးထွက်လာသလို ဝီစီမှုတ်လိုက်သဖြင့် ဝီစီကိုစောင့်သည့် ဘီလူးကြီး ထွက်လာလေရာသလားဟု ထင်မိလိုက်၏။

“ဒါဘာလုပ်တာလဲဟင် ပြောစမ်း။ တစ်ရပ်လုံး တစ်ရွာလုံးမှာ သူပုန်ဝင်လာမှာလန့်၊ ဓားပြဝင်လာမှာကြောက်ပြီး သွေးလေချောက်ချားဖြစ်နေရတဲ့အထဲ ဓားပြအချက်ပေးသလို၊ သူပုန်အချက်ပေးသလို ဒီဝီစီကြီးတမှုတ်မှုတ်နဲ့ လူသူတကာ အေးအေးမနေရအောင် ဘာလာလုပ်နေတာလဲ။ နားထောင်လို့လည်းမကောင်း သာယာနာပျော်ဖွယ်လည်းမရှိ။ ဒီဝီစီမျိုးဟာ ကလေးကိုငင်ရတာ မဟုတ်ဘူး။ သွား မင်းကို ဒီဝီစီပြန်မပေးဘူး။ ငါယူထားလိုက်တယ်”

ဂျမ်ဘိုသည် ထိုလူကြီးကိုကြည့်၍ တစ်ချက်နှစ်ချက် ဟောင်လိုက်၏။ သို့သော် ထိုလူကြီးမှာ ဘာမျှမဖြူသည်ကို တွေ့ရလေရာ သိုးတွေသာ ငါခြောက်လို့ရမယ် သူ့တော့မရဘူးဟု အောက်မေ့လက်လျှော့လိုက်၏။

ဆိုးပေမှာ အံ့အားလည်းသင့်၊ ဒေါသလည်းထွက်ကာ ပြန်၍

ပြောစရာစကားကို အတော်ကြိုးစားရှာနေရလေ၏။ သို့သော် မိမိပြောမည့်စကား ထွက်မလာမီပင် “သွား မင်းဒီနေရာက မြန်မြန်သွား။ မသွားရင်သိမယ်” ဟု ထိုလူကြီးက ကြုံးဝါးလိုက်ရာ ဆိုးပေမှာ ဒေါသကြောင့် တစ်မျက်နှာလုံး အနီရောင်လွန်ပြီး ပြာ နှမ်းလျက်နှင့် ကျိတ်မှိတ်၍ အားမတန်မာန်လျှော့လိုက်ရကာ အညံ့ ခံပြီး ထိုနေရာမှ ထွက်ခဲ့ရလေ၏။ ဂျမ်ဘိုလည်း ဆိုးပေ၏ အမူအ ရာကို အကဲခတ်မိကာ ဆိုးပေ၏နောက်က ကုပ်၍ပါလာလေ တော့၏။

ဆိုးပေသည် မိမိ၏ခံရခြင်းမှာ အနိုင်အထက် မတရားပြု ကျင့်ခံရခြင်း၊ ဇော်ကား ခံရခြင်း၊ ဓားပြတိုက်ခိုက်လုယက်ခံရခြင်း ပင်ဖြစ်သည်ဟု မကျေမချမ်းနိုင်ဘဲ ရှိတော့၏။

မိမိ၏ ဖခင်သည် မိမိဝီစီဟူတ်ခြင်းကို မနှစ်သက်နိုင်စေကာ မူ သားဖြစ်သူအား ဤသို့အနိုင်ကျင့်ခံရခြင်းကို သည်းခံနေမည် မဟုတ်ဟု မျှော်လင့်ကာ ဖခင်၏ အကူအညီကို တောင်းကြည့် လေ၏။

“အဖြစ်တောင် နည်းသေးသကွာ။ ဒါပဲပြောမယ်”

ဆိုးပေသည် ဖခင်၏အကူအညီကိုမရသဖြင့် လမ်းတွင်တွေ့ ရသော ပုလိပ်တစ်ယောက်ကိုတိုင်ပြန်၏။ ပုလိပ်သည် ဆိုးပေ၏ တိုင်ချက်ကို ကြားရသည်နှင့် ပေါင်ပုတ်ပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်၍ ထွက်သွားလေတော့၏။

ဆိုးပေသည် မိမိကား တရားနည်းလမ်းရှိသည့်အတိုင်း လုပ်ခဲ့ပြီး ဖခင်ကိုတိုင်၊ ပုလိပ်ကိုတိုင်ပါသော်လည်း မည်သူကမျှ အရေးမယူ၊ မိမိဘက်ကမူ ဝတ္တရားကုန်နေပြန်ပြီဖြစ်ရာ ထိုကိစ္စကို မိမိကိုယ်တိုင် စီရင်မှဖြစ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ဆိုးပေသည် မိမိ၏ဝီစီကို ယူထားလိုက်သော လူကြီး၏ အိမ်နားတွင် ရစ်ဝဲရစ်ဝဲလုပ်ကာ ဝီစီကို ပြန်ရရာရကြောင်း အကြံ

ထုတ်နေစဉ် ထိုလူကြီးအိမ်ထဲမှထွက်၍ လမ်းဖက်သို့လျှောက်လာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဆိုးပေသည် ထိုလူကြီးအနီးသို့ ရဲရဲတင်းတင်းချဉ်းကပ်သွားသော်လည်း ထိုလူကြီးက ဆိုးပေကို မတွေ့ဖူးမမြင်ဖူးသကဲ့သို့ ဂရုမစိုက်ဘဲနေသဖြင့် ဆိုးပေက “ဒီမှာ ကျွန်တော့်ဝီစီ ပြန်ပေးပါဗျ” ဟု ဆိုလိုက်မှ ထိုလူကြီးသည် ရပ်ပြီးလျှင် ဆိုးပေအား စိုက်ကြည့်လေတော့၏။။

“ဘာ-မင်းဝီစီ၊ ဒီတစ်သက် မရဘူးသာမှတ်ထား။ နောက်ထပ် မင်းလက်ထဲမှာ ဒါမျိုးတစ်ခုခုပါလာတာတွေ့ရရင် ထပ်တောင်ယူထားလိုက်ဦးမယ်”

ဆိုးပေသည် ထိုလူကြီးအား မိရာကိုလှမ်း၍ လက်သီးနှင့် ပစ်၍ထိုးလိုက်ချင်မိတော့သည်။ သို့သော် ထိုလူကြီးက ဆက်လက်စကားပြောမနေဘဲ ထွက်သွားသဖြင့် ငေးပြီးကြည့်နေလိုက်ရလေ၏။ ထိုသို့ကြည့်နေရင်းက ထိုလူကြီးသည် ရိုးရိုးလမ်းလျှောက် ထွက်သွားခြင်း မဟုတ်ဘဲ၊ သူ့လက်ထဲ၌ လက်ဆွဲ သားရေအိတ်တစ်လုံးပါသွားခြင်းကိုထောက်၍ ခေတ္တခဏ ခရီးထွက်ရန် ဘူတာရုံသို့ သွားနေခြင်းဖြစ်သည်ကို သိရလေ၏။

ဤတွင် ဆိုးပေသည် စွန့်စားခန်းဖွင့်ရန် အကြံပေါ်၍လာလေ၏။ ထိုလူကြီးမရှိခိုက်တွင် သူ၏အိမ်ထဲသို့ လူအလစ်ဝင်ရောက်ပြီးလျှင် မိမိဝီစီကို ပြန်၍ရအောင် တစ်အိမ်လုံးမွေ့နှောက်ရှာဖွေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

သူတစ်ပါး၏အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ခြင်းမှာ အပြစ်မကင်းသော အမှုတစ်ခု ဖြစ်သည်ကို ဆိုးပေ စဉ်းစားမိပေ၏။ သို့သော် မိမိသည် သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို ခိုးယူရန် ဝင်ရောက်ခြင်းမဟုတ်၊ မိမိပစ္စည်းကို တရားသဖြင့် ပြန်လည်တောင်းဆို၍မရခြင်းကြောင့် ရနိုင်သည့်နည်းလမ်းကို အသုံးပြုခြင်းဖြစ်၍ အပြစ်မရှိနိုင်ဟု ယူဆ

လိုက်၏။

သို့ဖြစ်၍ ဆိုးပေသည် ထိုလူကြီး၏ အိမ်ပေါ်သို့ စွန့်စားတက် ရောက်တော့မည်ဖြစ်ရာ ထိုလူကြီးမရှိခိုက် တက်ရောက်ရခြင်းသည် ထိုလူကြီးရှိနေစဉ် တက်ရောက်စွန့်စားရခြင်းလောက် ရင်ဖို အသည်းထိတ်စရာ မကောင်းစေကာမူ တစ်နည်းအားဖြင့် ဘေး ကင်းရန်လွတ်ရှိခြင်းကိုပင် ဝမ်းမြောက်စရာဖြစ်ပေတော့၏။

ဆိုးပေသည် အိမ်ဝင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့သော်လည်း အိမ်ထဲသို့ မည်သို့မည်ပုံဝင်ရောက်ဖို့ရန် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ချက် မရှိချေ။ သို့ဖြစ်၍ အခြေအနေအရ ကြည့်ရှုလုပ်ကိုင်သွားရန် စိတ်ကူးကာ အိမ်၏အခြေအနေကိုကြည့်လိုက်ရာ အိမ်တံခါး များအားလုံး ပိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဆိုးပေသည် အိမ် ရှေ့နှင့် အိမ်ဘေးဘက်ကိုသာကြည့်၏။ အိမ်နောက်ဖေးဘက်ကိုမူ သွား၍မကြည့်။ အိမ်စောင့်တစ်ယောက်ယောက်တော့ ထားရစ်ခဲ့ မှာပဲဟု တွက်ထားကာ အိမ်စောင့်နှင့်တွေ့လျှင် မိမိပြေးရဦးမည်ကို သိပြီးဖြစ်ပေ၏။

သို့ဖြစ်၍ ဆိုးပေသည် အိမ်ရှေ့ကဝင်ရောက်နိုင်ရန် လမ်းမ မြင်သောကြောင့် အိမ်ပြန်ပြီး အကြံထုတ်ရန် ပြန်၍လှည့်လာခဲ့ လေ၏။ ထိုသို့ပြန်၍ထွက်လာရင်း ခြံဝင်းဝသို့ ရောက်ခါနီးတွင် ဂျစ်ကားတစ်စင်း အိမ်ထဲသို့ ကွေ့ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဆိုးပေသည် ပြေးပေါက်ကိုကြည့်သော်လည်း ဘယ်မှ မမြင်။ ရှောင်တိမ်း၍ မလွတ်နိုင်လေရာ ရုတ်တရက် သတိရကာ လမ်း ဘေးတွင် လှဲချလိုက်ပြီးလျှင် မလှုပ်မယှက် နေလိုက်ရလေ၏။

ကားသည် ဝင်းထဲသို့ ဝင်လာပြီးနောက် ဆိုးပေကို လွန်သွား ပြီးမှ ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်လေ၏။

“ရပ်ပါဦး၊ ရပ်ပါဦး၊ ကလေးတစ်ယောက် လဲနေတယ်”
“ကားနဲ့များ တိုက်မိသလား”

“သေများ နေရော့လား”

ကားထဲမှ ဆူဆူညံညံ စကားပြောသံများနှင့်အတူ ယောက်ျား သုံးယောက် မိန်းမနှစ်ယောက် ဆင်း၍လာကြပြီး ဆိုးပေကို ပိုင်းဝန်းကြည့်ကြလေ၏။

ဆိုပေသည် မျက်စိကို မှိတ်ထားကာ စကားပြောသံများကို သာ နားစွင့်နေလေ၏။ သူ၏ ရုတ်တရက် ဉာဏ်ဆင်လိုက်ခြင်း ဖြင့် သူ့အား ပိုင်နက်ကျူးလွန်ဝင်ရောက်နေသည်ဟုစွပ်စွဲရန် မေ့လျော့ကြကာ အာရုံပြောင်းသွားကြလိမ့်မည်ဟု သူယုံကြည် မိလေ၏။

“အသက်မှ ရှိသေးရဲ့လား။ စမ်းကြည့်ပါဦး”

“အသက်ရှူတယ် ရှူတယ်။ မသေသေးဘူး”

“ဒါဖြင့် အိမ်ထဲကို သယ်ကြပါဦး။ ဘာဖြစ်သလဲသိရအောင် ကိုစိုးမင်းပါသားပဲ”

“ကျွန်တော်က ဆေးကျောင်းတက်တာ နှစ်လလောက်ရှိ သေးတယ်။ ဘာလုပ်တတ်ဦးမှာလဲ”

“နှစ်လလောက် ဆေးကျောင်းတက်ဖူးမှပဲ တစ်ရက်မှ မတက်ဖူး မသင်ဖူးသေးသူတွေထက်တော့ တော်သေးတာပေါ့။ ကဲပါ သူ့ကို ကားပေါ်တင်ပြီး သယ်ခဲ့ကြပါ”

ဆိုပေသည် သယ်ကြ ပွေ့ကြသည့်အတိုင်း အလိုက်သင့် မှိန်း၍လိုက်လာခဲ့ရာက နောက်ဆုံးတွင် အိမ်ထဲရှိ ခုတင်တလုံး ပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေသည်ကို သိလေ၏။ ထိုသို့ရောက်လာပြီး နောက် မိမိကိုယ်ကို ဟိုလူကစမ်း ဒီလူကစမ်းနှင့် တစ်ယောက် တစ်လက်စီ စမ်းသပ်ခံရလေရာ ကလိထိုးခံရသကဲ့သို့ ယားကျိကျိ ဖြစ်၍လာသည့်အတွက် ကြာကြာသတိမေ့နေဟန်မဆောင်နိုင် တော့ဘဲ မျက်လုံးဖွင့်ပြီး ထ၍ထိုင်လိုက်ရလေ၏။

“ဘယ့်နှယ်လဲမောင်လေး နေကောင်းလာပြီလား” ဟု မိန်းမ

ပျိုတစ်ဦးက မေး၏။

ဆိုပေသည် အဖြေမပေးဘဲ အူကြောင်ကြောင်ကြည့်နေ လိုက်၏။

စိုးမင်းသည် လက်တစ်ဖက်က ဆိုးပေကို လက်သွေးစမ်း လျက် လက်တစ်ဖက်ကိုမြှောက်ပြီး လက်ပတ်နာရီကိုကြည့်ကာ တကယ့်ဆရာဝန်ဂိုက်ဖမ်းနေလိုက်ပြီးမှ “ရုတ်တရက် နှလုံးကို လေရိုက်ပြီးမူးသွားတာ။ ခဏလောက် ဒီအတိုင်း အနားနေလိုက် ရင် သက်သာသွားလိမ့်မယ်” ဟု ပြောပြလေ၏။

မိန်းမပျိုနှစ်ဦးက ဆိုးပေအား ယုယုယယပြုစုကာ “မျက်စိ မှိတ်ပြီး အိပ်နေလိုက်ဦး မောင်လေး။ လုံးလုံးသက်သာတော့မှ ပြန်တာပေါ့” ဟုပြောပြောဆိုဆို ဆိုးပေကောင်းကောင်းမွန်မွန် အိပ်နိုင်ရန် ခေါင်းအုံးတစ်လုံး ယူ၍ပေးလေ၏။

ဆိုပေသည် ထိုအိမ်ထဲ၌ ကြာကြာနေခွင့် ရသည်ကို အကြိုက်ကျနေပေ၏။ သူသည် ထိုအိမ်ထဲသို့ရောက်ဖို့ရန် မည်သို့ မျှမကြံတတ်ဘဲနှင့် ရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်ရာ နောက်တစ်ဆင့်မှာ ဝီစီကိုရအောင်ရှာရန်သာ ရှိတော့၏။ သို့ဖြစ်၍ ဆိုးပေသည် အိပ်ချင်ဟန်ဆောင်ရင်း ရှေ့လုပ်ရမည့်လုပ်ငန်းကို အကြံယူနေ လေ၏။

ကားနှင့် လာကြသူများသည် ဆိုးပေအတွက် စိတ်အေးသွား ကြသဖြင့် အခန်းတစ်ထောင့်တွင်ထိုင်၍ စကားပြောနေကြလေ ၏။

“ဒီအိမ်ကြီးမှာ ခင်တို့ဦးလေး တစ်ယောက်ထဲပဲနေသလား”

“သူအမြဲ မနေပါဘူး။ အနားယူချင်တဲ့အခါ၊ အဂ္ဂိရတ်ထိုး ချင်တဲ့အခါ ဒီလာလာနေတာ။ ဒါကြောင့် သူမရှိတဲ့အခါ ဒီမှာ ပျော်ပွဲစားလာချင်လာကြလို့ အမြဲခွင့်ပြုထားတယ်”

“အိမ်ကလည်း ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းနဲ့ တော်တော်နေရာကျ

ဆိုးပေ

၁၈၅

တယ်။ မြို့ထဲက ဒီကိုကားနဲ့လာရတာလည်း ပျော်စရာပဲ”

“ကျွန်တော်က ဒီအိမ်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ကူးတစ်ခုရတယ်။ အခုလိုကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ဆိုရှယ်နဲ့ ရိုးဒင်းကလပ်က လူထုလှောင်သံပြဇာတ်ကို ဒီမှာဇာတ်တိုက်ရရင် ဇိမ်ပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် ကြာသပတေးနေ့ ဒီမှာဇာတ်တိုက်ပါလား။ စားဖို့သောက်ဖို့ဆိုလည်း ဒီမှာ အိမ်စောင့်လင်မယားကို မှာထားရင်ဖြစ်တယ်။ ဇာတ်တိုက်တာကတော့ ဦးလေးကြွယ်မရှိမှဖြစ်မှာ။ သူ သောကြာနေ့ပြန်လာမယ်”

“သူရှိရင် နားငြီးမှာ စိုးလို့လား။ ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်တိုက်တာ အတီးအမှုတ်တွေပါမှာမှ မဟုတ်ပဲ”

“ဇာတ်ကြောင်းပြောတာ။ ဇာတ်က ပြည်သူ့တော်လှန်ရေးနဲ့ပတ်သက်နေတော့ ဦးလေးကြွယ်က ဒီတော်လှန်ရေးဆိုတဲ့ စကားတွေကို နည်းနည်းမှမကြားချင်ဘူး။ လက်ဝဲတို့ ကွန်မြူနစ်တို့ဆိုရင် ကျောထဲက စိမ့်ကြောက်နေတယ်။ သူ့အိမ်ကို သူမရှိခိုက်ကွန်မြူနစ်တွေ တက်နေကြပြီး ပြည်သူပိုင် ဘယ်နေ့အလုပ်ခံရမလဲဆိုတာ အမြဲလိုလိုတွေးပြီး ပူနေတာ”

“ကဲ ဒါဖြင့်ရင် ကြာသပတေးနေ့ကို ဇာတ်တိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြစို့”

“ဒါထက် ဟိုကလေး ကြည့်ပါဦး။ ဘယ်လိုနေသေးလဲ”
စိုးမင်းနှင့်မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ဆိုးပေထံသို့လာကြရာ ဆိုးပေက မျက်လုံးဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။

“ဘယ့်နှယ်လဲ နေကောင်းပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နေကောင်းသွားပြီ”

“မင်း ဒို့နဲ့ တွေ့ရတာ ကံကောင်းတယ်။ မင်းလမ်းသွားရင်း မူးလာလို့ ဒီအိမ်ထဲဝင်ပြီးနားဖို့ ဝင်လာတာ မဟုတ်လား။ ဒို့သာရောက်မလာရင် ဒုက္ခပဲ”

“ကျ ကျွန်တော် မူးလို့ဝင်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဝင်လာရင်းဒီလိုဖြစ်သွားတာ။ ကျွန်တော်လာတာက ကျွန်တော့် ဝီစီပြန်တောင်းမလို့”

“မင်းဝီစီ ဘယ်သူယူထားလို့လဲ”

“ဒီအိမ်က လူကြီးလေ။ သူ့နာမည်က ဘသူ”

“ဦးလေးကြွယ်က မင်းဝီစီ ယူထားလို့လား။ ဘာလုပ်ဖို့ ယူထားတာလဲ”

“သူမှုတ်ချင်လို့ဆိုပြီး ခဏငှားထားတာ၊ ကြာနေလို့ ကျွန်တော်လာတောင်းတာ”

“အို ဦးလေးကြွယ်ကလည်း သူငယ်များပြန်နေရော့လား။ ဝီစီမှုတ်ကစားတဲ့အရွယ်လည်း မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ဒါထက် အခုသူ မရှိဘူး။ ဘယ်မှာထားသလဲ မင်းသိသလား”

“ထားတဲ့နေရာတော့ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ထဲမှာ ရှိမှာပေါ့”

“မင့်ပစ္စည်း ရှာပေးရတာပေါ့ကွယ်”

ဆိုးပေ၏ဝီစီကို သုံးလေးယောက်ဝိုင်းကူ၍ ရှာပေးကြသော်လည်း တစ်အိမ်လုံးနဲ့နေသည့်တိုင်အောင် ရှာ၍မတွေ့ရဘဲ ရှိလေ၏။

“ဒီလိုရှာနေလို့တော့ တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး။ သူထားတဲ့နေရာကို သိမှဖြစ်မှာပဲ။ ဒီတော့ သူပြန်လာတဲ့အခါ မင်းကို ဝီစီပြန်ပေးဖို့သတိပေးလိုက်ပါ့မယ်။ အခု မင်းအိမ်ကို မင်းတစ်ယောက် ထဲကောင်းကောင်း ပြန်နိုင်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြန်နိုင်ပါပြီ”

ဆိုးပေကား ဝီစီကို ပြန်၍မရခဲ့သော်လည်း ထိုနေ့အဖို့ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာများ ဖြစ်ပျက်ကြုံတွေ့ခဲ့ရခြင်းကြောင့် ပျော်၍လာခဲ့လေ၏။

* * *

ပင်နီစာအုပ်တိုက်

ကြာသပတေးနေ့သို့ ရောက်လာလေ၏။

ဆိုးပေသည် ဦးလေးကြွယ်၏အိမ်တွင် ဇာတ်တိုက်ကြမည်ကို နေ့လယ်က သတိမရဘဲ ညနေစောင်းမှ သတိရသဖြင့် မိလိမိငြား ကြည့်ရန်လာခဲ့လေ၏။

ကံအားလျော်စွာ နေ့လယ်ဘက်က ဇာတ်တိုက်ရန် လူမစုံသည့်အတွက် ညနေဘက်မှ စတင်ဇာတ်တိုက်ဖြစ်ကြ၍ ဆိုးပေရောက်လာချိန်တွင် ဇာတ်တိုက်၍ကောင်းနေကြဆဲပင် ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုသို့နောက်ကျ၍ ဇာတ်တိုက်ကြရသဖြင့် အသားကျသည်အထိ ဇာတ်တိုက်ပြီးလျှင် ညဦးဖက်လောက်ကျမှ ပြန်ကြရန် ဆုံးဖြတ်ထားကြ၏။

ဆိုးပေသည် အိမ်နှင့်မလှမ်းမကမ်းမှနေ၍ ကြည့်လိုက်ရာ ဆံပင်ဖားဖားနှင့် မုတ်ဆိတ်ရှည်နေကြသော တောခိုသူတစ်စု အိမ်ထဲသို့ ရောက်နေကြသလားဟု ထင်မှတ်ရလေ၏။

ဇာတ်တိုက်နေသည့်အခန်းမှာ အမယ်ကြီးတစ်ယောက်အား ပြည်သူ့ခုံရုံးတွင်တင်၍ စစ်ဆေးခန်းဖြစ်လေရာ ရိုးရိုးတန်းတန်းမဟုတ်ဘဲ သဏ္ဍာန်လုပ် သရုပ်နှင့်တူစေရန် တကယ့်တောတွင်းကွန်မြူနစ်များကဲ့သို့ ဝတ်စားဆင်ယင် ဆံပင်မုတ်ဆိတ်များ ထူလပျစ်ဖြစ်နေအောင် ပြုပြင်ထားသဖြင့် ဇာတ်တိုက်နေကြောင်းသာ မသိလျှင် တောခိုသူတို့ ရွာကိုဝင်စီးကြပြီးလျှင် ချက်ချင်းပင် ထိုအိမ်ကြီးကို ဌာနချုပ်ပြုလုပ်လိုက်ပြီးနောက် အပြစ်ရှိသူ မသင်္ကာသူတို့အား ခေါ်ယူစစ်ဆေးနေရော့သလားဟု ထင်မှတ်စရာ ရှိပေ၏။

စစ်ဆေးရန် ခေါ်လာသော မိန်းမကြီးလုပ်သူမှာ ဇာတ်ထဲတွင် လိုက်နေကျဖြစ်သဖြင့် တကယ်ပင် သရုပ်ပါလှပေ၏။

အခန်းနံရံတစ်ဖက်၌ ထောင့်တွင်ကြွယ်တစ်လုံးပါသော အလံနီကြီးတစ်ခုကို ချိတ်ဆွဲထားလေသည်။ ခုံရုံးတရားသူကြီး

လုပ်သူ ကွန်မြူနစ်ဗိုလ်ကြီးသည် ကုလားထိုင်ကို နောက်မှီ၍ ထိုင်ကာ ခြေနှစ်ဖက်ကို စားပွဲပေါ်တွင် ဆန့်တန်း၍တင်ထား၏။ သူ၏ မျက်နှာကား အခြားကွန်မြူနစ်အားလုံးထက် ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်လှပေ၏။

ထိုဇာတ်တိုက်နေသူတို့အထဲတွင် ဆိုးပေနှင့် အသိဖြစ်ခဲ့သော စိုးမင်းနှင့်တကွ အခြားသူတို့ကို မတွေ့ရပေ။ သို့ဖြစ်၍ ဆိုးပေသည် မိမိ၏ ဝီစီကို ပြန်၍ရဖို့ရန် မျှော်လင့်ချက်နည်းနေသော်လည်း ဇာတ်တိုက်နေသူတို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလှသဖြင့် အနီးသို့ကပ်၍ ပြတင်းပေါက်နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ မျှော်ပြီးကြည့်နေမိလေ၏။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ဆိုးပေ၏ စိတ်ထဲ၌ ဇာတ်တိုက်နေကြသည်မှ ဟုတ်ပါလေစ။ အကယ်ပင် ဖြစ်နေလေရောသလားဟု ထင်မိပေ၏။

ကွန်မြူနစ်ဗိုလ်လုပ်သူ၏ အမူအရာမှာကား များသောအားဖြင့် အိုဗာဖြစ်နေလေသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်စားပွဲကို လက်သီးနှင့်ထု၍ စစ်မေးဟန်မှာ အမူအရာလွန်သွားသော်လည်း ဆိုးပေအဖို့မှာ သည်းထိတ်ရင်ဖိုဖြစ်မိလေ၏။

ထိုအခိုက်တွင် အိမ်ရှေ့၌ မြင်းရထားတစ်စီးဆိုက်သံကို ကြားရလေ၏။ ဆိုးပေသည် အိမ်ရှေ့သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သော်လည်း အချိန်မှာမှောင်စပျိုးနေပြီဖြစ်၍ မည်သူမည်ဝါလာရောက်ခြင်းဖြစ်သည်ကို ကောင်းစွာမမြင်ရချေ။ ထိုသို့ မမြင်ရခြင်းသည်ပင် ဆိုးပေ၏စိတ်၌ သိမြင်လိုသော ဆန္ဒဖြစ်လာကာ အိမ်ရှေ့ဖက်သို့ လျှောက်၍လာခဲ့မိ၏။

အိမ်ထဲ ဝင်လာသူမှာ အိမ်ရှင်ဦးလေးကြွယ်ဖြစ်နေလေ၏။ ဆိုးပေသည် မျက်စိကောင်းလှသဖြင့် မှောင်နှင့်မည်းမည်းထဲမှာပင် ဦးလေးကြွယ်ကို ကောင်းစွာမြင်ရသော်လည်း ဦးလေးကြွယ်က ဆိုးပေကို သဲသဲကွဲကွဲမမှတ်မိချေ။ ကလေးတစ်ယောက်ပဲ ဟူ၍

ဆိုပေ

၁၈၉

သာ မှတ်ယူလိုက်လေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဆိုးပေကို ဂရုမစိုက်ဘဲ အိမ်ထဲသို့ တောက်လျှောက်ဝင်သွားမည်ပြုရာ ဆိုးပေက “ဒီအိမ်ထဲ မသွားနဲ့ဗျ” ဟုတားလိုက်လေ၏။

“ဘာလဲကွ ဒါငါ့အိမ်။ ငါဝင်ချင်ဝင် ထွက်ချင်ထွက်ပေါ့”

“ခင်ဗျား အထဲသွားရင် ဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားကို သတ်ပစ်လိမ့်မယ်”

“ဘာ ဘာဒုက္ခလဲ”

“ဘာလဲ သိရအောင် ဒီကလာကြည့်၊ ကျွန်တော်ပြမယ်”

ဦးလေးကြွယ်သည် ကွန်မြူနစ်ဆိုလျှင် အလွန်ကြောက်ရွံ့ကြောင်းဆိုးပေသိရှိထားသည့် အလျောက် တစ်စုံတစ်ခုသောရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ခြောက်လှန့်ရန် ကြံစည်ခြင်းဖြစ်ပေ၏။

“ဟော ဟိုမှာ မြင်ရဲ့လား”

ဦးလေးကြွယ်သည် အိမ်ထဲသို့ ကြည့်ရင်း မျက်လုံးနှင့် ပါးစပ်များ ပြူးပြဲ၍လာကာ မျက်နှာမှာလည်း သွေးဆုတ်သွားသလို ဖြူရော်ရော်ဖြစ်လာလေ၏။ ဦးလေးကြွယ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ကွန်မြူနစ်စစ်ဗိုလ်ရှေ့တွင် တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် အစစ်ခံနေသော မိန်းမကြီးထက်ပင် တုန်လှုပ်နေတော့၏။

“ဟေ့ ဒါဘယ့်နှယ့်ဖြစ်ကြတာတုန်း”

“သူပုန်တွေဝင်စီးတာ။ ရွာထဲမှာ တော်လှန်ရေးဖြစ်နေတယ်”

“ဟ လမ်းမှာလည်း ဘာမှ မကြားခဲ့ရပါလား”

“သူပုန်တွေဝင်တာ သိပ်မြန်တာ။ ပြီးတော့ သေနတ်မဖောက် ဘာမဖောက်ဘဲ အလစ်မှာ တိတ်တိတ်ဝင်လာကြတာဗျ။ ဒီမှာ ဌာနချုပ်ဖွင့်ပြီးတော့ ရွာထဲကလူတွေကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်ခေါ်စစ်နေတယ်။ ဖမ်းထားတဲ့လူတွေမှ မနည်းဘူး။ အားလုံးသတ်ပစ်မှာပဲ”

“အဲဒါမှ ခက်တာပဲ။ ငါ့အိမ်ကို ဌာနချုပ်လုပ်တာထက် ငါ့

ပစ္စည်းတွေပါ အပိုင်စီးနေကြတာ ခက်တယ်။ အားလုံးဆုံးကုန် တော့မှာပဲ။ အကုန်ပြန်မရတောင် အဖိုးတန်ပစ္စည်းတချို့ပြန်ရ အောင် ဘယ်နှယ်လုပ်ရပါ့မလဲ”

ဆိုးပေသည် ဦးလေးကြွယ်ထိတ်လန့်နေခြင်းကို ကျေနပ် ကာ မရယ်မိ မပြုံးမိအောင် အထူးသတိထားနေရလေ၏။

“ကျွန်တော် သူပုန်တွေဝင်လာကထဲက မြင်နေရတယ်။ လူ တွေကို သူတို့ခေါ်မစစ်ခင် တိုင်ပင်ကြသေးတယ်။ အစိုးရစစ်တပ် ဝင်လာရင် မြန်မြန်လစ်ပြေးနိုင်အောင် ကင်းပုန်းတွေချထားတယ်။ အဲဒီကင်းပုန်းတွေက အစိုးရတပ်တွေလာတာမြင် ရတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဝီစီသုံးချက်မှုတ်ပြီး အချက်ပေးဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ အဲဒီတော့ သူတို့တတွေ အိမ်ထဲကထွက်ပြေးစေချင်ရင် လမ်းပေါ် ကနေပြီး ဝီစီတစ်ခုကို သုံးချက်မှုတ်လိုက်။ အစိုးရတပ်လာတယ် ဆိုပြီး ပြေးကြမှာပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ အိမ်ပေါ်က ပစ္စည်းတွေ မြန် မြန်တက်ပြီး သယ်ပေတော့။ ကြာလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ အစိုးရတပ် မလာမှန်းသိရင် သူတို့ပြန်လာကြမှာ”

“မင်းပြောတာ တကယ်လား”

“သူတို့တိုင်ပင်နေတာ ကျွန်တော် သေသေချာချာကြားရလို့ ပြောတာ။ ကျွန်တော့်မှာ ဝီစီမရှိလို့ပေါ့။ ရှိရင် မှုတ်ပြလိုက်ချင် တယ်။ သူတို့ထွက်မပြေးတော့ ပြောချင်တိုင်းပြော”

“ငါ့အိမ်ထဲမှာ ဝီစီတစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါအိမ်ထဲ ဝင်ပြီးမယူရဲဘူး”

“ဘယ်မှာထားလဲ”

“ငါအိပ်တဲ့ခန်းပေါ်က မွေ့ရာအောက်ခြေရင်းဘက်မှာ ထားတယ်။ နေပါဦး မင်းဘယ်လဲ”

ဆိုးပေသည် ဦးလေးကြွယ်၏ အမေးကိုပင် မဖြေတော့ဘဲ သွက်လက်စွာထွက်ခွာသွားပြီးနောက် အိမ်ဘေးတစ်ဖက်၌ ကပ်၍

ဆိုးပေ

၁၉၁

ပေါက်နေသော မာလကာပင်ပေါ်သို့ တက်လေ၏။ ထိုကမှ တစ်ဆင့် အပေါ်ထပ်ရှိ ပွင့်နေသောပြတင်းပေါက်ကို လှမ်း၍ ကူးပြီး အိမ်ထဲဝင်လေ၏။

ခဏမျှ အကြာမှာပင် ဆိုးပေသည် သူ၏ဝီစီကိုပြန်၍ရလာကာ ဦးလေးကြွယ်အနားသို့ ရောက်လာလေ၏။

“တယ်ရဲတဲ့ ကလေးပါလားဟေ့။ ကဲ မင်းလမ်းပေါ် မြန်မြန် သွားပြီး ဝီစီမှုတ်ချေ”

ဆိုးပေသည် ဝမ်းသားအာရနှင့် အပြေးကလေး ထွက်သွားလေ၏။ ဦးလေးကြွယ်သည် ဝီစီသံကို နားထောင်နေသော်လည်း မကြားရချေ။ ဆိုးပေကား မှောင်ထဲတွင် ပျောက်၍သွားလေတော့သည်။

ဆိုးပေ၏ စွန့်စားခန်းမှာ အောင်မြင်ခြင်းနှင့် အဆုံးသတ်ခဲ့ရပြီဖြစ်ပေ၏။ သို့သော် ဦးလေးကြွယ်နှင့် ကွန်မြူနစ်တွေ ဘာဖြစ်ကြသေးသည်ကို သိချင်စိတ်ဖြစ်လာကာ မှောင်ရိပ်မှ တိတ်တိတ်ပြန်၍ လှည့်လာခဲ့လေ၏။

ဆိုးပေ ပြန်၍ရောက်လာသည့်အခါ ဇာတ်တိုက်၍ပြီးနေကြပြီဖြစ်ပြီး ထိုင်၍အမောအပန်းဖြေရင်း လင်မနစ်သောက်နေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုအထဲတွင် ဦးလေးကြွယ်နှင့် စိုးမင်းတို့ လူသိုက်ကိုလည်းတွေ့ရ၏။

“ကျွန်မက အပြင်မှာလူတစ်ယောက် ချောင်းနေတာ တွေ့ရတော့ ဦးလေးလို့ ဘယ်ထင်မလဲ။ သူခိုးကပ်တယ် ထင်မိတာပေါ့။ အမလေး ကံကောင်းလို့၊ လူမှားတော့မလို့” ဟုမိန်းမပျိုတစ်ဦးကပြောကာ “ဦးလေးက အိမ်ထဲမဝင်ဘဲ ဘာလုပ်နေတာလဲ” ဟုမေးလိုက်၏။

“ငါလား ဘာမှလုပ်နေတာမဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်ထဲမဝင်ချင်သေးလို့ ခြံထဲမှာလမ်းလျှောက်တာ”

“ကျွန်မတို့က ဦးလေး ဒီနေ့ပြန်လာဦးမယ် မထင်ဘူး”

“ငါလည်း လာနိုင်မယ်မထင်ဘူး။ တွေ့ဖို့သွားတဲ့လူနဲ့ လွဲနေတော့ ကြာကြာနေလို့အလကားပဲဆိုပြီး စောစောပြန်ခဲ့တာ”

“ကျွန်မတို့က ဦးလေးမရှိခိုက် ဒီမှာ ဇာတ်တိုက်ရင် ကောင်းမှာပဲဆိုပြီး ဟိုနေ့ကတည်းက တိုင်ပင်ထားကြတာ။ အဲဒီနေ့က ဒီအိမ်ကိုလာကြရင်း ကလေးတစ်ယောက်အိမ်ရှေ့မှာ မူးလဲနေတာ တွေ့ရလို့ အိမ်ထဲခေါ်ပြီး ပြုစုလိုက်ရသေးတယ်”

“ဒီတုန်းက ကျွန်တော်လည်း ရှိနေလို့ပေါ့” ဟု စိုးမင်းက ဝင်၍ကြွားလိုက်၏။

“ဘယ်က ကလေးလဲ”

“ဒီကလေးကို ဦးလေးကြွယ်သိမှာပေါ့။ သူ့ဝီစီကို ဦးလေးငှားထားလို့ ပြန်တောင်းရအောင်လာတယ်လို့ပြောတာပဲ။ ကျွန်မတို့တောင် သူ့ဝီစီပြန်ပေးဖို့ တစ်အိမ်လုံးလိုက်ရှာလိုက်တာ နဲ့နေတာပဲ”

“ဟင်”

စောစောက ဖြူဖတ်ဖြူရော်ဖြစ်နေသော ဦးလေးကြွယ်၏ မျက်နှာမှာ နီမြန်း၍လာလေ၏။ စောစောကတွေ့ရသောသူငယ်ကလေးအား မှောင်ထဲတွင်ဖြစ်၍ မှတ်မိသလိုလို ဝိုးတိုးဝါးတားဖြစ်ခဲ့သမျှ ယခုမှ မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို စဉ်းစားမိကာ မိမိအား တစ်ပတ်ရိုက်ပြီး ဝီစီကိုပြန်၍ရအောင်ယူသွားခြင်းဖြစ်သည်ကို တွေးမိပြီး တဟီးဟီးနှင့် ကျိတ်၍ဒေါသဖြစ်မိလေ၏။

ဆိုးပေကား တခွံခွံဖြစ်ကာ ကျေနပ်ဝမ်းသာစွာနှင့် အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ပြီးလျှင် ဦးလေးကြွယ်ပို၍ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ရအောင် လမ်းပေါ်ရှိမှောင်ရိပ်ထဲမှနေ၍ ဝှီခနဲ ဝီစီတစ်ချက်မှုတ်လိုက်ပြီး လျှင် အိမ်သို့သုတ်ခြေတင်ပြေးလေတော့၏။

ဝန်ကြီးချုပ်

ပင်နီစာအုပ်တိုက်

“ဘာလဲကွ ရွေးကောက်ပွဲ၊ ရွေးကောက်ပွဲနဲ့ လူတွေ ပြောပြောနေတာ” ဟု မောင်မောင်က သာဒွန်းဦးဖက်သို့ လှည့်၍ မေးလိုက်လေ၏။

ရဲဘော်အားလုံးထဲတွင် သာဒွန်းဦးတစ်ယောက်သာလျှင် အသိအကြားများသူဖြစ်၍ သူ့အား မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေ၏။ သို့သော် သာဒွန်းဦးကား ထိုကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိ။ ထိုကိစ္စ မှာ ရွာထဲ၌ သာမူ နာမူများတွင် ဘုရားစကား၊ တရားစကား မပြောတတ်သူတို့ ပါးစပ်အငြိမ်မနေနိုင်၍ ပြောနေကြသည့် အကြောင်းအရာတစ်ရပ်ဟူ၍ ယူဆခဲ့၏။ သို့ဖြစ်လင့်ကစား ထိုအကြောင်းကိုသာလျှင် လူတကာ အပြောများနေကြသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အဓိပ္ပာယ်ကိုသိအောင် စုံစမ်းထားမိလေသည်။

သာဒွန်းဦးက “ရွေးကောက်ပွဲဆိုတာ တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်ဖို့ လူရွေးတာကို ခေါ်တာ” ဟု ရှင်းလင်းပြလေ၏။

ဆိုးပေသည် သူတို့၏စကားကို နားထောင်နေရာက “တိုင်းပြည်ကို သမ္မတအုပ်ချုပ်ရတာပဲ မဟုတ်လားလို့၊ သူ့ကို ဘယ်သူက လာရွေးပေးရလို့လဲ” ဟု ဝင်၍ ပြောလေ၏။

“သမ္မတအုပ်ချုပ်ရတာလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ မအုပ်ချုပ်ရတာလည်း ဟုတ်တာပဲ”

“မင့်စကား ဘာလဲကွ။ အုပ်ချုပ်ရတယ်ဆိုတဲ့နောက် မအုပ်ချုပ်ဘူးဆိုလို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦး” ဟု ဆိုးပေက မကျေနပ်သည့်အမှုအရာဖြင့် ပြောလေ၏။

“တိုင်းပြည်ကို ရှင်ဘုရင်အုပ်ချုပ်တဲ့နိုင်ငံလည်း ရှိတယ်။ သမ္မတအုပ်ချုပ်တဲ့နိုင်ငံလည်း ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ရှင်ဘုရင်တို့ သမ္မတတို့အောက်မှာ လူတစ်ယောက်ရှိသေးတယ်။ သူ့ကို ရှင်ဘုရင်အုပ်ချုပ်တဲ့နိုင်ငံမှာ နန်းရင်းဝန်၊ သမ္မတအုပ်ချုပ်တဲ့ နိုင်ငံမှာ ဝန်ကြီးချုပ်လို့ ခေါ်တယ်။ သူက အုပ်ချုပ်တဲ့နေရာမှာ အကူအညီပေးရမယ်”

“အာနာရှင်ဆိုတဲ့ ဟာမျိုးလား” ဟု မောင်မောင်က မေး၏။

“အာနာရှင်ဆိုတာက မိန့်ခွန်းစကားတွေ ပြောရလွန်းလို့ အာတွေ နာနေတာ။ ဝန်ကြီးချုပ်နဲ့ မဆိုင်ဘူး” ဟု အဝိန်က ဝင်၍ရှင်းလေ၏။

“ငါသာ တိုင်းပြည်ကို အုပ်စိုးရရင် ငါ့ကိုယ်ငါ အာနာရှင် လည်း မခေါ်ဘူး။ ဝံဂျီးဂျုပ်လည်း မခေါ်ဘူး။ အာဏာရှင်ဆိုတာ အာနာခွာနာရောဂါရတဲ့လေသံပါပြီး ဝံဂျီးဆိုတာလည်း မကောင်း ဘူး။ ကေသရာဇာလို့ ငါ့ကိုယ်ငါ ခေါ်မယ်။ ဒီနာမည်မျိုးမှ ရှင်ဘုရင်သံလည်းပါတယ်။ ခုံလည်း ခုံညားတယ်” ဟု ဆိုးပေက ပြောလေ၏။

“မင့်ဥစ္စာမင်း လျှောက်ပြောမနေပါနဲ့ဦး။ ငါပြောတာလည်း နားထောင်စမ်းပါဦး။ ရွေးကောက်ပွဲဆိုတာ မြို့တိုင်း ရွာတိုင်းမှာ လုပ်ပြီး တစ်နေရာက တစ်ယောက်စီရွေးပြီးတင်ရတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ဝန်ကြီးချုပ်တွေ ပြည့်နေမှာပေါ့” ဟု မောင် မောင်က စောဒကဝင်လေ၏။

“လူတွေ အများကြီး ရွေးတင်လိုက်ပေမယ့် ဝန်ကြီးချုပ် ဆိုတာ တစ်ယောက်ထဲပဲရှိတယ်”

ဆိုပေ

၁၉၇

“အရွေးခံရတာချင်းအတူတူ ကျန်တဲ့လူတွေတော့ ဝန်ကြီးချုပ် မလုပ်ရဘူးဆိုရင် သူတို့က နွားတွေမို့လို့လား”

“မင်းတို့ နားလည်အောင် ငါပြောပြမယ်။ တိုင်းပြည် ကို အုပ်ချုပ်ချင်တဲ့ လူလေးမျိုးရှိတယ်။ ဒီလေးမျိုးစလုံးဟာ တိုင်း ပြည်မှာ အားလုံးကောင်းအောင် လုပ်ချင်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်လုပ်တာနဲ့ တစ်ယောက်လုပ်တာ မတူဘူး။ ပထမဦး ဆုံး တစ်သီးပုဂ္ဂလဆိုတာရှိတယ်။ သူတို့ဟာ လူတွေကို ဒီအတိုင်း ပဲထားရင် တိုင်းပြည်ကြီး ပိုပြီးကောင်းလာမှာပဲဆိုပြီး ဒီအတိုင်းပဲ ကြည့်နေကြတယ်။ ဒုတိယကတော့ ဒီမိုကရက်တစ်လို့ ခေါ် တယ်။ သူတို့က တစ်သီးပုဂ္ဂလထက် ပိုပြီးကောင်းအောင်လုပ် တယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ သေသေချာချာမတွေ့ရဘူး။ နောက်တစ်မျိုးကတော့ ဆိုရှယ်လစ် လို့ ခေါ်တယ်။ သူတို့က လူတွေကောင်းစားအောင်လို့ လူတွေ ရဲ့ အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံ အပိုင်ယူကြတယ်။ စတုတ္ထကတော့ ကွန်မြူ နစ်လို့ ခေါ်တယ်။ သူတို့က တိုင်းပြည်ကောင်းစားအောင် သူတို့ ကလွဲပြီး ကျန်တဲ့လူတွေကို အကုန်သတ်ပစ်ကြတယ်”

“မင်း ဘယ်သူ ပြောသလဲ” ဟု မောင်မောင်က မေးလိုက် ၏။

“မင်းမသိတာကို ငါပြောနေရင် နားထောင်ရုံပဲ ရှိတယ်” ဟု သာဒွန်းဦးက ဟန့်တားလိုက်ပြီးလျှင် “အဲဒီ လူလေးမျိုးဟာ သူတို့ကို တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်ဖို့ မဲပေးမယ့်လူတွေကို လိုက်ပြီးရှာ လို့ မဲအများဆုံးရတဲ့ လူစုထဲက ဂေါင်သူကြီးလုပ်တဲ့လူကို ဝန်ကြီး ချုပ်လို့ ခေါ်ရတယ်။ သူက သူ့အထက်က ရှင်ဘုရင်တို့၊ သမ္မတ တို့ကို ဘာလုပ် ညာလုပ်နဲ့ ဩဇာပေးတဲ့အလုပ်ကို လုပ်ရတယ်”

“အောင်မာ ငါသာ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ဖြစ်၊ သမ္မတဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်ကြည့်စမ်းပါလား။ ဒီလို လာပြီးတော့များ ဩဇာပေးရင် နရင်း

ပင်နီစာအုပ်တိုက်

ပရင်းတီးလိုက်လို့ သွားချီးယိုးဒယား က သွားမယ် ဟင်း” ဟု ဆိုးပေက ဆိုလေ၏။

“ဟေ့ အခု တို့လေးယောက်ပဲ ရှိတယ်။ အိစ္စတ်တစ်ယောက် တော့ သူ့ဦးလေးဆီ အလည်သွားနေတာ တော်တော်နဲ့ ပြန်လာမှာ မဟုတ်သေးဘူး။ အဲဒီတော့ တို့လေးယောက်ဟာ တစ်ယောက်ကို တစ်ပါတီလုပ်ပြီး အရွေးခံရင် မကောင်းဘူးလား” ဟု မောင်မောင် က အကြံပေး၏။

“ကောင်းသားပဲကွ။ ရွေးကောက်ပွဲ ဘယ်လိုလုပ်ရသလဲ” ဟု အဝိန်က မေးလေ၏။

“လူတွေကို ခေါ်ပြီးတော့ တရားဟောရတယ်။ နောက်ပြီး တော့ သူတို့ကို မဲထည့်ဖို့ စာရွက်ကလေးတွေ ပေးရတယ်။ မဲ အများဆုံးရတဲ့လူ နိုင်တာပဲ” ဟု သာဒွန်းဦးက ရှင်းပြလေ၏။

“ဒါဖြစ်ရင် ဘယ်သူက ဘာလုပ်မလဲ၊ ငါတော့ လူတွေ သတ်ရတဲ့ ပါတီကို ကြိုက်တယ်” ဟု အဝိန်က ပြောပြလေ၏။

“ဒီလိုဆိုရင် မင်းက ကွန်မြူနစ်လုပ်။ ငါက ဒီမိုကရက်တစ် လုပ်မယ်” ဟု သာဒွန်းဦးက ပြောလေ၏။

ဆိုးပေကား မည်သည့်ပါတီအဖြစ်ဖြင့် အရွေးခံရမည်ကို မဆုံးဖြတ်တတ်သဖြင့် မောင်မောင်အား “မင်းကကော” ဟု မေးလိုက်၏။

“ငါက သူများ အိတ်ထဲကပိုက်ဆံကို မောင်ပိုင်စီးရတယ် ဆိုတဲ့ ပါတီကို သဘောကျတယ်”

“ဒါဆိုရင် မင်းက ဆိုရှယ်လစ်ဖြစ်နေပြီ” ဟု သာဒွန်းဦး က ပြောပြလေ၏။

“အေး ကောင်းတယ်။ ကျန်တဲ့ တစ်သီးပုဂ္ဂလကို ငါလုပ် မယ်။ ဒါမှ ငါလည်း ကြိုက်တာ၊ တစ်သီးပုဂ္ဂလဆိုတာ သူများ ထက်ထူးတာကိုခေါ်တာ၊ ကိုယ်လုပ်ချင်ရာ လုပ်နိုင်တယ်”

ဆိုးပေ

၁၉၉

“ကောင်းပြီ၊ မနက်ဖြန်ကျရင် ကျောင်းသားတွေကို ကြော်
ငြာပြီးတော့ ကျောင်းဆင်းတဲ့အချိန် ဂိုဒေါင်ထဲမှာ အစည်းအဝေး
လုပ်ပြီး တရားဟောကြမယ်။ မနက်ဖြန် တို့များ ပြောဖို့စကားတွေ
ကို အခုစဉ်းစားထားကြ” ဟု သာဒွန်းဦးက အကြံပေးသည်ကို
အားလုံး သဘောတူလိုက်ကြလေ၏။

* * *

နောက်နေ့ညနေတွင် ဂိုဒေါင်၌ကျင်းပသည့် အစည်း အဝေး
မှာ မျှော်လင့်သည်ထက်ပို၍ စည်ကားလှပေ၏။ ထိုသို့ စည်ကား
ရခြင်းမှာ ဆိုးပေတို့နှင့် ရွယ်တူကျောင်းသားကလေးများသည်
နိုင်ငံရေး၌ စိတ်ဝင်စားကြခြင်းကြောင့် မဟုတ်ဘဲ ဤသို့ စုစု
ဝေးဝေးလုပ်တိုင်း ပျော်စရာ ဖြစ်ကြရသဖြင့် အလွတ်မခံချင်ကြ
၍ဖြစ်ပေ၏။

ဆိုးပေနှင့် ရဲဘော်များသည် မှောက်ထားသော ထင်းရှူး
သေတ္တာများပေါ်၌ ထိုင်လျက် ပရိသတ်တို့ကား မြေပေါ်တွင် ထိုင်
၍ အာရုံစိုက်နေကြလေ၏။

ဆိုးပေကား ယှဉ်ပြိုင်အရွေးခံသူချင်းအတူတူဖြစ်သော်လည်း
မိမိကိုယ်မိမိ သဘာပတိတင်မြှောက်ကာ အစည်းအဝေး ဖွင့်ရန်
ထလိုက်လေ၏။

“မြို့မိ မြို့ဖ အပေါင်းတို့ခင်ဗျား၊ မင်းတို့ကို အစည်း
အဝေးခေါ်တာ ငါတို့ကို မဲပေးရလိမ့်မယ်။ ပထမဦးဆုံး ငါတို့
တစ်ယောက်စီ စကားပြောမယ်။ သာဒွန်းဦးက ဒီမိုကရေစီပါတီ၊
မောင်မောင်က ဆိုရှယ်လစ်၊ အဝိန်က ကွန်မြူနစ်၊ ငါက တစ်သီး
ပုဂ္ဂလ။ ငါတို့ ပြောပြီးတဲ့အခါ မင်းတို့က မေးခွန်းထုတ်နိုင်တယ်။
လေးယောက်စလုံး ပြောပြပြီးတဲ့နောက် ကြိုက်တဲ့လူကို မင်းတို့က
မဲပေးပါ” ဟု ဆိုးပေက ရှင်းပြပြီးလျှင် မိမိအနေဖြင့် နောက်ဆုံးမှ
စကားပြောရန် ဆုံးဖြတ်ကာ “မြို့မိမြို့ဖများ ခင်ဗျား၊ ယခု တရားပွဲ

ပင်နီစာအုပ်တိုက်

စပါတော့မယ်။ ဒါကြောင့် ငြိမ်ငြိမ်မနေတဲ့အကောင်ကို ငါဆွဲထိုး ရလိမ့်မယ်။ ကဲ အခု သာဒွန်းဦးက ဒီမိုကရေစီအကြောင်း ဟောပါလိမ့်မယ်” ဟု ကြေညာလိုက်ပြီးနောက် သာဒွန်းဦးကိုထရန် အင်္ကျီဂုတ်ကိုဆွဲ၍ မလိုက်လေ၏။

ပရိသတ်၏ စိတ်မပျံ့တပါတီးလိုက်သော လက်ခုပ်သံများ ကြားရပြီးနောက် သာဒွန်းဦးသည် စကားပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက် လေ၏။

“မြို့မိမြို့ဖများခင်ဗျား၊ အခု ငါဟောမှာ ဒီမိုကရေစီ အကြောင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ငါဟောတဲ့အတိုင်း မင်းတို့ငါလို ဒီမို ကရေစီ ဖြစ်ကြပါ။ ငါ့ကိုမဲပေးကြပါ။ ငါ့ကို မဲမပေးရင် မင်းတို့ နဲ့ ငါနဲ့ မခေါ်ဘူး။ တပို့တွဲလပြည့်နေ့ကျရင် တို့အိမ်မှာ ထမနဲ ထိုးတဲ့အခါ ငါ့ကိုမဲမပေးတဲ့လူတွေ ခေါ်ပြီးမကျွေးဘူး။ ငါ့ကို မဲပေးတဲ့အကောင်တွေ စားရမယ်။ ပြီးတော့ တို့အိမ်မှာ ကြက်တူ ရွေးကလေးတစ်ကောင်နဲ့ ယုန်ကလေးတစ်ကောင်ရှိတယ်။ အဲဒါ တွေလည်းကြည့်ရမယ်။ အဲဒါကြောင့် ဒီမိုကရေစီကို မဲပေး ကြပါ”

သာဒွန်းဦးသည် ပရိသတ်အား ကိုယ်ကိုကိုင်းညွတ်၍ အရိုအသေပေးပြီး ထိုင်လိုက်လေ၏။

ဆိုးပေက “ကဲ မင်းတို့ မေးချင်တာ မေးနိုင်တယ်” ဟု ဆို လေ၏။

ရှေ့တန်းရှိ ကလေးတစ်ယောက်က “မင်းတို့ အိမ်က ကြက် တူရွေးဟာ နှုတ်သီးအနီလား၊ အမည်းလား” ဟု မေးခွန်းထုတ် လေ၏။

သာဒွန်းဦးမှာ စင်စစ် သူ့အိမ်၌ ကြက်တူရွေးမရှိ။ သူ ရှိစေ ချင်သည့်အရာကို စိတ်မှန်းနှင့်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ ထိုမေးခွန်းကို အဖြေပေးရန် စဉ်းစားနေပြီးနောက် “နှုတ်သီးအပေါ်ကနီပြီး အောက်ကမည်းတယ်” ဟု မလွတ်အောင် ဖြေလိုက်လေ၏။

ဆိုပေ

၂၀၁

“ဒီလိုဆိုရင် မင်းကြက်တူရွေးဟာ စကားမပြောတတ်ဘူး”

“ပြောတတ်တယ်။ ဘာကြေးလောင်းမလဲ။ မေရှင်ဆိုတဲ့ သီချင်းတောင် ဆိုတတ်သေးတယ်”

“မင်းလိမ်နေတာ မယုံဘူး။ ဒီမိုကရေစီကို မဲပေးရင် တို့ပါ လူလိမ်ဖြစ်သွားမယ်”

“ငါ မလိမ်ဘူး”

“လိမ်တယ်”

“မလိမ်ဘူး”

“လိမ်တယ်”

ဤတွင် သဘာပတိဆိုပေက “ကဲ မင်းတို့ မေးခွန်း မေးဖို့ အချိန်ကုန်ပြီ။ နောက်တစ်ယောက်ပြောလိမ့်ဦးမယ်။ အခု ပြောမှာက ဆိုရှယ်လစ်ဟာ ဘာလဲဆိုတာ မောင်မောင်က ပြော လိမ့်မယ်” ဟု ကြေညာပြန်လေ၏။

မောင်မောင်သည် ရှေ့သို့ ထွက်လာလေ၏။

“မြို့မိမြို့ဖ အပေါင်းတို့ခင်ဗျား၊ အခု မင်းတို့ကို ဆိုရှယ် လစ်အကြောင်း ငါပြောချင်တာဟာ ဆိုရှယ်လစ်ကို မဲပေးကြဖို့ ဖြစ်တယ်။ ဆိုရှယ်လစ်ဆိုတာ သူများပိုက်ဆံကို ယူရတယ်။ ဒီလို ယူရင် ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးရပြီး လူတိုင်းလူတိုင်း တစ်နေ့ ကို ရေခဲချောင်း ငါးမူးဖိုး၊ ပီကေတစ်မူးဖိုး အနည်းဆုံး စားနိုင်မယ်”

“ဟေ့ လူများပိုက်ဆံကိုယူရင် အဲဒါ အဒါနဒါနိန်ဖြစ်ပြီး ငရဲကြီးတတ်တယ်” ဟု မင်္ဂလသုတ်သင်တန်းတက်နေသော ကျောင်းသားတစ်ဦးက ထ၍ပြောလေ၏။

“သူများ ပိုက်ဆံကို အတင်းလုတာသာ ခိုးတာ။ ဥပဒေ နဲ့ယူရင် ခိုးတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါက ဥပဒေနဲ့ ယူမှာ”

အခြားတစ်ယောက်က ဖြတ်၍ “ဘယ်သူ့ပိုက်ဆံကို ယူ မှာလဲ” ဟု မေးလေ၏။

“ဆိုရှယ်လစ်မဟုတ်တဲ့လူတိုင်းဆီက ယူမှာပေါ့”

“လူတိုင်း လူတိုင်းဟာ ဆိုရှယ်လစ်ဖြစ်နေကြရင် ဘယ်သူ့ဆီက ယူလို့ ရဦးမှာလဲ”

“လူတိုင်း လူတိုင်း ဆိုရှယ်လစ်ကြီးပဲ မဟုတ်ဘူး။ လူတိုင်း ဆိုရှယ်လစ်ဖြစ်နေရင် နိုင်ငံရေးလေးမျိုး ရှိပါတော့မလား။ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦး။ မင်း ဉာဏ်ရှိရင် သိမှာပေါ့”

“အောင်မာ မင်းထက် ငါက ဉာဏ်ရှိတယ်”

“ဘာ မင်းက ငါ့ထက် ဉာဏ်ရှိသလား”

“မင်းထက် ဆယ်ဆမကဘူး ရှိတယ်”

“လာလေ၊ ဘယ်သူက ဉာဏ်ရှိတယ်ဆိုတာ အကြောင်း သိရအောင် သတ္တိရှိရင် ထွက်ခဲ့”

သဘာပတိ ဆိုးပေမှာ ဝင်၍ ဖြန်ဖြေရလေတော့၏။

“ဟေ့ တရားပွဲဆိုတာ စကားသာ ပြောရတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်နဲ့ မချရဘူး” ဟု ဆိုးပေက ပြောကာ လက်သီး လက်မောင်းတန်းနေသော မောင်မောင်ကို ဆွဲ၍ ထိုင်ခိုင်းရလေ၏။ ထို့နောက်မှ “မင်းတို့ အခုဒီမိုကရေစီနဲ့ ဆိုရှယ်လစ် တရားကို ကြားပြီးပြီ။ အခု အဝိန်က ကွန်မြူနစ်အကြောင်းကို ပြောလိမ့်မယ်” ဟု ကြေညာလေ၏။

“မြို့မိမြို့ဖ ရဲဘော်အပေါင်းတို့ခင်ဗျား၊ ကွန်မြူနစ်ဆိုတာ ကွန်မြူနစ်မဟုတ်တဲ့လူတွေကို စစ်တိုက်ပြီးတော့ အနိုင်ရပြီး အားလုံး သတ်ပစ်တာမို့ လူအများအပေါ်မှာ ဗိုလ်ကျရတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

“လူကိုသတ်တာ အပြစ်ကြီးတယ်။ ကြိုးပေးခံရမယ်။ ပါတာနိပါနာကံ ထိုက်တယ်” ဟု မင်္ဂလသုတ် စာမေးပွဲအတွက် အားခဲနေသော ကျောင်းသားက ကြားဖြတ်၍ ပြောပြန်လေ၏။

“စစ်တိုက်ပြီး လူကို သတ်တာ အပြစ်မရှိဘူး။ ရာဇဝင်ထဲ

ဆိုးပေ

၂၀၃

မှာ စစ်တိုက်ပြီး လူတွေအများကြီးသတ်နေကြတာပဲမဟုတ်လား”

“မင်း စစ်တိုက်လို့ မနိုင်ဘဲရုံးတော့ကော” ဟု အခြား တစ်ယောက်က မေးလေ၏။

“ဘာပြောတယ်”

“မင်း စစ်တိုက်လို့ မနိုင်ရင် ဘယ့်နှယ်လဲ”

“ဘာလို့ မနိုင်ရမှာလဲ နိုင်မှာပေါ့”

“အောင်မယ်၊ ဦးဘိုးဝခြံထဲ ဝင်တုန်းက အဘိုးကြီးထွက်လိုက်တော့ ဖင်နသီတန်းနေအောင်ထွက်ပြေးတဲ့ဂန်ကြောက်က စစ်တိုက်ရဲမတဲ့လား ဟား ဟား”

“ငါ တစ်ယောက်တည်းပြေးတာလား။ မင်းလည်း ပါတာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ငါက ကမ္ဘာကို စစ်တိုက်ပြီး အနိုင်ယူမယ် ပြောလို့လား”

“ငါက ဦးဘိုးဝကို ကြောက်လို့ ပြေးတယ်မှတ်လို့လား”

“ကြောက်လို့ပေါ့၊ မင်းပြေးတာ”

“မင်းက ငါ့သတ္တိ သိချင်လား။ လာလေ ဟင်း ကွန်မြူနစ်ထိရင် မီးပွင့်သွားမယ်”

“ဟေ့ တော်ကြတော့” ဟု ဆိုးပေက ဟန့်တားလိုက်ရပြန်ကာ “အခု နောက်ဆုံး ငါ့အလှည့်မှာ တစ်သီးပုဂ္ဂလအကြောင်းကို ငါ ဟောတော့မယ်” ဟု ကြေညာလိုက်ရာ ပရိသတ်အားလုံး ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေကြလေ၏။

ဆိုးပေသည် အခြားနိုင်ငံရေးသမားသုံးဦးထက် ပို၍ မိမိကိုယ်ကိုထင်ရှားစေရန် ထင်းရှူးသေတ္တာပေါ်သို့ တက်၍ ရပ်လိုက်ရာ ဆွေးနေသည့်အတွက် သေတ္တာကျ၍ကျသွားလေ၏။ ပရိသတ်ကြီးသည် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ ရယ်ကြ လေတော့၏။ ဆိုးပေသည် ရှုံ့မဲ့ခြင်းမပြုဘဲ ထလိုက်ပြီးလျှင် သေတ္တာထဲမှ ထွက်၍ ရှေ့၌ရပ်ကာ “မြို့မိ မြို့ဖများခင်ဗျာ” ဟု စကားစလိုက်မှ

ပရိသတ် ငြိမ်သွားလေ၏။

“ရှေးတုန်းက ပုဂံပြည်မှာ ပျူစောထီးဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူဟာ လောက်လေးပစ် အင်မတန် လက်တည့်တယ်။ အားလည်း ရှိတယ်။ သတ္တိလည်း သိပ်ကောင်းတယ်။ အဲဒီအချိန် တုန်းက ဧရာမငှက်ကြီးတစ်ကောင် ပုဂံပြည်ရောက်လာပြီး တစ်နေ့ ကို မိန်းမခုနစ်ယောက် စားစားပစ်တဲ့အတွက် လူတွေ အကုန်လုံး က ကြောက်နေရတဲ့အခါမှာ ပျူစောထီးက အဲဒီငှက်ကြီးကို လောက်လေးနဲ့ပစ်သတ်လိုက်တော့မှ လူတွေဟာ ချမ်းသာရာ ရသွားတယ်။ နောက်ပြီးတော့ တစ်ခါ ကျားကြီးတစ် ကောင် မြို့ထဲဝင်ပြီး လူတွေစားပြန်တဲ့အတွက် ပြူစောထီးက တာဇံလို ပါးစပ်ကအော်ပြီး ကျားကြီးနဲ့ နဘန်းချတာ ကျားကြီး စန့်ပါလေ ရော။ ဒီနောက် ရှူးပျံကြီးတွေ၊ ဝက်ကြီးတွေ သောင်းကျန်းတာ သူတစ်ယောက်တည်းနဲ့ နိုင်အောင်သတ်ပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒါ ကြောင့် ပုဂံပြည်မှာ သူရှင်ဘုရင်လုပ်ရတယ်။ နောက်ပြီးတော့ တောင်ငူမှာ တပင်ရွှေထီးဆိုတာ ရှိတယ်။ သူဟာ ရန်သူတွေကြား ထဲမှာ တစ်ယောက်ထဲ မြင်းစီးပြီး ဝင်ပြတယ်။ အခု ငါပြောတဲ့ လူတွေဟာ အားလုံး တစ်သီးပုဂ္ဂလချည်းပဲ။ ဘယ်သူမှ အားမကိုး ဘဲ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းနဲ့ သူများအကျိုးကို ဆောင်ရွက် တယ်။ သူများ ပိုက်ဆံလည်း မလုဘူး။ လူလည်းမသတ်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့ဟာ တစ်သီးပုဂ္ဂလဖြစ်လို့။”

ဆိုပေ၏ တရားကို ပရိသတ်က အာရုံစိုက်၍ နေကြရာက စကားအဆုံးတွင် ပင့်ထားသည့်သက်ပြင်းကို ချလိုက်ကြလေ၏။ ဆိုးပေသည် မေးခွန်းထုတ်ဖို့ အခွင့်မပေးရစေရန် “ကဲ မဲခွဲမယ်။ မင်းတို့ ကြိုက်ရာလူကို မဲပေးရမယ်” ဟု ကြေညာလေ၏။

“ဒီမိုကရေစီကြိုက်ရင် လက်ထောင်”

အားလုံး ငြိမ်သက်နေကြလေ၏။

“ဆိုရှယ်လစ်ကြိုက်ရင် လက်ထောင်”

မည်သူတစ်ယောက်မျှ မလှုပ်ရှား။

“ကွန်မြူနစ်ကြိုက်ရင် လက်ထောင်”

တစ်ယောက်မျှ လက်ထောင်သည်ကို မတွေ့ရ။

“တစ်သီးပုဂ္ဂလကြိုက်ရင် လက်ထောင်”

ပရိသတ်တစ်ဦးမကျန် လက်ထောင်လိုက်ကြလေ၏။

“အဲဒါ ငါ့ကိုရွေးကောက်ကြတာပဲ။ ဒီအချိန်ကစပြီး ငါ ဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ်ပြီ။ တိုင်းပြည်ကိုငါ အုပ်စိုးမယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် တို့အတွက် ပထမဦးဆုံး မင်း ဘာလုပ်ပေးမလဲ” ဟု သျှောင်ထုံးနှင့် သူငယ်ကလေးတစ်ယောက်က မေးလေ၏။

“ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ။ ငါ တိုင်းပြည်ကိုအုပ်ချုပ်ဖို့အလုပ်ပဲရှိတာ”

“တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်တယ်ဆိုတာ တို့အတွက် အလုပ်လုပ်ပေးရတာလို့ တို့အဖေက ပြောတယ်။ မင်းကို မဲပေးတာ ငါ လိုချင်တာ လုပ်ပေးဖို့”

“မင်းက ဘာလိုချင်လို့လဲ”

“ရွာလယ်က ရေကန်ကို တို့ကျောင်းသားပိုင်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးဖို့ မင်းကို မဲပေးတာ”

ရွာလယ်ရှိ ရေကန်ကလေးမှာ ဒေါ်အေးမြ၏ အိမ်ရှေ့တွင်ရှိ၍ လမ်းနှင့်ကပ်နေသဖြင့် ယခင်က ကလေးများ ခရုဖမ်းစရာ ငါးများစရာ ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း မကြာမီကပင် ဒေါ်အေးမြက ထိုရေကန်မှာ သူ၏မြေကွက်ထဲတွင်ပါဝင်သည်ဆိုကာ ခြံခတ်၍ ထားလိုက်သည့်အတွက် ကလေးများ အသုံးမချရဘဲရှိခဲ့လေသည်။ သို့အတွက် ထိုရေကန်ကို ကျောင်းသားပိုင်ပြုလုပ်ရေးကို အားလုံးက သဘောကျကြလေ၏။

“မင်းတို့ ခိုင်းတာ ငါက လုပ်ရမှာလား။ ငါ ဝန်ကြီးချုပ် ပဲ။ ငါက မင်းတို့ကို ခိုင်းရမယ်။ အစိုးရကို အပူမကပ်နဲ့။ မင်းတို့ ဟာ မင်းတို့ လုပ်ရမယ်ဆိုတာ မကြားဘူးလား”

“အဲဒါ တစ်သီးပုဂ္ဂလ အစိုးရ မဟုတ်လို့ပေါ့။ တစ်သီး ပုဂ္ဂလဆိုတာ လူအများအတွက် လုပ်ပေးရမယ်လို့ မင်းပြောတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါပေမဲ့ လုပ်ချင်တာမှ လုပ်မှာပေါ့”

“ဘာမဆို လုပ်ပေးရမှာပဲ။ မင်းမလုပ်ချင်တာ ဒေါ်အေးမြ ကို မင်းကြောက်လို့”

“ငါလား ကြောက်မှာ”

“မကြောက်ရင် လုပ်ပြပါလား”

“ငါမလုပ်ဘူး”

“ရအောင် မလုပ်နိုင်လို့ မင်း မလုပ်တာပေါ့”

“လုပ်နိုင်တယ်”

“မင်း မလုပ်နိုင်ပါဘူး”

“လုပ်နိုင်တယ်”

“ဒါဖြင့် လုပ်ပါလား”

“ကြည့်နေ၊ လုပ်ပြမယ်”

ဤသို့ လွတ်ခနဲ ပြောလိုက်သည့် စကားသည် ပရိသတ် အားလုံးကို ကျေနပ်သွားစေလေရာ ဩဘာသံများ ဆူညံသွား လေ၏။

“ဘယ်လောက် အကြာမှာ ရအောင်လုပ်ပေးမလဲ” ဟု တစ်ယောက်က ထ၍မေးပြန်လေ၏။

“စနေနေ့မတိုင်ခင် ရစေ့မယ်”

ဩဘာသံများဖြင့် အစည်းအဝေး ရုတ်သိမ်းလိုက်ကြလေ၏။

* * *

ဆိုးပေသည် လွတ်ခနဲ အလွယ်တကူ ပြောလိုက်နိုင် သလောက် အလုပ်မှာ မလွယ်ကူလှသည်ကို တွေ့လေ၏။ အဝိန်၊ မောင်မောင်၊ သာဒွန်းဦးတို့က သူတို့ပါ ကူညီပါမည်ဟု ဆိုကြ သော်လည်း ဆိုးပေက လက်မခံချေ။

“မင်းတို့က ငါနဲ့ တစ်ဖက်စီ ဖြစ်နေတယ်။ ဂိုဏ်းချင်း မတူဘူး။ ဒါကြောင့် ငါနဲ့ အတူတူလုပ်လို့မဖြစ်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ရေကန်ပြန်ရဖို့ဟာ ရည်ရွယ်ချက်ချင်း အတူတူပဲ။ တို့လည်း ပါမှာပေါ့”

“မင်းတို့က ဂိုဏ်းမတူတဲ့ အကောင်တွေ။ ငါလုပ်တာ မအောင်မြင်အောင် နှောင့်ယှက်ရမယ်။ မင်းတို့ အလုပ်ဟာ ငါ ဘာပဲလုပ်လုပ် အတိုက်အခံ လုပ်ရမယ်။ အဲဒီအတိုင်း ဥပဒေ ရှိတယ်”

“မင်း လုပ်မရအောင် တို့က ဖျက်ဆီးနေရင် ရေကန်ပြန် မရဘဲရှိမှာပေါ့”

“မင်းတို့ နှောင့်ယှက်ပေမယ့် ငါက ရအောင် လုပ်ရမယ်။ ငါလုပ်မရရင် ငါ့ကိုဖြုတ်ချပြီး မင်းတို့က တက်လုပ်ရမယ်။ အခု နေတော့ ငါနဲ့ တစ်ဖက်တစ်လမ်းချည်းပဲ မင်းတို့ လုပ်ရမယ်”

“ဒါဖြင့် မင်း ဘယ်လို လုပ်မလဲ”

“ဒေါ်အေးမြဆီ ငါတစ်ယောက်တည်းသွားပြီး တောင်းကြည့် ဦးမှာပဲ။ ဒါ ပထမအလုပ်”

“အင်း ဒုက္ခတစ်ခုခုတွေ့ရင် တို့အကူအညီ မပေးရဘူးလား”

“ဒုက္ခတွေ့နေရင်တော့ ညွန့်ပေါင်းအစိုးရ ဖွဲ့ရမှာပေါ့” ဟု သာဒွန်းဦးက ဆိုလေ၏။

“ဒီလိုဆိုရင် မင်းတို့ အကူအညီလိုတဲ့အခါ ငါလေချွန်လိုက် မယ်။ လေချွန်ရင် ညွန့်ပေါင်းအစိုးရဖွဲ့ဖို့ အထိမ်းအမှတ်ပဲ”

* * *

ဆိုးပေသည် သူများအား မခိုင်းရဘဲ သူများ ခိုင်းသမျှ လုပ်ရသည့် ဝန်ကြီးချုပ်ဘဝကို အထင်မကြီးတော့သော်လည်း မိမိထားသည့် ကတိကို ဘယ်အခါမျှ ဖျက်ချင်သူ မဟုတ်သည့် အလျောက် ဒေါ်အေးမြအိမ်သို့ အရဲစွန့်၍ သွားရောက်လေ၏။

ဒေါ်အေးမြကား အသက် ငါးဆယ်ခန့်ရှိ အပျိုကြီးဖြစ် ကာ ကျက်သရေရှိသောမျက်နှာနှင့် ပြည့်စုံသူတစ်ဦးဖြစ်ပေ၏။

“ဘာကိစ္စလဲသူငယ်၊ ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

ဆိုးပေသည် ဝန်ကြီးချုပ်တို့၏ ဣန္ဒြေဖြင့် “ကျွန်တော် တို့ ရေကန်ကိစ္စပါပဲ” ဟု ဆိုလေ၏။

“ဘာကဲ့၊ မင်းတို့ရဲ့ ရေကန်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီရေကန်ဟာ အရင်က ကျွန်တော်တို့ ကစား တဲ့ ရေကန်ပါ။ အခု ခြံခတ်ထားတာကို ဖျက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ကို ပြန်ပေးပါ”

“ဟဲ့ ကလေးရဲ့၊ ဒီရေကန်ဟာ အဒေါ် မြေကွက်ထဲ ရောက်အောင် ခိုးပြီး ခြံခတ်ထားတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ အစကတည်း က ဒီမြေကွက်ထဲမှာ ပါနေတာ။ တို့အဖေများ လက်ထက်တုန်းက ခြံမခတ်ထားပေမယ့် အခု အမွေခွဲလိုက်ကြလို့ မြေတိုင်းရုံးက မြေပုံ ကြည့်လိုက်တော့ တို့မြေကွက်ထဲပါနေတာသိရလို့ ခြံခတ် ထားရတာ”

“ဒေါ်ဒေါ်တို့အဖေလက်ထက်တုန်းက ခြံခတ်မထားတာ အစိုးရ လက်ထဲ ရောက်နေလို့ပေါ့”

“အစိုးရလက်ထဲရောက်နေရင် မြေပုံထဲမှာ ပါနိုင်ပါ့မလား လူကလေးရဲ့”

“မြေပုံ မှားနေရင် မှားနေမှာပေါ့။ ကျွန်တော် မြေပုံ အမှန်ကို ပြနိုင်ရင် ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်ပြီး ပေးမလား”

ဒေါ်အေးမြက ပြုံးလျက် “အဲဒီမြေပုံအမှန်ကို ရှာခဲ့ပါကွယ်။

ဆိုပေ

၂၀၉

ဟုတ်ရင် ပြန်ပေးရတာပေါ့။ ကဲ ကဲ မင်းပြန်ပေးတော့၊ အဒေါ်မှာ အလုပ်လုပ်စရာတွေ ရှိသေးတယ်” ဟု ပြောလေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့” ဟု ဆို၍ ဆိုးပေလည်း ပြန်ခဲ့လေ၏။

ဆိုးပေသည် ဒေါ်အေးမြ၏ မြေကွက်ပုံစံကို တစ်ညလုံး ရေးဆွဲလေ၏။ ထိုပုံစံထဲတွင် ရေကန်ကို ခြံစည်းရိုးအပြင်တွင် ထုတ်ထားကာ ကြက်ခြေ အမှတ်အသားပြု၍ မြေပုံအောက်နား တွင် ကြက်ခြေတစ်ခုနှင့်အတူ ‘အီရေဂန်မှာ ချံစီးယိုး အပြင်ဘက် မှာရှိသီ’ ဟု ဖော်ပြထားလေ၏။ ထိုနောက် ဒေါ်အေးမြ၏ ဖခင် အား အစိုးရကပေးသည့်အနေဖြင့် စာတစ်စောင်ဖြစ်အောင် အတော်ကြိုးစားရေးသားရလေ၏။

ဒေါ်အေးမြ၏ဖခင်သိစေရမီမှာ ခင်ဗျား၏ အိမ်အပြင် ဖက်ကရေဂန်ကို ရောင်းချသိအတွက် ကြေးဇူးတင် ပါသီ။ အီရေဂန်ကို ခလေးမြားအတွက် အစိုးရက အသုံးချလိမ့်မိ။ မည်သူမဆို ရေကန်ကို လွတ်လပ်စွာ သုံးနိုင်သီ။ ရေကန်ကို ချံစီးယိုး အပြင်ဘက်ထုတ်ပေး သဖြင့် ကြေးဇူးတင်ပါသီ။ ဒေါ်အေးမြလည်း ကျန်းမာ စေရန် ဆုတောင်းပါသည်။

**သစ်စာရှိလှစွာသော
(ပုံ) အစိုးရ**

ဆိုးပေ၏ မြေပုံနှင့်စာမှာ ထိုနာမည်နှစ်လုံးဖြင့် သုံးစွဲ ခေါ်ဝေါ်ခြင်းငှာ မထိုက်တန်လှသော်လည်း ဆိုးပေမူကား မိမိ၏ လက်ရာကို များစွာကျေနပ်ပေ၏။ ထိုသို့ ကျေနပ်နေရုံနှင့် မပြီး သေးချေ။ ထိုစာကို ဒေါ်အေးမြလက်သို့ရောက်အောင်လုပ်ရန် ရှိနေပေသေးသည်။ ထိုစာမှာ ဒေါ်အေးမြ၏ ဖခင်ထံသို့ အစိုးရ က ယခင်ကပေးထားသည့်စာအဖြစ်ဖြင့် ဒေါ်အေးမြသိရှိအောင် လုပ်ရမည်ဖြစ်ရာ ယခုမှမိမိက သွားရောက်ပေးပို့၍ မဖြစ်နိုင်။

ပင်နီစာအုပ်တိုက်

ဒေါ်အေးမြအိမ်ထဲတွင် တစ်နေရာရာ၌ ချထားရမည်မှာလည်း တိတ်တိတ်ဝင်ရောက်နိုင်ရန် ခဲယဉ်းလှပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ အမျိုးမျိုးစိတ်ကူးထုတ်ရာ ရေကန်ကို တွေးမိလေ၏။ ဒေါ်အေးမြသည် ထိုရေကန်ကို အုတ်ရေကန်ကလေးလုပ်ရန် ပန်းရန်သမားများနှင့် စီစဉ်လျက်ရှိလေရာ ထိုစာကို ရေကန်စပ်တွင် ပစ်ချထားလျှင် အလုပ်သမားများ တူးရင်းဆွရင်းတွေ့ရှိပြီး ဒေါ်အေးမြလက်ထဲသို့ရောက်မည်ကို စဉ်းစားမိလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ ညဖက်တွင် ဆိုးပေသည် ပန်းရန်သမားများ အလုပ်ပြန်ချိန်တွင် ရေကန်ဆီသို့ ရောက်လာလေ၏။ သူရေးထားသည့် မြေပုံနှင့်စာကို ပုလင်းအလွတ်တစ်လုံးထဲတွင် ထည့်၍ ဘူးဆို့ပိတ်ထားကာ ခါးကြားတွင်ထိုး၍ ယူလာခဲ့၏။ ထိုပုလင်းကို ဒေါ်အေးမြ၏အိမ်ဖက်ရှိ ရေကန်စပ်တွင် ပစ်ချထားရန်ဖြစ်လေရာ၊ ခြံထဲသို့ဝင်ရောက်၍ ပစ်ချထားရန်သော်လည်းကောင်း၊ လမ်းပေါ်မှ လှမ်း၍ပစ်ရန်သော်လည်းကောင်း မဖြစ်နိုင်ချေ။ ထိုသို့ ပြုလုပ်လျှင် မိမိကို လူမြင်သွားမည်ဖြစ်ရာ မိမိ၏လုပ်ငန်းကြီးပါပျက်ပြားသွားမည်ကို စိုးရိမ်ရပေ၏။ ဆိုးပေသည် မှောင်ရိပ်ခို၍ လျှောက်လာရင်း ရေကန်နှင့် ကပ်နေသည့် လမ်းဘေးရှိ စိန်ပန်းပင်အကိုင်းကြီးတစ်ကိုင်းသည် ရေကန်ပေါ်၌ မိုး၍နေသည်ကို တွေ့ရလေရာ ထိုစိန်ပန်းပင်ပေါ်တက်၍ ထိုအကိုင်းပေါ်မှ နေပြီး ရေကန်ထဲ စာပစ်ချရန် အကြံပေါ်၍လာလေ၏။

ကံအားလျော်စွာ လမ်းပေါ်တွင် လူရှင်းလျက်ရှိသဖြင့် ဆိုးပေသည် ရဲရဲတင်းတင်း သစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်ပြီး ရေကန်ဖက်သို့ထွက်နေသည့် သစ်ကိုင်းဖျားသို့ရောက်အောင် တဖြည်းဖြည်း တွား၍ လာခဲ့လေ၏။ ဆိုးပေသည် ရေကန်အလယ်တည့်တည့်သို့ ရောက်သည်တွင် ခါးကြားမှပုလင်းကိုဆွဲထုတ်ကာ ရေကန်စပ်သို့ရောက်အောင်ပစ်ချရန် လက်လွှဲလိုက်လေ၏။ ထိုတစ်ခဏ

ဆိုပေ

၂၁၁

အတွင်းမှာပင် ဆိုပေသည် မိမိကိုယ်ကို ဘာဖြစ်၍ဖြစ်သွားမှန်း မသိလေသောကြောင့်လော၊ သစ်ကိုင်းလှုပ်၍လော၊ ရေညှိကြောင့်လော၊ သစ်ပင်တက်စဉ်က ရှိမခိုးခဲ့မိ၍လော၊ အားလွန်၍လော မသိ။ ရေကန်အလယ်တည့်တည့်သို့ လိမ့်၍ကျလေတော့၏။

ရေကန်မှာ စိမ်းဝါဝါအဆီဝေပြီး ညစ်ပတ်လျက်ရှိလေရာ ဆိုပေ၏ တစ်ကိုယ်လုံး သရဲရုပ်ပေါက်သွားလေ၏။ သို့သော် ဆိုပေသည် မိမိကိုယ်ကို ပြန်၍ကြည့်မနေအားပေ။ ရေကန်ထဲသို့ ကျသည့်အသံမှာ အတော်ပင်ကျယ်လောင်လေရာ လူထွက် မကြည့်မီ ပြေးမှပဲဟု သတိရကာ ပုလင်းကို ရေကန်စပ်သို့ လွှင့်ပစ် ထားခဲ့ပြီး လမ်းပေါ်သို့ လျင်မြန်စွာတက်ရောက်ထွက်ပြေး လေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဆိုပေသည် ရေကန်ဆီသို့ မယောင် မလည်လျှောက်၍လာပြီး ရေကန်ကိုကြည့်လိုက်ရာ မိမိမြင် ရသည်ကိုပင် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေပေ၏။ ရေကန်မှာ ယခင်က အတိုင်း လမ်းဘေးတွင်ပင် ရှိသော်လည်း ခြံစည်းရိုးများခတ်၍ မထားသည့်အပြင် ဒေါ်အေးမြ၏ ခြံစည်းရိုးအပြင်ဖက်သို့ ထုတ်၍ ထားသည်ကို တွေ့နေရပေ၏။ ဆိုပေသည် မျက်စိကို မှိတ်ပြီး ပြန်၍ ဖွင့်ကြည့်လေ၏။ မိမိမြင်နေရသည်မှာ အမှန်အတိုင်းပင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဤတွင် ဆိုပေသည် ဝမ်းသာ အားရနှင့် ဂိုဒေါင်ဆီသို့ လျင်မြန်စွာပြေးသွားပြီးလျှင် မိမိ၏ မဲဆန္ဒရှင်များအား “ဟေ့ ငါလုပ်လို့ ရပြီကွ။ အောင်ပြီ။ ရေကန်ကို ခြံအပြင် ထုတ်ပေးလိုက်ပြီး တို့ကျောင်းသားပိုင် ဖြစ်ပြီ” ဟု ကြေညာလိုက်လေ၏။

မဲဆန္ဒရှင်များကား ဆိုပေ၏ စကားကို မယုံတယုံနှင့် ဆိုပေကို စိုက်၍ကြည့်နေကြလေ၏။

ပင်နီစာအုပ်တိုက်

“အလကားပါ။ မင်း လုပ်လို့ မရပါဘူး”

“ရတယ် လာခဲ့။ မယုံရင် မင်းတို့ပါ လိုက်ကြည့်လှည့်”

ဆိုးပေ၏ မဲဆန္ဒရှင်များသည် ဆိုးပေ၏နောက်က လိုက်ပါလာကြကာ ရေကန်ဆီသို့ ရောက်လာကြရာတွင် ဆိုးပေ ပြောသည့်အတိုင်း မှန်၍နေသည်ကို အံ့ဩစွာတွေ့နေကြရလေ၏။

* * *

ဒေါ်အေးမြ၏ အိမ်တွင်း၌ကား ဘုန်းကြီးငါးပါး ပင့်၍ ပရိတ်ရွတ်လျက်ရှိလေ၏။ အပြီးတွင် ဘုန်းကြီးတစ်ပါးက “ဒကာမကြီး ဖြစ်ရပုံကို ပြောပြပါဦး” ဟု မေးလေ၏။

“အိမ်ရှေ့က ရေကန်ဟာ တပည့်တော်မတို့ အဘိုးလက်ထက်က ခြံအပြင်ကို ထုတ်ထားတယ် ဘုရား။ ဒီလို ထုတ်ရခြင်းဟာ ဒီရေကန်ထဲ လူဆင်းပြီးသေတဲ့အတွက် ခဏခဏ သရဲခြောက်လို့တဲ့ ဘုရား”

“အေး ဘုန်းကြီးများလည်း ဒီအကြောင်းကို နည်းနည်းပါးပါး ကြားဖူးတယ်”

“တပည့်တော်မလည်း အဲဒီအကြောင်းကိုမေ့နေပြီး ရေကန်လုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးနေတာ မနေ့ညက ဘုရားရှိခိုးနေတုန်း ရေကန်ဆီက ဗြူးဆိုတဲ့ အသံကြီးကြားရလို့ ထွက်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ရေကန်အလယ်ကောင်က မည်းမည်း မည်းမည်းနဲ့ ကုန်းထလာတဲ့သဏ္ဍာန်တစ်ခုတွေ့ရတယ် ဘုရား။ လူလည်း မဟုတ်၊ တိရစ္ဆာန်လည်းမဟုတ်ဘူး ဘုရား။ တစ်ကိုယ်လုံး အဆီတွေလည်း ရွဲလို့။ တပည့်တော်မလည်း ဆက်ပြီးမကြည့်ရဲတာနဲ့ တံခါးပိတ်ထားလိုက်ရတယ်။ မကြာခင်ကလည်း လူယောင်ဖန်ဆင်းပြီး တပည့်တော်မထံ ဒီရေကန်ကိုလာပြီး တောင်းဖူးသေးလေတော့ တပည့်တော်မလည်း ဒီရေကန်ကို ဒီမနက် ချက်ခြင်း ခြံအပြင်ပြန်ပြီးထုတ်လိုက်တော့တာပါပဲ။ ခြံထဲမှာ အဲဒီ

ဆိုပေ

၂၃

တစ္ဆေ့ရှိနေဦးမှာစိုးလို့ အရှင်ဘုရားတို့ကိုပင့်ပြီး ပရိတ်နာရတာပါ ဘုရား”

“အခု ကျုပ်တို့ ပရိတ်ရွတ်လိုက်လို့ ဒကာမကြီးစိတ်ထဲမှာ ရှင်းသွားပြီ မဟုတ်လား။ ကဲ ကဲ ဘုန်းကြီးများလည်း ပြန်လိုက် ဦးမယ်” ဟု ဆိုကာ လှူဖွယ်ဝတ္ထုများကို ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ကလေးများအား အသယ်ခိုင်းပြီး ပြန်၍ ကြွကြလေ၏။

* * *

“ဟေ့ ဆိုးပေ မင်းသိပ်ဟုတ်ပါလား။ ဘယ်လိုရအောင် လုပ်တာလဲ”

ဆိုပေသည် မိမိအား အံ့ဩချီးကျူးနေကြသူတို့၏ အလယ်တွင် ခါးထောက်၍ “ငါ ဒီမိန်းမကြီးဆီသွားပြီး ငါ ဝန်ကြီး ချုပ်ဖြစ်တာကို ပြောပြပြီးတော့ ရေကန်ကို ပြန်ပေးဖို့ တောင်းတာ ပေါ့။ မပေးရင် ဥပဒေအရ သူနေတဲ့အိမ်ပါ ပြည်သူပိုင်လုပ်မယ် ပြောလိုက်တာနဲ့ အပြင်ဘက် ထုတ်ပေးတာပေါ့” ဟု ပြောလိုက် လေ၏။

“ဒါမှ တို့ဝန်ကြီးချုပ် ဆိုးပေကွ။ အခု ရေကန်ကို ပြန်ရပြီ။ နောက်ထပ် တို့လိုချင်တာက”

“ဟေ့ကွာ တော်ပြီ။ ငါဘာမှ မလုပ်ချင်တော့ဘူး။ ဝန်ကြီး ချုပ်လည်း မလုပ်ချင်တော့ဘူး။ မင်းတို့ ဝန်ကြီးချုပ်လုပ်ချင်တဲ့ လူလုပ်ကြတော့။ ငါလွှဲပေးလိုက်ပြီ။ ငါတော့ တောပုန်းလုပ် တမ်းပဲ ကစားတော့မယ်” ဟု ဆိုကာ မောင်မောင်၊ အဝိန်တို့ ရှိရာသို့ ထွက်၍သွားလေတော့သတည်း။

ဝေဝေ
အိမ်
အိမ် (၃)

Myi Tsai Moung graphic studio: 201414